

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

ÜNNEP
SZODOMÁBAN

192010

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

ÜNNEP
SZODOMÁBAN

Kárpátaljai Magyar Könyvek
230.

Megjelenik

Nemzeti Kulturális Alap

a Nemzeti Kulturális Alap
támogatásával

© Nagy Zoltán Mihály, 2014

Intermix Kiadó

88000 Ungvár, Babuskin tér 5/a

Tel.: +380-312-64-37-37

E-mail: titkarsag@mekk.uz.ua

Budapesti képviselet: H-1011 Budapest, Hunyadi János u. 5.

Felelős kiadó: Dupka György

A borítón Matl Péter grafikája

Készült a Shark Kft.-ben

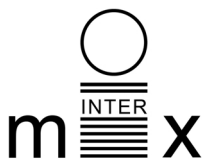
ISBN 978-963-9814-62-2

ISSN 1022-0283

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

ÜNNEP SZODOMÁBAN

REGÉNY

Intermix Kiadó
Ungvár – Budapest
2014

Vasárnap délután,

kint
a zenit felfoghatatlan magasából
júliusi forróság zuhog, felizzítja a cserepes háztetőket, ki-
ontja a porták előtti padokon ücsörgő emberek verejtékét,
bent
a hét hetedik napjához illően
kicsipekedve, fehér pettyekkel ékes könnyű ruhában zenét
hallgatok, a hajam kecses ívet formázó pánttal elől összefogva,
kattan az utcai kisajtó kilincse, a keretbe fogott bádoglemez
tompa zördülése jelzi,

Ő
percre pontosan
a megszokott időben érkezik,
öreg Talpasunk a fásszín eresze alatt heverészve kelletlenül
emeli a fejét, kötelességtudóan rávakkant,
leguggol melléje, megsimogatja a fejét, beszél hozzá,
belép a házba, átölel, kedvesen bűgő hangon köszön,
rámosolygok, csacsogva biztatom,
szia,
csüccs ide mellém,
hallgassuk együtt a műsort,
leül, odafigyel, de csakhamar,
mikor a műsorvezető bejelenti a következő számot,
kedveszegetten szól,
már megint,
mintha muszáj lenne
ugyanazokat ismételni,
hogyhogy nem unod még,
arcomon durcásan rebbenő csodálkozás,
ne beszélj így,

ezek a legkedveltebb slágerek, van köztük
egészen jó is,
hallgatom, mi mást csinálhatnék,
amíg rád várok,
megcsókol, cirógat,
bocs,
nem akartalak megbántani,
csak hogy már itt vagyok,
rendelkezz velem,
feje az ölemben, ártatlan szemmel néz, hát hogy lehetne
egy szempillantás alatt
nem kiengesztelődni, nem rámosolyogni,
látod, így egészen más,
de mire célzol,
milyen szép a szeme, ahogy megcsillan, rám csillan,
legyek fontosabb neked, mint a slágerek,
ujjaim besurrannak, örömsen bujdokolnak barna hajfürtjei
sűrűjében,
de hiszen
fontosabb vagy,
felül, kezét az ölébe ejtve
mondja, mutatja,
akkor ül a térdemre,
kacagós hangulatban incselkedni támad kedvem,
haha,
gyerekek szoktak az apjuk térdén
hőcikézni,
én már nem vagyok kislány, te pedig
nem vagy az apám,
pislog, elszontyolodottan dünnyög,
ha tényleg fontos vagyok neked,
legyen a kívánságom is az,
évődő kedvem elillan, átülök az ölébe, hozzátörleszkedem,
csókolózunk, körülöttünk árad a zene, ringatózunk a dallamok hullámain,
egyszer csak

fejemet a két tenyere közé fogva, a szemöldököm alatt csil-
logó tavacsák kékségét fürkészsze
követelődzően, bátorítóan suttozja,
most végre
menjünk tovább,
mintha kő csobbanna bennük,
megrándul
a tavacsák felszíne, eltűnik a lecsukódó szemhéjak oltalmában,
így intek
nemet,
abban a pillanatban
nesztelen szárny-rebbenéssel
lehull arcomról tenyerének melege,
miért nem,
húszéves vagy, én
rég túl a katonaságon,
szeretjük egymást,
a szerelemhez pedig
az is
hozzátartozik,
vagy te
nem így gondolod,
jól ismert érvek,
de a hang
megbántottabban
szomorú,
felszakítja a szemhéjamat,
odabújjok hozzá, mégis
mondom a magamét
makacsul,
hidd el, én is,
de még
nem készültem fel rá,
adj több időt
ráhangolódni,
vagy inkább várjunk
azzal

az esküvőig,
mélyen a szemembe néz, fintorog,
két év
nem volt elég,
az esküvő
odébb van, előbb
keresnem kell egy csomó pénzt,
nem kezdhetjük a közös életünket
nincstelenül,
beharapott ajakkal eltűnődve
szavakat keresek, találok,
akkor is,
akkor se,
tudod,
csak egyszer
veszíthetem el,
és nem mindegy,
milyen körülmények közt,
csodálkozva körbenéz, széttárja a karját,
hol itt
akár csak
egyetlen, parányi
zavaró körülmény,
lehajtott fejjel
mi mást mondhatnék,
jaj,
hát bennem,
félek, fájni fog,
és teherbe eshetek,
ragaszkodóan magához szorít, felajzottan liheg,
értem
a helyzetet, a félelmedet,
tudd meg, ha
első szóra
képes lettél volna
arra,
nekem már

nem is kellenél,
de lásd be,
vonakodtál eleget,
egyszer csak el kell kezdeni,
ha várunk a nászéjszakáig,
mi a garancia arra,
hogy akkor
nem fogsz félni,
csókot cuppantok az arcára,
ó, hát akkor már
a feleséged leszek, nem térhetek ki előle,
nem kell majd félni a teherbeeséstől sem,
válaszul a két tenyér
puha mozdulattal
visszaszáll az arcomra,
most se félj,
nem biztos, hogy fájni fog,
olvastam egy könyvben,
nem minden lánynak fájdalmas
az első,
nem hiszek neki, rápirítok,
ezt
csak azért mondod,
hogy rászánjam magamat,
beismerően bólint,
azért,
de tényleg olvastam,
ha akarod, elhozom a könyvet,
arról is írnak benne, hogyan kell
csókolózni,
elfojtom a kuncogást, megelégszem egy cinkosan csillanó
mosollyal,
azt már tudjuk,
nem kellett hozzá könyv,
Ő is
mintha mosolyogna, de valahogy
kényszeredetten,

igen, nem kellett,
de a többit is meg kell tanulnunk,
csend,
Ő
sóvár tekintettel biztat,
én
pironkodva próbálom elképzelni,
mit éreznék
akkor
és
utána,
zilált gondolataim közé befurakodva
kíváncsiság fut versenyt
súlyos léptű aggodalommal,
jaj,
milyen lenne,
két éve járunk együtt, azóta
várja, akarja,
ha folyton, most is
ellenállok,
elfogyhat a türelme,
engem elhagyva
más lánnyal akarja
a vágyát beteljesíteni,
jaj, azt ne,
szép, komoly fiú, jó férjnek ígérkezik, vétek lenne el-
szalasztani, maradjon
velem, nekem, csak az enyém,
hiszen
szeretem, szeretem,
szívverésem felgyorsul, a lélegzetem akadozik, már nem
ingatom a fejemet,
lehunyt szemmel tűröm a testem tájait birtokolni vágyó ke-
zek reszketeg mohóságát,
az erőt, ami felemel, visz, lefektet,
a lázas igyekezetet, ahogy ujjak matatnak a babos ruha alatt,
megsuhint ősi ösztön sugallata, combjaimat

szégyenkezve, de engedelmesen
széttárom,
Ő
némán, izgatottan
ügyetlenkedik,
hirtelen tágra nyitja szememet
a rémület,
de vigyázni fogsz,
ígérd meg,
hálás, áhítatos pillantással megnyugtat,
félelmemet legyűri
sose tapasztalt izgalom,
juj,
már *ott* van,
jaj,
csak ne fájjon,
se, semmi baj,
a fájdalom
épp csak felvillan,
mintha tűszúrás nyomán,
már magamban érzem Őt,
furcsa, lüktető teltség,
valahol
mélyen, legbelül
felsejlik, vibrál
egy ismeretlen érzés,
mint kora hajnalban
a napkelte csodáját derengve ígérő fény,
jaj,
csak ígéri,
mielőtt
kibomlana, kábulatig becézne
a fenséges fényömlés,
Ő
kimenekül belőlem,
arca a hasamon, fel-felnyög, meg-megrándul,
már térdel, begombolkozik, ujjong,

megtörtént,
 benne volt,
felülök, rábámulok,
 ennyi volt,
kérdzem
csalódottan,
 de hiszen
 jó volt,
lelkendezik,
hirtelen meghökkenve
visszakérdez,
 neked talán
 nem,
a napkelte teljességétől
megfosztva
csakis szemrehányóan mondhatom
az igazat,
 hát
 nekem nem,
bámul, hitetlenkedik,
 de hiszen
 érezned kellett,
 csak nem fájt,
feltápáskodom, a ruhámat igazgatva zsörtölődöm,
 hogyne éreztem volna,
 kis fájást is
 egy pillanatig,
 utána valami kellemes
 furcsaságot,
 de hamar vége lett,
 miért,
felcsillan a szeme, vigasztal,
 persze,
 mert megígértem,
 hogy vigyázok,
 te akartad,
 hogy vigyázzak,

nem tudom,
nem akarom
leplezni a lehangoltságot,
tovább fújom a magamét,
 nem így képzeltem,
 vajon másoknál is
 ilyen rövid ideig tart,
 a lányoknak mi benne a jó,
 és ha nem jó, miért csinálják,
ujjheggyel szeretgeti az arcomat, a hajamat,
 nem tudom,
 te vagy az első,
 honnán tudnám,
 talán még nem szoktuk meg egymás *ilyen* közelségét,
 de ne félj,
 minél többször leszünk *így* együtt, annál jobb lesz
 neked is,
elhúzódok tőle, kifakadok,
 te könnyen beszélsz,
 láttam, neked
 jó volt, teljesen belebambultál,
 nem csoda, hogy alig vagyunk túl az elsőn,
 máris a többire gondolsz,
a tenyeremmel, sikertelenül
igyekszem simára vasalni összegyűrődött ruhámat,
 tessék, ma vettem fel először, és máris
 mintha Talpas vackolt volna rajta,
 muszáj átöltöznöm, fordulj el,
kipirultan mosolyogva
értetlenkedik,
 miért,
 épp most láttalak
 levetkőzve,
felfortyan a galambméreg, kicsordul,
 elég baj az,
 de ha már úgy van,
 elégedj meg vele,

most már ne bámulj,
elfordul, hangosan tűnődik,
ugye
nem haragszol
nagyon,
a másik ruhába bújva kissé lecsihadok, már csak játszom a durcát,
lenne rá okom,
semmiért adtam oda
a szüzességemet,
add vissza
máris,
felém fordul, nevetgél,
nem lehet,
de nagy baj sem,
ha viccelni van kedved,
ne félj, legközelebb
mindkettőnknek
jó lesz,
hagyom, hogy átöleljen, de korholom,
na persze, biztatni,
azt tudsz,
szorít, megcsókol,
úgy lesz, hidd el,
jövő vasárnap hozok
óvszert, nem kell majd
félbehagyni,
elpárolog a bosszúság utolsó cseppje, visszaszáll arcomra a
jókedv mosolygós kismadara,
az izgalmaktól még remegve, összebújva
véghallgatjuk a műsort,
utána kéz a kézben
sétálunk a főutcán, örülünk egymásnak, cinkosan összevil-
lanó tekintettel summázzuk,
a porták előtt ücsörgő embereknek fogalmuk sincs
a mi titkunkról,
a klubban zene szól, este kilencig táncolunk,
kedvem lenne maradni még,

de Ő
másnap hajnalban
útra kel a brigádjával, nem kezdheti a hetet holtfáradtan, hát
hazasétálunk, hosszú csókkal búcsúzunk,
aznaptól kezdve minden vasárnap szeretjük egymást
úgy is,
mi lehet az oka,
a picikét kellemes, inkább csak torokszorító izgalmon kívül
semmi mást nem érzek,
zokon veszem, de panasz nélkül hinni
próbálok, akarom,
előbb-utóbb nekem is örömöm telik benne,

ősszel,

egy esős-borongós napon
ki sem tudunk mozdulni a házból, kétszer bújunk össze, de
Ő csak egy óvszert hozott,
elhiszem neki, vigyázni fog,
későn kap észbe, az első robbanásokat megérezve
dühödten ellököm magamtól,
te bikfic,
most mit csináltál,
felcsináltál,
így bízzak benned,
ha *az ott* feláll, az eszed megáll,
mentegetőzve hebeg-habog,
ne, nem biztos,
nem megy az olyan könnyen,
izé, vannak házastársak, akik évekig vadásznak gye-
rekre,
nincs vigasz, forr bennem a keserű düh,
ezt honnan tudod,
hogyhogy
vadásznak,
csak nem te is vadásznak képzeled magadat,
ha az vagy, akkor én csakis

zsákmány lehetek,
ne gyere nekem
ezzel a hülyeséggel,
mert mi
nem vagyunk házások,
összeveszünk,
nehezen látja be,
nagy haragomban
látni se akarom,
belebújik a dzsekijébe,
búcsúpuszit akar, de hiába nyújtja az arcát, a fejemet elfordítva
megtagadom,
tanácstalanul, szótlanul
áll, toporog,
nagy, nehéz sóhajjal
kilép a házból, hazafelé veszi útját
a szakadó esőben,
bőrig fog ázni,
gondolom az ablakon kilesve,
de úgy kell neki,
máskor ne felejtse el
az ígéretét,
hirtelen belém csap
még nagyobb rémület,
istenem,
lesz-e *máskor*,
és ha
nem jön többé,
én meg tényleg
úgy maradok,
soha
ennyire hosszú
hat napot,
majd beleőrülök a tépelődésbe,
eljön
vagy
véggépp magamra hagyott

azon az esős estén,
hála istennek, a hétvége
elhozza, visszahozza
nekem, hozzám,
békésen beszélgetünk, hallgatjuk a rádiót, csókolózunk is,
beérjük ennyivel,
az ötödik hétvégén már biztosan tudom,
terhes vagyok,
aggodalommal elgyötörten kérdezem,
most
mi lesz,
nem tépelődik, kész a válasszal,
mi lenne,
még az idén egybekelünk,
feltéve persze,
hogyan hozzám jössz feleségül,
nagy-nagy megkönnyebbüléssel borulok a mellére,
még kérdezed,
te bikfic,
áldott állapotban, mocorgó bűntudattal állok
a jegyző, a pap elé,
menyasszonyi ruha csak a fényképész előtt van rajtam,
nagy lakodalomra,
amire ebben a helyzetben
már egyikünk se vágyik,
nincs pénz,
csak anyám és az Ő szülei
jönnek össze egy szerény vacsorára,
nincs zene, jókedv is kevés,
hiszen tudják, miért lett sürgős az esküvő,
egyfolytában szégyenkezem,
pedig anyósom megértően, diszkréten suttogva bátorít
mosolyra, nyugalomra,
ugyan, lányom,
történt már ilyen
mással is,
az a fontos,

a legfontosabb,
hogy szeressétek, becsüljétek
egymást
a sírig,
jólesik minden szava, mégis szótlanul szorongok a vacsora
végéig,
elmenőben anyám is kilesi az alkalmat,
figyelmeztet,
asszony lettél, kedves lányom,
mostantól ez az új otthonod,
ne halljak rosszat rólad,
sose felejtsd el,
te jöttél ide, neked kell
alkalmazkodnod,
könnyes szemmel fogadkozom,
elmegy, én maradok,
és másnap
új otthonomban
kezdődik új életem, a megszokottakhoz képest furcsa

hétköznapiak

sora,
Ő, aki
most már
pecsétes papír szerint
az én emberem,
változatlanul
csak hétvégéken,
repesve várt szombati délutánokon
jön haza,
csak egy nap, a vasárnap
és két éjszaka a kettőnké,
a hét hat napján
anyósommal és apósommal
egy fedél alatt
ténferegve

eleinte óhatatlanul
meg-megsújt az ösztön,
 hazamenni
 anyámhoz,
 vissza
 hajadonkoromba,
de valahányszor menekülnék
a szokatlanból a megszokottba,
a józan ész,
mintha fölemelt ujjal,
óva int,
 nincs visszaút,
 a lányságomnak vége,
 asszony vagyok, a hasam hétről hétre mindinkább
 gömbölyödik,
 ha nem is hegyet, már kisebb halmot
 tolok magam előtt,
 ez a sorsom, én választottam,
panaszra amúgy sincs okom, jól kijövünk egymással,
apósom
áldott jó ember, egyetlen rossz szava nincs
hozzám, rólam,
reggelente a kertbe biceg, ott talál elfoglaltságot, délutánon-
ként megviselten elvásott, gondosan megtisztítva is messzire bűz-
lő lábbeliket reparál a fásszínben, mert amióta megrokkant,
suszterkedésre adta a fejét, még a szomszéd faluból is hozzák neki
a szakadt cipőket, szandálokat,
 este, vacsora után
 soha nem mulasztja el
 hümmögve, elégedetten megállapítani,
 na,
 a mai nap se telt
 hiába,
anyósom
lánykori fürgeségét megőrizve
térül-fordul, jószágot etet, boltba megy, bevásárol,

együtt főzünk, ő irányít, én a keze alá dolgozom, hallgatom
és megfogadom a tanácsait,
az udvaron is teszem, amit
így, várandósan
megtehetek,
esténként elvonulok magamnak
az egyetlen szobába, ami egybekelésünk óta
a miénk,
hallgatom a rádiót, nézem a tévét, készítgetem
a babakelengyét, édesen ábrándozva
kislányt remélek,

azon a napon

kora délelőttől nyögdécselve csámborgok
a házban, az udvaron,
anyósom figyel, aggódva sürgölődik körülöttem,
lányom,
nehogy baj legyen,
szólok egy sofőrnek, vigyen be a kórházba,
megrázom a fejemet,
nem kell,
szombat van, ma hazajön, majd Ő,
látszólag megnyugszik, de nem hagyja a buzgóság, egy perc
múlva megint utánam jön,
és ha nem bírod ki addig,
két fájás közt fancsalira sikeredik a mosoly,
ne tessék félni, kibírom,
és tényleg kibírom,
jajszó nélkül vánszorgok összevissza, időnként leülök a lépcsőre, kezem a hasamon, Ő ebben a pózban talál,
hát te,
csodálkozik rám,
mit gondolsz,
eljött az idő,
lihegem
egy erős fájástól váratlanul feljajdulva,

az Ő közelségétől, jelenlététől mégis megkönnyebbülve,
 atyaisten,
a fejéhez kap, ledobja válltáskáját a tornácra, elrohan,
járművel tér vissza,
óvatoskodva betuszkol a hátsó ülésre, a másik oldalról sie-
tősen becsusszanva odakuporodik mellém,
 felmordul a motor, elrobogunk,
 fiam, fiúnk
 születik,
 örülök, hogy túl vagyok a szülésen, szeretettel szoptatom a
gyermeket,
 egy hét sem telik el, már otthon vagyunk,
 jönnek látogatók,
 barátnők, rokonságbeli lányok-asszonyok adják egymásnak
a kilincset, hoznak gyermekágyas ételeket, virágot,
a keresztelőn Alcsi, az Ő egyik barátja, mostantól komája is
botcsinálta, mókás rigmusban adja értésére,
mire számíthat a továbbiakban,

*édes-kedves komám,
vigadunk lakomán,
de hallgass meg engem,
muszáj szót emelnem,
most, hogy apa lettél,
ne csak örvendezzel,
hanem védj eszedbe,
most feszülsz keresztre,
mert bár szeret téged
ifjú feleséged,
jobb, ha észbe veszed,
már inkább gyermeked,
ezért hát, jó komám,
számolj rá ezután,
kisfiát becézve
nem lesz több igénye,
hogyha nem értenéd,
mit rejt ez a beszéd,*

*lefordítom neked,
hogy tudd és ne feledd,
gondod most már több lesz,
de ritkán örülhetsz
csókos ölelésnek,
ágybeli örömnnek,*

a kópé koma verse, kivált annak mórrikáltan komolykodó
előadásmódja harsány derűt varázsol a szaporán koccintgató ven-
dégek arcára, biztatják a férjemet is egy kupicára, mondván,

egy korty nem árthat meg,
ahhoz elég, hogy beléje fojtsd a holnapi bánatod,
a saját fiad egészségére csak megiszod,

sok a beszéd, az alkalom se akármilyen, hát rászánja magát,
felhörpinti,

csak sört szokott inni, a töményt nem bírja, a kicsi stampedli
tartalma is hamar a fejébe száll, furcsán csillog a szeme, akadozik
a szava, a mozdulatai bizonytalanok, de tiszta tekintettel, higgad-
tan tűnődik, olvasni vélek a gondolataiban,

ejnye, hagytam magamat rábeszélni,
semmi baj, reggelre kialszom,
az a fontos,
hogy minden jól van,

tényleg jól van,

a koma figyelmeztető jóslata nem igazolódik be, a gyermek
mellett van gondom

Őrá is,
minden hét második felében
türelmetlenül

hazavárom, szorgalmasan főzök, mosok rá, az ágyban is
igyekszem kedvére lenni, pedig

az én örömöm
abban

még mindig
hiánnyal sóhajt,
másfél esztendő múlva
megszületik a második gyermek,

kislány,
a benne talált boldogság feledteti
a hiány üregéből felröppenő, erőtllenül csapkodó
sóhajokat, egyéb nyűgöket,
Ő
együtt örül velem,
szeretgetjük a két gyermeket,
egy hétfői estén szóba kerül, vállaljunk-e
harmadikat,
Ő
nem bánná,
én
másképp gondolom,
és ha gondolom, miért ne mondanám ki,
a mai világban legyen elég
kettő,
inkább azon töröm a fejem, hová menjek
dolgozni,
már a kicsi is jár, napközben nyugodtan ráhagyhatnám
anyádra,
jól jönne még egy fizetés,
hogy hamarabb felépíthessük a saját házunkat,
szokása szerint
hosszan, alaposan
mérlegel, szempontokat latolgat,
igaz,
tulajdonképpen igazad van,
látja be végül,
tanakodunk, hová szegődhetnék el,
nincs nagy választék,
a megbukott kolhoz romjain alakult káéfték többsége
épp csak vegetál,
és persze, a legjobban működő előtt hosszú sorban állnak a
jelentkezők,
hetek telnek el tanácstalanul, már kezdek belefásulni a kiút-
talannak látszó helyzetbe, amikor egy nyári hétfégén
segít a véletlen,

ujjongva újsághozhatom,
képzeld,
ma én mentem a boltba, és ott találkoztam
a káéfté telepvezetőjével,
megszólított, azt mondta,
gondozót keresnek egy borjúcsapathoz,
vállalnám-e,
igazán meglepődtem, mégis rögtön
a fizetést kérdeztem,
azt mondta,
a havi súlygyarapodástól függ,
de általában
kétszer annyi,
mint a mezei munkásoké,
ráadásul az etetések közötti időben
ittthon lehetnék,
ja, és télen is
lenne munkám,
mi mást mondhattam volna,
meg kell beszélnem veled,
hát tessék, elmondtam,
mit szólsz hozzá,
meglepi a hír, lezöttyenti a heverőre,
csak a szeme beszél, ahogy tekintete
mélyen, hitetlenkedve
az enyémbé fúródik,
ejnye,
mondj már valamit,
biztatom
szóval, pillantással, mosollyal,
emlékezz, a múltkor megegyeztünk,
hogy én is munkába állok,
hát most
itt az alkalom,
teszem hozzá hadarósan sietve, nehogy nemet mondjon, hi-
szen gondolatban már beleéltem magamat
a bocikat istápoló munkába,

jó a sejtésem, kifogással hozakodik elő,
ne kapkodjuk el ezt a dolgot,
attól tartok, az ilyesmi nem neked való munka lenne,
hogy mást ne mondjak,
nehéz is, szagos is,
aligha bírnád
erővel, türelemmel,
hiszen mégiscsak fiatal vagy, más
a gondolkodásod, a világlátásod,
mint az idősebbeké,
jusson eszedbe,
tanulni akartál, diplomás óvónőként
elhelyezkedni, csak hát ez
nem jött össze,

logikusan érvel,
ott csillog az igazság minden szavában,
magam is kezdem furcsállni, mennyire hajlamos vagyok, lennék
óvodában sivalkodó gyerekek helyett
istállóban bőgicsélő bocikkal bíbelődni,
de hát épp ez a lényeg,
nagyon is hajlamos vagyok, szinte vágyom rá,
és ha figyelembe veszem,
hogy az óvónői diploma végképp kútba esett,
akkor
ez,

a másik, felkínált lehetőség
megragadása is
logikus kell hogy legyen,
leülök melléje, fülébe duruzsolom a saját érveimet,
lásd be,
egyelőre
nincs jobb,
elhiszem, a jószággondozás nem éppen
leányálom,
csak hogy a tanulás
két gyerekkel a nyakamon
már számításba sem jöhet,

a kereset pedig
kell,
nem félek ettől a munkától, ha más bírja, én is bírni fogom,
nem vagyok elkényeztetett
grófkisasszony,
hosszan, szótlantul
gondolkodik, végül
rábólint,
hát
ha így akarsz,
ha van hozzá
kedved, vágyad, bizodalmaid,
jól van,
ne szalasszuk el a lehetőséget,
szárnyalni tudnék az örömtől, összevissza csókolom
az én okos, megértő emberemet,
szaladok a hírről a káéféhez,
és másnap
serény-boldogan
munkába állok,

egy hónap múlva

pénz,
első keresetem
az asztalon,
újra megszámlalom, most már
Őelőtte,
tessék, kicsi híján
ezeregyszáz,
meg vagy elégedve,
nem nyúl hozzá, engem figyel, mosolyog,
hm,
nem szabtam meg,
mennyit keress,
bekapcsolva a beszélőkém, ujjongva sorolom,
képzeld,

a mezei munkások kábé a felét kapták,
 persze, ők vasárnap nem dolgoznak,
 de akkor is
 szép pénz ez,
 beosztom konyhai költségekre, egyéb házi kiadásokra,
 a te kereseted mind mehet a többihez,
 nézd már meg, mennyit spóroltunk eddig,
 megkeresi a gyűrtött borítékot, tartalmát kirakja az asztalra,
 odakönyökölök, állammal a tenyeremre támaszkodva gyö-
 nyörködöm a címlet szerint akkurátusan külön rakott bankjegyek-
 ben, együtt számolok vele, felcsillan a szemem,
 jé,
 majdnem hétezer,
 kevesebbre saccoltam,
 szerinted mire elég,
 elrakja a pénzt, a borítékot, gondterhelten üldögél,
 ahhoz kevés, hogy máris hozzákezdjünk az építkezéshez,
 de ahhoz igen, hogy eldöntsük végre, igényelünk-e új
 telket, vagy maradunk itt és ezt a régi házat építjük át,
 persze, ehhez is engedély, tervrajz kell,
 nem tetszik a vagy-vagy változat, befelhősödik az arcom,
 hogyhogy ezt a régit,
 jaj, ne már,
 saját telket szeretnék
 saját házzal,
 hogy teljesen a magunk urai lehessünk,
 bazsalyog, mégse kedvem szerint szól,
 nekem is úgy lenne a legjobb,
 a magunk uraiként
 létezni, boldogulni,
 de hát
 egy dolog a vágy,
 más a valóság, a kényszer,
 nem tudok mit kezdeni vele, hát rákérdeszek,
 mit ért a jól érzékelhetően kihangsúlyozott
kényszer
 fogalma alatt,

megmondja, azt mondja,
nézd,
az én szüleim,
akikkel saját bevallásod szerint
egészen jól kijössz,
nélkülünk magukra maradnának vénségükre,
ezt szeretném elkerülni,
nem igazán lep meg ez a hivatkozás, a frappánsnak vélt vá-
lasz szinte kínálja magát,
ejnye,
hát én is
magára hagytam anyámat,
mielőtt örvendezhetnék
a csattanós válasz lehengerlő hatásának,
ridegnek tűnő tárgyilagos logikával
máris visszavág,
az más,
a nővéred válófélben,
hazaköltözik, anyád nem marad egyedül,
az én szüleim viszont
csak miránk számíthatnak,
milyen igaz,
a nővérem tényleg hazaköltözni készül,
hová is mehetne,
ha egyszer tönkrement a házassága,
ott, abban a távoli faluban
nem maradhat,
Ő pedig
egy szem gyermek, a kishúga
halva született,
ezért nem vállalt többé anyósom terhecséget,
mégis makacskodom,
a nővérem még csak harmincöt éves, újra férjhez mehet,
sajnálkozva ingatja a fejét,
két gyerekkel
bajosan,
ha mégis, akkor olyan férfit kellene választania,

aki odaköltözik hozzá,
nem fordítva,
érezem, határozottan érzem,
már megint neki van igaza, épp ez sérti
az önérzetemet,
replikának szánva
mi mást mondhatnék,
két gyerekkel
nemigen válogathat,
mintha előre tudta volna a választ, bántó szándék nélkül, de
kíméletlenül hozzám vágja
a várható valót
bizony nem,
tehát szinte biztosan anyáddal marad,
így, már-már legyőzve
egyetlen szalmaszálba próbálok belekapaszkodni, ami inkább
remény, mint érv,
és ha apád
nem engedi az átépítést,
a válasz
tulajdonképpen
kegyelemdöfés,
beszéltem vele,
nincs kifogása,
muszáj
a valóra válthatatlan vágyat elsíratva
felsóhajtani, kinyögni,
pedig
milyen jó lett volna
új telken, szép saját házban
a magunk urai lenni,
de ha ez a helyzet,
akkor add be az igénylést
engedélyre, tervrajzra,
megérinti a vállam, magához ölel, nyugtat,
megértettél, köszönöm,
holnap megírom, hétfőn apám felbiceg vele a községházára,

ne aggódj, jól megleszünk
 ezen a telken is,
 most én bólintok
 szótlanul,
 vacsora közben is kevés a szó,
 bár a hangulat
 maradhatósan nyugodt, szinte kellemes,
 utána Ő
 a két gyerekkel játszik,
 én elmosogatok, előkészítem a szennyest a másnapi mosáshoz,
 mióta dolgozom, gyakran vasárnap délelőtt, ebédfőzés köz-
 ben muszáj mosnom,
 anyósom először megrótt emiatt, most már belátja,
 a fia munkaruháját úgyis muszáj lenne vasárnapra hagyni,
 akkor meg mindegy, ha a többit is a hetedik napra halasztom,
 fél tíz tájban lefekszünk, a gyerekek hamar elalussznak,
 Ő
 odabújik hozzám, cirógat,
 szembefordulok, csókolózunk,
 utána óhatatlanul
 falnak fordít megint
 a hiányérzet, szomorkásan tűnődöm,
 most is
 csak neki volt
 jó,
 nekem miért nem,
 hiszen én is akartam, beleéltem magamat,
 jaj,
 hát mindig
 így lesz,
 nem sejt semmit,
 fél karjával annyira ártatlanul, elégedetten ölel, hogy ked-
 vem támad
 cicamód törleszkedve
 hozzásimulni,
 csapkodó gondolataim lehiggadnak,
 semmi baj,

nem az a legfontosabb,
valahogy
csak megleszünk,

vigas

a munka öröme,
a tudat, hogy van
munkám, keresetem,
és irigyeim,
akik miattam hoppon maradtak, pedig szintén rájuk férne a
kereset,
nem bánt az irigység, igazából sajnálom őket, ennél többet
nem tehetek,
hajnalban kelek, száraz időben a kertek alatti gyalogúton, más-
kor a makadámos mellékutcán sietek munkába, várnak a bocik,
már ismernek, bumfordi pofikájukat emelve mintha köszön-
tenének, megnyalják a kezemet, mikor eléjük szórom az eleséget,
a kisebbek élvezettel cuppogva szopnak tejet a kétliteres
köcsög tehéncsecs-formájú cumijából, utána a jóllakottság kellemes
érzésétől ugrabugrálni támad kedvük,
én is
jókedvűen, fürgén
forgolódom mellettük, körülöttük,
a telepvezető reggel-este
szemlét tart, elégedetten megjegyzi,
nocsak,
megszoktad, egészen jól belejöttél a munkába,
ők is megszoktak téged,
jól van, örülök,
hogy hallgattál rám,
visszamosolygok, őszintén mondom,
igen, nem bántam meg,
kedves társaság az óvodás állatoké,
nevet, biztat,
helyes,
csak így tovább,

elmegy, szót vált az istálló túlsó végében másik csapatot
gondozó Bibircsókokkal is,

jóvágású férfi, még innen a harmincon,

szereti az állatokat, törődik velük, figyelmét a legapróbb
rendellenesség sem kerüli el, a vétkes beosztottakat akkor is eré-
lyesen, ellentmondást nem tűrő hangon dorgálja meg, ha kor sze-
rint bármelyikük az apja vagy az anyja lehetne,

ha nincs vétkes, de komoly a probléma, menten átvedlik
állatorvossá,

amiről diplomája van,

ő maga kúrálja a beteg állatokat,

hímet, nőtényt ügyesen, szakszerűen ivartalanít,

a falusi gazdák is inkább őt hívják a komótosan pepecselő
öreg állatorvos helyett,

nem csoda, hogy ő lett a legjobb káefté egyik

alapítója, társtulajdonosa és egyben a tehenészet vezetője,

későn fekszik, korán kel, végig jelen van a hajnali és az esti
fejésnél, bőrfedelű, gondosan rubrikázott füzetben feljegyzi a tej-
hozamot, napközben papírmunkát végez, délutánonként kiméri
az abraktakarmány napi adagját,

nála a raktár kulcsa, eszébe sincs másra bízni, mert azt hiszi
és nem is tagadja,

ha hagynám,

ezek,

mármint mi, a munkások

képesek lennének

a szememet is kilopni,

sértő a megvető kihangsúlyozás, engem nagyon zavar, mert én
nem lopok, nincs hozzá

bátorságom,

a többieknek van,

tömlőben tejet a családnak, tarisznyában abrakot az otthoni
jószágoknak

eldugni, hazacsempészni,

a szóbeszéd szerint én is azért kerültem ide, mert az elődö-
met könyörtelenül kirúgta

három kiló abrak miatt,

azóta villog a tekintetében megvetés
a saját munkásai iránt,
amúgy az emberek respektálják, főnöknek szólítják, már én is,
férfiként nagyon tetszik
a Bibircsókosnak,
valahányszor abrakvételezésre indulunk, folyton róla pusmog,
de szép szál férfi,
nem iszik, nem dohányzik, még csak nem is káromkodós,
én mondom,
príma férj lenne belőle,
nem állom meg, fékezni próbálom az elragadtatását,
na jó,
de miért nem nőül meg,
még csak nem is udvarol, pedig tényleg
nagyon csinos,
a legszebb lány se kosarazná ki,
csak nem buzi tán,
rám néz, fintorog, kioktat,
egy frászt,
a postamester elkottyantotta,
tartásdíjat fizet,
mert felcsinált egy diáklányt,
ne félj, nem szenved hiányt *abban* most se,
ha keresi, megtalálja magának,
én is szívesen hagynám
magamra mászni,
még hogy ő, hát ez jó, muszáj kacagnom,
de hát
nem hallani róla,
hogyan mikor, kivel,
vállat vonva keres, talál erre is
magyarázatot,
édes jó istenem,
hát jól titkolja,
szerintem
köztünk a szeretője,
meglepődöm, kételkedem,

hiszi a piszi,
szerintem átnéz rajtunk, mintha nem is léteznénk, gon-
dolj bele,
tanult ember, nyakkendő-söltönyösen jár,
mi meg
szarba kelünk, abból fekszünk,
megáll, ismét kioktat,
látszik, hogy új vagy itt, mennyi mindenről
sejtelled sincs,
hát tudd meg, itt
mindenki mindenkivel csinálja,
csak én nem kellek senkinek
a randaságom miatt,
a pásztorok, a kocsisok, a sofőrök, még a villansze-
relők is naponta dugják
a fejőnőket,
úgy járnak rájuk, mint a jó kútra,
nem számít, szarba kel, abból fekszik-e,
aki fiatal és szemrevaló, nem ússza meg,
úgyhogy
te is
mihamar
sorra kerülsz,
belebénulok az ámulatba, borzongás térít magamhoz, hogy
hebegve tiltakozzak,
é-én,
dehogy,
sose lennék képes
ilyesmire,
hosszan, csúnyán kacarászik, mint aki meghibbant vagy
nagyon is biztos a dolgában,
az lehet, de akkor
téged is kirúg, mint a másikat,
mert az a három kiló dara
csak ürügy volt,
nekem bevallotta Ilus, valójában azért zavarta el a főnök,
mert nem adta be neki a derekát,

de csitt,
ez köztünk maradjon,
így száll
szóra szó,
csak abban tudunk kiegyezni, hogy a főnök
nagyon is vonzó külsejű, egészséges férfi,
hát nem létezik, hogy ne kívánna nőt,
gondolatban sorra veszem a fejnőket,
találgatom, melyikük lehet a főnök szeretője,
vannak köztük fiatalok,
de azok is
férjes asszonyok,
és nem létezik, hogy
úri fiú létére
férjes asszonyt válasszon
szeretőnek,
ráadásul a szutykos munkát végző fejnők közül,
á, dehogy,
inkább magához méltó, finomabb fajtából valót választ,
hiszen ma is érvényes
a régi bölcsesség,
suba a subához, guba a gubához,

tombol a nyár,

ilyenkor, késő délutánonként is
forró fényzápor veri előttem a gyalogutat,
ahogy hunyorogva, a kifakult sportfelsőt hanyagul vállamra
vetve, vékony, szinte átlátszó ruhában
munkába megyek,
bent, az istállóban
kellemes félhomály, de a meleg miatt
erős bűz,
átjárja a köpenyt, alatta a ruhát, beleivódva hazakísér, mu-
száj azonnal megmosakodni, ruhát váltani, a szagosat huzatos
helyre akasztva kiszellőztetni,
persze,

itt, a bocik között
pár perc után
már nem érzem,
rutinosan teszem a dolgom, dúdolni is van kedvem,
abrakos zsákkal a hónom alatt már a targoncáért indulok,
mikor a kedvenc hóka boci elszabadul, farkát zászlósan magasra
tartva rohangálni kezd az istállóban,
a fenébe, pont jókor,
nyugtalanítja a többit, muszáj befogni,
pedig a főnök mérges lesz, ha kések a vételezéssel,
de még dühösebb,
ha szabadon hagyom,
leteszem a zsákot, seprűvel sietek utána, hajkurászom,
beletelik negyedóra, mire sikerül a helyére terelni, cibálni,
gondosabban megkötni,
kifújom magamat, meglódítom a targoncát,
a Bibircsókos már visszatérőben, a főnök a raktár ajtaja előtt áll,
szidásra számítok, de közelebb érve látom,
nyoma sincs arcán a bosszúságnak, mosolyog,
csodálkozva nézem, ahogy szótlanul kiméri a porciót, és
ő maga rakja rá a targoncára,
megköszönöm, már indulok, amikor
simogató érintés
a faromon,
meglepetten összerezzenek, visszafordulok,
tudom, hogyne tudnám,
súgja az ösztön,
mit jelent
a tulajdonképpen gyengéd mozdulat,
csak nem akarom elhinni,
hogyan engem érintett a tenyere,
hát zavaromban akarva-akaratlan
rákérdezek,
ez
mi volt,
válasz helyett hirtelen
átölel, magához szorít, szája a számra tapad,

egy pillanatig fel sem fogom, mi történik,
aztán próbálok teljes erőmmel ellenszegülni,
ahhoz gyöngö vagyok, kiszakítani magamat a karjai közül,
de a fejemet oldalvást fordítva legalább a csóktól megszabadulok,
és nem adom fel, kétségbeesetten hánykolódva igyekszem
menekülni,
körbeforgunk,
ahogy hátrálok, velem együtt ő is,
jobb lábam sarka akadályba ütközik, egyensúlyomat veszítve
az abrakkal telt zsákokra zuhanok, ő is,
ebben a pillanatban megjön a hangom,
eresszen el, hagyjon békén,
rá se hederít, egyik karjával fogva tart, másik kezével
már az arcomat és a mellemet simogatja,
eresszen, én nem vagyok
olyan,
ha nem ereszt el, kiabálni fogok,
ez már hat,
mindkét kezét a vállamra teszi, mélyen a szemembe néz,
tessék, elengedlek,
kiabálhatsz, ahogy a torkodon kifér,
de miért kiabálnád ki,
ami csak kettőnkre tartozik,
remeg minden porcikám, a hangom is zaklatott,
mit akar,
miért akarja,
rám villantja mosolyát, hibátlan fogsora szépen fehérlik,
tudod te azt,
és igaza van,
tudom, most már
nagyon is,
felhördülök,
de hát férjem van,
a szeme se rebben, zavartalanul mosolyog,
na és,
nem kell az orrára kötni,
ingatom, hevesen rázom a fejemet,

nem,
keressen mást,
egészen közel hajlik az arcomhoz, érzem a leheletét,
hát nem érted,
téged akarlak,
emlékszel a bolti találkozásunkra,
ott, akkor
búvölt el
a szépséged,
a halkan, de szenvedélyesen megvallott bók
ebben a helyzetben is
jólesik,
elcsuklik a szavam, elillan a félelemmel fűtött haragos indu-
lat heve, zaklatottságon átsugárzó érdeklődéssel fürkészem az ar-
cát, amikor
ösztön és értelem
egymás képzelt szavát túlharsogva
figyelmeztet,
vigyázz,
csak azért mondja, hogy megkapjon,
ezért választott téged
a sok jelentkező közül,
elfordítom a fejemet,
csendesen, szinte könyörögve szólok,
ne éljen vissza
a helyzettel, az erejével,
eresszen el,
előbb az egyik kezét, majd a másikat is maga elé ejti,
jó, nem tartalak vissza,
ennyi elég,
fürgén talpra szökkenve
igazgatom magamon a félrecsúszott köpenyt, lecsapkodom
róla a port, indulok,
utánam szól, mintha az iménti mondat befejezéseként,
de bolond vagy,
ha tényleg elmégy,
megtorpanok, rámeresztem a szememet,

miért lennék bolond,
azt kívánja a tisztesség,
hogy csak a férjemé legyenek,
már ő is talpon, selymes hangon magyarázza,
ne így fogd fel,
mert ez
butaság,
a fatengelyes világ erkölce,
vagy azé se már,
vedd észre,
szabad világban élünk,
furcsa nekem az ilyen beszéd, nem tudok mit kezdeni vele,
de egyvalamiben biztos vagyok,
van, amit
soha nem szabad,
hűséget fogadtam, és
betartom,
nem várok választ, a targoncához lépek, de mielőtt meglódí-
tanám, visszafogja a kezemet,
mondd meg
az igazat,
téged az urad
kielégít,
megütődve lehajtom a fejemet, nincs szavam,
neki van,
sejtettem,
a legtöbb férfi
képtelen kielégíteni a partnerét,
jár a szájuk, dicsekednek,
hogy így meg úgy, ennyiszor meg annyszor,
de a valóság az, hogy az ágyban csak
szerencsétlenkednek,
minden szava fájdalmasan koppan, szenvedek,
csúnyán mondja, de igazat beszél,
honnantudja, hogy én is így vagyok
a férjemmel,
kővé dermedve állok, mintha nem is érzékelném kezét

újra a vállamon,
csak a szavát hallom,
nézz a szemembe,
látod benne a vágyat,
szeretni akarlak,
miért nem hagyod,
nem vétek,
ha tőlem kapod meg,
amit az uradtól
hiába vársz,
megint a remegés, megmoccantja a targoncát is,
vele élek együtt,
szakad ki számból
kétségbeesetten a szó,
de hiszen
nem akarlak
elválasztani tőle,
csak azt szeretném, ha megértenéd,
neked is
jogod van
az örömhöz,
erre könnyű a válasz, remélhetőleg
megsemmisítő,
nincs okom panaszra,
van két szép gyermekem,
a férjem rendes, dolgos ember,
és ennek csak örülni tudok,
igazam tudatában
lesem, várom
a hatást, érveinek csúfos
összeomlását, de
hiába,
épp csak eltűnődik picit, aztán
fogsort villantó mosollyal
visszavág,
a szex örömet
nem pótolhatja

semmi más,
nesze
nekem,
szaladozhatnak ismét
riadtan, úzóttén
a gondolataim,
te jó ég,
igaza lenne,
az
valóban annyira jó tud lenni, csak nekem nem volt még
benne részem,
és ha bennem a hiba,
ha frigid vagyok,
á, nem, hiszen
alig győzőm kívárni
a hétvégét, hogy együtt lehessek Ővele,
mindig azt hiszem, most végre
nagyon jó lesz,
de nem, eddig még soha,
jaj, a főnökkel
tényleg jó lenne,
á, hagyjuk,
már foglalt vagyok,
nem csálhatom meg
Őt,
a hallgatásom feltűnik, újabb kérdés, tapintatosan sürgető,
mire gondolsz,
kicsit kések a válasszal, nem akarok gorombán szólni, csak
határozottan, keményen
értésére adni,
nem akarom és kész,
hagyjon elmenni, amíg fel nem tűnik
bárkinek,
milyen sokáig időzők itt,
bólint, zsebre dugja a kezét,
igazad van,
menj, de emlékezz

a mostani beszélgetésünkre,
és ha holnap
vagy azután bármikor
megint később jössz, akkor tudni fogom,
mégis meggondoltad magad,
végre
tolhatom a targoncát
boldogan, megkönnyebbülten
végig a verőfényben porosodó makadámúton,
gyorsan, kapkodva szétosztom az abrakot, felseprem a placcot
és a fal melletti járdát, szöggre akasztom a köpenyt, belebújok a
sportfelsőbe, hazamegyek,
a hétvége még messze,
egyedül forgolódva az ágyban
óhatatlanul faromon érzem
a főnök tenyerét,
az érintés kellemességét,
tovább gondolom a történeteket,
ó,
mi lett volna,
ha engedek,
de szabad egyáltalán
arra gondolnom
a főnökkel
vagy bárki mással,
ha megtenném, hogy néznék az Ő szemébe,
másképp, mint eddig, és azt
észrevenné,
mit mondanék,
ha letagadnám,
másodszor is hűtlen lennék hozzá,
brr,
mihez vezetne ez,
nem fog az álom, hánykolódom,
de ha igaza van a főnöknek,
hogy nekem is kijár
az *olyan* öröm,

miért nem ragaszkodom hozzá,
muszáj beletörődnöm, hogy soha nem érezhetem
azt az örömet,
fálnak fordulok, ujjhegygel érintem
a szőnyeg mögötti tömörséget,
holnap várni fog,
mit tegyek,
leszakadna az ég, ha később mennék,
és milyen ürüggyel,
hogy a Bibircsókos ne kezdjen gyanakodni,
ő persze
kapva kapna
az alkalmon,
odaadná magát a főnöknek,
talán még
dicsekedne is vele,
mint a férjével,
akit az ital vitt alig negyvenévesen a sírba,
de aki,
ahogy a Bibircsókos elbeszélte,
nagyrítkán, ha józan volt,
úgy megbaszott,
majdnem belehaltam
a gyönyörűségbe,
na igen,
még neki,
a randa Bibircsókosnak is megadatott
az *olyan* öröm,
csak nekem
nem,
pedig én és ő
ég és föld,
rajtam van mit nézni,
szemmel-kézzel kívánva
érinteni,
rajta meg semmi,
lefordul róla a férfiember szeme,

ó, egek,
de hát ő
mondta, megjósolta,
én is sorra kerülök,
jaj, ne legyen igaza,
amúgy se volna semmi értelme,
ha nekem
a főnökkel se lenne jó,
jaj,
hát van egyáltalán értelme
az ilyesminek,
legfeljebb egy órát alszom, az is csak szendergés inkább,
fáradtan, kelletlenül indulok munkába,
reggel nincs abrakolás,
fásultan villázom jászolba a szénát, kitakarítok,
a főnököt csak távolról látom, az egyik fogatossal veszekszik,
köpeny szögére, sportfelső a vállamra, hazasietek,
délután, mikor a Bibircsókos
vételezni indul,
szívem a torkomban ver, zsong a fejem,
döntenem kell,
vele, a Bibircsókokossal tartsak
vagy később menjek,
hogyan is mondta a minap,
örülne, ha a főnök rámászna,
igen, valahogy így,
hát azt várhatja,
aligha lesz
éppen őhozzá gusztusa
annak a szép fiatalembernek,
aki engem akar,
és én
mit akarjak,
már-már megőrjít
ez a tétovaság,
bizonyosságot akarok,
várj meg,

kiáltok a Bibircsókosnak,
utolérem a zörgő targoncával, együtt lépünk be a raktárba,
a főnök
mogorván, szótlanul
méri ki az adagot, előbb a Bibircsókosnak,
amint rám kerül a sor, összeakad a tekintetünk,
az övében
vágy és szemrehányás,
az enyémben
dac, de restelkedés is,
nincs, nem lehet szavunk egymáshoz,
a Bibircsókos az ajtónál áll, várakozik,
odacipelem, elhelyezem a félig telt zsákot a targoncán,
elmenőben lopva
visszapillantok,
a magára maradt férfi
feldúlt arckifejezése
teljesen váratlanul
lelkiismeret-furdalást kelt bennem,
megbántottam, megbántottam,
sokszorozza magát a gondolat,
a Bibircsókos szokásos kiszólásait válasz nélkül hagyva
magamba mélyülök,
de hát
mire, milyen jogon
számított,
hogy csak úgy
megkaphat,
naná,
ha lány lennék, akkor igen,
akkor egy percig se ódzkodnék,
de asszony vagyok, szeretem Őt,
hozzá köt az eskü,
a Bibircsókos megáll előttem, rám bámul,
de szótlan vagy máma,
tán lenyelted a nyelved
vagy valami más bajod van,

összekoccan a két targonca, a tekintetünk is,
tessék,
ja,
hát igen, kicsit
elgondolkoztam,
mit is kérdeztél,
tovább megyünk, most már odafigyelek,
észrevetted, milyen mogorva most a főnök,
fogalma sincs, mennyire észrevettem,
jaj, csak
el ne szóljam magamat,
na és,
biztosan van rá oka,
nem elégszik meg ennyivel, a raktár felé visszanézve tűnődik,
persze hogy van,
de micsoda,
erre csak gondolatban válaszolhatok,
hát én, te mafla,
mert kikosaraztam,
az istálló áldott félhomályában
felötlik bennem a szándék,
őszintén elmondani neki mindent,
de a pillanat elszalad,
a szándék orra bukva
megbénul,
na ne,
jobb, ha nem tudja,
a maga locsi-fecsi módján
biztosan másképp adná tovább,
könnyen elhinné
bárki, mindenki,
hogy összeadtam magamat a főnökkel,
előbb-utóbb az Ő fülébe is eljutna,
brr,
a megszokott sorrendben teszem a dolgom, de közben folyton
a főnök csalódott arcát látom magam előtt, megáll kezemben a seprű,
háborgok,

én hülye,
hát muszáj folyton
ezen rágódnom,
miért nem tudom
elfelejteni,
hiszen csak annyi történt,
ő
akart valamit,
amit én
nem,
kicsit megnyugodva indulok, de
útban hazafelé
megsújt vádló gondolat,
igazából
miért nem akartam én is
ugyanazt,
azon az estén már nem tudok megszabadulni ettől a gondolattól,
minél többször szembesülök vele,
annál inkább sajnálom
a megsértett főnököt,
először csak
apró gyertyalángként
lobban, pislákol,
aztán fellobog, elolthatatlanul lángol a vágy,
engedni a csábításnak,
hogy nekem is megadasson
az *olyan* öröm esélye
legalább,
ezzel a gondolattal alszom el,
és

másnap

a legalkalmasabb pillanatban, előre megtervezett mozdulattal
kioldom a hóka borjú kötelékét, oldalba bököm a vesszőseprűvel,
átszökken a jászlon, futkározni kezd,
már megint,

kacag a Bibircsókos,
láthatod,
meg vagyok vele áldva,
motyogom
színlelt bosszúsággal, a borjú után eredve,
hagyd, hadd bogározza ki magát,
ha megint késel, csúnyán kikapsz a főnöktől,
tegnapelőtt is leszidott, ugye,
már messziről, az istálló túlsó végéből kiáltom vissza,
dehogy,
akkor még
megúsztam,
szándékosan percekig hajkurászom a virgonc jószágot,
végül befogom, a helyére kötöm,
a jászolfán ülve még várok,
csak akkor indulok, mikor a Bibircsókos visszatér,
már döntöttem, útközben mégis
tépelődöm,
megtegyem,
ne tegyem,
a főnök
kint a raktár előtt
mosolyogva vár,
persze, hiszen később jövök,
ó,
csak jó legyen,
ha nem,
kikaparom a szemét,
ki én,
az ajtón belépve
visszafojtott lélegzettel
megállok, tartom a zsákot, várok,
bőkezűen kiméri a porciót, felteszi a targoncára,
kész,
mosolyog elégedetten,
átölel, behízelgően súgja,
hát mégis

eljöttél, itt vagy,
örülök neked,
hosszan csókol, nyelvével
keresi, megérinti az enyémet, incselkedik vele,
olyan furcsa
ez az egész,
de jólesik,
visszacsókolok,
kattan az ajtó belső retesze,
leheveredünk, ujjai fürgén szaladoznak
a mellemen, a hasamon, a combomon, közte is,
érintése izgalmat keltően gyengéd,
szavainak susogása
elandalítóan kedves,
csókok
a szememen, a homlokomon, a fülemen, a nyakamon
is,
már érzékelem a feszülő keménységet, zavaromban nagyokat
nyeldesek,
feltérdel, kigombolkozik, lefejti rólam a köpenyt, föllebbenti
a ruhámat, sugárzó arccal rám dől,
a bugyi egyik szárán át igyekszik behatolni,
könnyű nyári bugyi, szinte szára sincs, hát könnyen
elérkezik *oda*,
de a bugyigumi
a combomnak feszül, szorít,
várj
egy kicsit,
súgom izgatottan,
miért,
mi van,
motyogja felajzottan,
ezért,
gyorsan, kapkodva, szégyentelenül
lesodrom magamról a kicsi ruhadarabot, kilépek belőle,
visszahanyatlok,
néz, arcán az elégedettség derűje, talán azt gondolja,

sínen a dolog, most már
ugyanúgy akarom,
ahogy ő,
igen,
akarom, várom
azt a pillanatot,
már nem siet, lassan, óvatosan hatol belém,
két kezem dologtalanul a combom mellett, tekintetem a mennye-
zet meszes deszkáin szaladozik, mintha onnan akarnám leolvasni,
mikor jön el
az áhított pillanat,
eljön,
előbb a teltség ismerős érzése
bennem,
aztán
szokatlanul szenvedélyes, erőteljes mozgás gerjeszt
furcsa, kellemes bizsergést,
fennakadó, kimeredt szemmel
álmélkodó gondolatot
kérdőjellel,
ó, hát
így kezdődik,
egyre erőteljesebb csusszanások fokozzák csengő-bongó
jóérzéssé a bizsergést,
önfeledten nyöszörögve
átveszem a ritmust, emelgetem a faromat,
karjaim már nem hevernek bénán, átölelem, szorítom az ő
derekát,
percek suhannak el
számolatlanul,
testem összeforr, együtt lüktet
a másikkal,
újra és újra elárasztja
a beteljesülés
édes érzése,
ó,
bár soha

ne lenne
vége,
az izzó érzelem magasfokán
mintha valamiféle másvilágba emelkednék,
ahol csupa gyönyör a létezés,
nem, dehogy akarok
visszatérni onnan,
így, szinte az ájulásig elkábulva csak az ösztöneim működnek
éberen,
az örült iramúvá gyorsuló ritmust megszakítva, a robbanások
előtti utolsó pillanatban
elrántom a testem,
ő nem számít
a hirtelen mozdulatra,
kicsusszan belőlem, magja a laposra vackolt tele-zsákra ömlik,
felülve, szemérmetlenül, érdeklődve
nézem arcán
az áhítatot,
a kezét, ahogy begombolkozik,
még remegve, bizonytalanul
oldalvást nyúlok, egy üres zsákkal letörlöm, szétmázolom a
lucskot, ültömben húzom vissza magamra a bugyit,
odabújjik hozzám, suttog,
egymásé lettünk,
miért hallgatsz,
hiszen neked is
jó volt,
szemeslütve, nagyon halkan bevallom
a nyilvánvalót,
igen, nagyon is,
ujjhegygel az állam alá nyúlva felemeli a fejemet,
miért nem nézel rám,
csak nem szégyelled, amit tőlem kaptál,
ne szégyelld, örülj neki,
megmondtam, örömed lesz benne,
de még jobb lett volna,
ha,

félbeszakítom, mímelt indulattal a karját paskolom,
ha felcsináltál volna, ugye,
már csak az hiányzik,
így is félek,
jaj,
ha kitudódna,
most ő szakít félbe
csöppnyi szemrehányással,
ejnye, hát
egyikünk se lesz bolond
kifecsegni,
a mi titkunk marad,
és folytatása következik,
aggodalmasan felsóhajtok,
hol, mikor,
a késést nem játszhatom el
mindig,
eltűnődik, ráncolja a homlokát,
tudom,
holnapig majd csak kitalálok valamit,
az a fontos, hogy te is
akarjad,
ugye akarod,
valahol távol, tudatom legmélyén
felhősen felrémlik
a Bibircsókos beteljesedett jóslata,
a testem, a lelkem mégis
újra, sokadszor, óhatatlanul megremeg
az átélt gyönyörűségtől,
hát hogyne bólintanék
igent,
de neki ennyi
nem elég,
mondd ki,
sürget szinte gyermeki türelmetlenséggel,
persze, akarom,
hogyne akarnám

a történetek után,
megnyugodva áll talpra, magabiztosan mondja,
oké,
most menj, nehogy bárki máris gyanút fogjon,
szia,
felállok én is, csókkal búcsúzunk, a targoncát meglódítva
ugyanazt a szót motyogom,
szia,
útban az istálló felé rádöbbenek,
eddig soha,
az együttlét alatt
végig tegeztem
a főnököt,
jogosan,
hiszen az övé lettem,
gondolom magyarázatként,
egészen megvidámodva megyek tovább, viszem
magammal, magamban
a káprázatos élményt,
mint aki
becses ajándékot kapott,
te jó ég,
mit mulasztottam évekig,
és most megszereztem,
dehogy ajándék, jogos juss ez,
megérdemeltem,
jókedvűen osztom szét az abrakot, később szénát szórok eléjük,
végül almozás, sepregetés,
a gyalogúton ráérősen bandukolva van időm
képzeletben újra átélni
azt a nagyon is valóságos örömet, büntudat nélkül elmerengeni,
másé lettem,
mégse
szakadt le
az ég,
nyugodt a lelkem, mint az esti égbolt
mérhetetlen kéksége,

sehol egy felhő,
 sose volt
 ennyire kék az ég,
 vagy eddig nem vettem észre,
 most azonban
 történt velem valami,
 amitől szemem láttára másult széppé
 a teremtet világ,
 a saját kertünkhöz közel, mikor a fák lombjai közt felsejlik
 házunk teteje,
 hirtelen mellbe vág,
 mintha ököllel,
 a gondolat,
 miért jó
 a főnökkel,
 miért nem jó
 a férjemmel,
 vagyis
 a főnökkel
 nagyon jó,
 Ővele épp csak
 kellemes,
 pedig mind a kettő stramm férfi,
 annyi a különbség,
 a főnök hétköznapi is öltönyösen-nyakkendősen jólöltözött,
 Ő meg csak nagyobb ünnepeken,
 na persze, kétkezi munkát végez, épp ezért szikárabb,
 nulla súlyfelesleggel, de kifejlett, erős izmokkal,
 hozzá képest a főnök tényleg úrifiú-utánc, csak írogat,
 számol, ellenőriz, szidja a trehány munkásokat, sokszor jogosan,
 abban is igaza lett, hogy ki tud elégíteni engem,
 ittthon meg csak Ő élvezi igazán
 azt az örömet,
 jaj, miért
 így van,
 ahogy,
 miért nem

másképp,
nem találok választ, elkámpicsorodva kullogok, egyedüli vigaszom
a friss élmény kéjes tudata,
mindegy,
amit a férjemtől
sose,
megkaptam mástól,
és most már
csak ez számít,
otthon, asztalnál ülve
a nagyobbik gyerek váratlanul megkérdezi,
ugye, holnap
apu is
velünk vacsorázik,
rábámulok a kisfiúra, mint
szentségtörőre,
aki szétzilálta kellemes emlékeimet,
ám gyorsan
észbe kapok, megsimogatom a fejét,
igen,
holnap szombat,
hazajön apu,
mind együtt leszünk,
most először
nem tudok örülni a közelgő hétvégének,
aggodalom, szégyenérzet, félelem
fészkel a lelkembe,
megint álomtalanul forgolódom a hitvesi ágyban, fölrebbenő,
szerteszét szárnyaló gondolatokkal hadakozva,
jaj,
képes voltam
megtenni,
odaadtam magamat
a főnöknek,
cserébe kaptam
néhány percnyi
boldogságot,

de most
mi lesz,
legyek, maradjak
a főnök szeretője,
hiszen arra számít,
folytatása következik,
és én,
jaj, boldogan
beleegyeztem,
de a férjem
holnap hazajön,
Ő már
ne is számítson,
vegyem félvállról,
hogyan megcsaltam,
te jó ég,
mit tettem,
asszony létemre
idegen férfit ölelve megszegtem
a hatodik parancsolatot,
ó,
hát kellett ez nekem,
csend van, mélységes éjszakai csend, amelyben
a sóhaj is hallható,
jaj,
csak
fel ne ébredjenek
a gyerekek,
kínomban a fal felé fordulok,
nyitva a szemem, bámulom a tömény sötétséget, vállamat
szüntelenül rázza
visszafojthatatlan, néma

zokogás,

az idő
közönyösen teszi a dolgát, elhozza a holnapot,

délután mikrobusz fékez a ház előtt,
nyikorog a tolóajtó, Ő kiszáll, válltáskáját az oldalához szo-
rítva búcsút int a bent maradóknak,
nyitja a kiskaput, elindul felfelé az udvaron,
a kisiú lelkendezve szalad eléje,
apu,
megjött apu,
átöleli az Ő lábát, lépni se lehet tőle,
most mit hoztál nekem, apu,
ugye hoztál valamit,
faggatódzik rajongó várakozással,
puszit, de csak akkor,
ha visszaadod,
ide,
mutatja az arcát Ő leguggolva,
egyebet nem kapok,
húzza el száját a gyerek,
dehogyan, csak előbb
menjünk be,
hol van
anyu és a kishúgod,
a kisiú felénk mutatva rikkantja,
ott ni,
de anyu nemsokára megy a bocikhoz,
mondd már meg, apu,
mit kapok,
barackot a fejére, türelemre intő szót a fülébe,
ne legyél túl kíváncsi,
mert nagyon hamar megöregszel,
gyere, odabent megtudod,
tudtam, elérkezik ez a pillanat,
próbáltam felkészülni rá,
százszor elgondoltam, megterveztem,
szokás szerint
lobogó örömmel
a nyakába borulva
fogadom, üdvözlöm,

most azonban
megütődve állok a tornácon, görcs a torkomban, fátyol a
szemem előtt, a tegnapi ölelés öröme térdet rogyasztóan iszonyú
teherré súlyosul, zavarodottan, teljesen szükségtelenül az ölembe
emelt kislány haját simogatom,
Ő derűsen szól,
hát te, ti,
miért nem teszed le a gyereket,
hogy ő is elém szaladjon,
milyen nehéz
erre az egyszerű kérdésre
ebben a helyzetben
elfogadható választ adni,
izé,
nem akarom, hogy megint orra bukjon,
tudod, az ő járása még
bizonytalan,
már nem érdekli a magyarázat, ránk nevet,
hagyjuk, nem számít,
szervusztok,
előbb engem
csókol meg,
hosszan, szeretetétéhesen,
fogalma sincs róla,
mennyire közömbös, idegen érzés számomra
ajkának érintése,
ijeszt a gondolat, hogy
erre, ezzel
nem számoltam,
azt hittem, abban bíztam,
két emberem közül
Ő marad
az első,
akit
a *másodiktól* megkapott öröm
felemelő tudatában
még inkább megnyugodva

ölelhetek, csókolhatok,
és nem,
szerencsére sejtelve sincs
a szorongásomról,
már a kislányra figyel, pusztit cuppant az arcára
a szobában, ami konyha is egyben,
mindkét gyerek körülötte sündörög,
várják, megkapják az ajándékot,
a fiú elemes dömpert, a lányka pirospozsgás babát, ujjongva
szaladnak az udvarra
anyósomhoz, dicsekedni,
Ő leül, szokása szerint megkérdezi,
mesélj,
mi újság itthon,
háttal állok, keresem a választ,
semmi különös,
reccsen a heverő, feláll, odalép hozzám,
hogyhogy semmi,
az nem lehet,
nézz rám,
csak történt valami
egy hét alatt,
ki vele,
nem nézek,
nem nézhetek rá,
azonnal észrevenné
egy röpke pillantásban is
a riadalmat,
hiszen óhatatlanul
érezem, gondolom,
te jó ég,
mintha mindent tudna, és
arra célozna,
jaj, az nem lehet, képzelődöm,
de vigyázni, nagyon vigyázni,
nehogy valóban megsejtsen
valamit

a viselkedésemből,
veszem a bátorságot, feléje fordulok,
ó, történt,
megvan az építkezési engedély,
és van
egy szomorú dolog,
a barátod, a kománk,
Alcsi
felakasztotta magát,
megrettenve, karját széttárva hátrál a heverőig, visszazöttyen rá,
sziszeg,
 atyaisten,
 ez
 nem lehet igaz,
érezem, remélem,
a lelepleződés veszélye
elhárult,
más a téma,
hát közömbössé fakul a hangom
 de, igaz,
 ma reggel vette észre
 a szomszédjukban lakó özvegy,
 az ő körtefájáról vágták le,
ül, keze a térdén hever tehetetlenül, tekintete a padló egyetlen
pontjára mered,
 Alcsi,
 istenem,
 inkább az anyja hajította volna el
 a saját életét,
 mert többre becsüli
 a lingár vejét,
 mint a saját fiát,
 amazt kezdettől fogva
 ajnározza,
 Alcsit meg
 ki nem állhatta,
 pedig az ő keresetéből éltek,

csendesen, együttérzően szólok,
a szomszédok azt mondják, tegnap este is veszekedtek,
Meszesné elküldte Alcsit a háztól,
néz, rosszul visszafojtott dühvel kesereg,
erről beszélek,
pokollá tette a fia életét,
kivált mióta a csitri lánya vőt vitt a házhoz,
az a kedves, az a csirkefogó,
akinek bűdös a munka,
csak lófrál, osztja az észt,
nem csoda, hogy idén tavasszal Alcsi
kiakadt, felpofozta,
az anyja meg, az az átkozott
feljelentette
a fiát,
hej, a kutya istenit
annak a néembernek,
bármennyire megértem
indulatosan csapkodó haragját,
a tőle szokatlan gorombaság ellenkezésre készítet,
ne felejtse,
Alcsi húga
minden hónapban három gyerekre kap segélyt, nem is
keveset, vagyis nemcsak a bátyja keresetéből éltek,
ezért miattuk,
mások bűne miatt
ne káromkodj,
felugrik, jön-megy, háborog,
de hát
egy jóra való fiatalember élete
szakadt meg,
fogd már fel,
sírba kergették,
és ezt
nem lehet szó nélkül hagyni,
a gyerekpénzt pedig két kézzel szórják
marhaságokra,

hallom, a vő
számítógépet vett, beszereltette az internetet,
azóta amelletl ül mindennap, játszik meg pornófilmeket
néz, és ha megunja, akkor felül a robogóra, mert azt is vett,
futkározik a faluban
céltalanul,
hát szerinted
ember az ilyen,
hej, Istenem,
hányszor hívtam, győzködtem
Alcsit,
befogadjuk a brigádba, tartson velünk,
nem jött, azt mondta,
ha nem maradna otthon,
azok
minden mozdítható értéket
eladnának az udvarról, tán még a házat is, amit az apja
nem sokkal a halála előtt
új végrendeletet íratva
óra hagyott,
mert ismerte, kiismerte
a feleségét,
hát
könnyen lehet,
épp ez volt a Meszesné baja,
hogy nem ő maradt
az örökös,
most már az övé lesz
a porta, a ház,
mert Alcsi nem bírta tovább
velük egy fedél alatt
az életet,
inkább meghalt,
ej, ha tehetném,
ezzel a két kezemmel
préselném ki Meszesnéből
a rusnya lelket,

ha van lelke
egyáltalán,
hallgatom, csodálkozom,
miért nem tudok azonosulni
nagy haragjával,
inkább csitítani próbálom,
én is tudom,
borzasztó az egész,
csak hogy káromkodással, szörnyű szándékkal
nem adhatod vissza
a barátod életét,
ami történt, megtörtént,
lásd be, nem lehet
változtatni rajta,
megszakad
keresetlen szavainak áradata,
visszaül a heverőre, hallgat,
én meg tovább gondolom
a saját szavaimat,
azon sem,
ami velem történt,
te jó ég, mindjárt
mennem kell,
várnak a bocik
és a főnök,

Ő

már lehiggadva restelkedik,
bocs, igazad van,
a káromkodás felesleges,
ölni meg
dehogyan tudnék,
hagyjuk ezt,
egyéb újság nincsen,
megkönnyebbülten
mosolyt erőltetve arcomra,
csacska tréfának szánva
válaszolólok,

de van,
kész a vacsora,
ma korábban főztem
miattad,
azonnal leszűröm, egyetek,
én majd akkor, ha hazajöttem,
fancsali arccal az órára pillant,
ejnye,
hát máris menned kell,
megrándítom a vállam, fahangon mondom,
persze, ott az idő,
ha kések, kikapok,
nyújtja a karját, kérlel,
előbb gyere ide, hadd öleljelek meg,
a sportfelsőt keresve nemet mondok,
előttünk az éjszaka, arra való,
feláll, jön utánam, nyaggat,
csak egy csókot
előlegbe,
hát legyen, szembefordulok vele,
jól van, nesze,
rövid puszi, nem a szájra, ahogy szeretné, hanem az arc balfelére,
sietősen,
elkísér a kiskapuig,
menjek veled, segítek,
rúkkol ki váratlanul
hajmeresztő ötlettel,
idegesen igazgatom vállamon a sportfelsőt, tiltakozom,
dehogy, mi jut eszedbe,
dolgozol eleget egész héten,
én meg
boldogulok magam is,
te inkább
melegíts vizet, fürödj meg,
áll, gondolkodik, kifogást keres,
na jó,
de ki mossa meg a hátamat,

visszafordulok, ránevetek,
akkor várj meg,
csak most már hagyjál, tényleg

menni kell,

most is a kertek alatt, embermagas gabonavetésben szaporázom
a lépést,

hú,
már csak az hiányzott
volna,
hogy velem jöjjön,
nagyon nem tetszett volna
a főnöknek,
de nekem se,
ha miatta
kútba esik a mai együttlét,
tűnődöm kissé már megkönnyebbülten, de még izgatottan,
az esti randevú
helyszínére, hogyanjára
kíváncsian,
vajon
mit talált ki,
reggel váltottunk pár szót, de *arról*
nem beszélt,
talán még ő sem tudta,
de hogy számít rám, azt
kacsintással jelezte,
újra, ki tudja hányadszor
átélem a tegnapi együttlétet, kedvem támad
felszállni, mindenek felett
boldogságosan
keringeni,
ma is
jó lesz,
de hol, mikor,
ejha, mennyire türelmetlen vagyok,

türelem, türelem,
ez most
örömet terem
neki is,
hát biztosan
kitalált valamit, a raktárban majd
megsúgja,
a gabonátábla túlsó szélére érve már látom az istállót, hallom
a bocik bőgését, mosolygok,
éhesek
a kis aranyosok,
én is
arra,
hirtelen
pír fut az arcomra, megtorpanok,
most jött haza az emberem
szerelemre kiéhezve,
és én
más férfira
gondolok, vágyok,
súlyos a gondolat, magammal cipelem,
tegnap este még sírva
szántam-bántam,
amire most megint vágyok,
hát
miféle szerzet vagyok én,
a gyalogút árok mélyére fut, onnan fel a másik partra, a
komor gondolatokkal csúfolkodó önvád az árok fenekére pottyanva
messze mögöttem marad,
de azt is tisztáztam,
jogos jussom az *olyan* kielégülés,
a főnök pedig tegnap óta
visszavonhatatlanul
a *második* emberem,
akkor meg mi a fenének
nyavalyogni,
hiszen úgyis

titok marad,
a férjemnek most sem tűnt fel
semmi,
ezután se fog,
nem adok rá okot
félszeggéggel, lelkiismeret-furdalással,
megszokom, meg kell szoknom
a kétemberes helyzetet,
hiszen megéri,
nagyon is,
egészen megvidámodva kezdem a munkát,
almot cserélek, a trágyát gondosan a fal melletti mélyedés-
ben zakatoló szállítószalagra rakom, utána
együtt a Bibircsókkal
vételezni indulok,
jaj,
csak legyen
alkalom
bizalmas kettesben
szót váltani vele,
lesz,
a szintén jókedvű főnök
évődve osztja ki a porciókat,
engem hagy másodiknak, és alighogy a Bibircsókos
furcsa mód sietősen
elmegy,
kérdő tekintetemre válaszul
megcsókol, azt mondja,
szép esténk lesz,
a gabonában várlak,
újabb csók,
ellentmondást nem tűrő hangon
a biztatás,
legyél ott,
megérttetted,
kicsit sért
hangjának utasításszerű

keményisége,
de bólintok,
persze,
hogyne érteném,
az istállóba visszaérve megnyugszom, folyton az újabb találkozás örömét remélve osztom szét az abrakot,
hogy hamarabb teljék az idő, kényelmesen odasétálok a Bibircsókoshoz, eldiskurálok vele Alcsi öngyilkosságáról, egyebekről is,
bő negyedóra múlva visszamegyek, kis porciókkal a villa hegyén, ráérősen szénát szórok a jászolba,
bejön a számításom, még nem végzek, mikor a Bibircsókos már a biciklijét tolja kifelé a placcon,
na, várjalak meg,
kérdézi
abszolút gyanútlanul,
á, nem,
menj csak, én úgyis
gyalog jöttem,
hazudom az igazat,
az más,
de miért nem jársz te is biciklivel,
erre is kész a válasz,
most még
nem jut rá,
tudod, az új házra kuporgatunk,
a férjemé meg túl magas nekem, egyszer már leestem róla,
mielőtt felültem volna rá,
kacag, megértően motyog,
jaj, nem irigyellek,
az építkezés sokba kerül, és millió gonddal jár,
hát akkor
jó éjszakát,
őszintén hálás vagyok neki, a távozásának,
neked is,
szólok utána
jó hangosan, felszabadultan,
egyedül maradva

fürgébben jövök-megyek, percek alatt végzek,
köpeny a szögre, sportfelső a hónom alá, indulás,
odakint a bágyadt holdfénnel átszótt szürkület
már homályá sűrűsödve,
nem sietek, tudom,
az ároknál majd vigyáznom kell, nehogy belebukfencezzek,
azon túl már ott a gabonás,

vajon

ezen a szélén vár

vagy beljebb,

esetleg a túlsó szélén,

ujj, csak meg ne ijesszen, tréfából se,

mert ő láthat engem a sűrűből,

de én őt nem,

az árkon sikeresen átjutok,

tízet sem lépek, mikor a nevemet hallom,

megállok, a szememet meresztve körbe fordulok,

hol vagy,

suttogom izgatottan,

szétnyílik a gabona sűrűje, előtűnik a mosolygós arc,

itt, Bogárkám,

nem jön utánad senki,

meglep

a becéző szó

édessége,

kéjesen ízlelgetem,

Bo-gár-kám,

ezt se mondta még nekem

senki,

észbe kapok, megnyugtatóan szólok,

figyeltem, de

egy lelket se láttam,

csók, kedves biztatás,

oké,

mégis menjünk beljebb,

gyere, utat vágok előtted,

megy, követem,

széthajtogatja a zizegő gabonaszálakat, egyik-másik mégis
szúrósan az arcomba csap, megunom,
meddig megyünk még,
nehogy eltévedjünk,
megáll, nevetgél,
ugyan, dehogy,
négy hektár a tábla,
és nem járjuk be az egészet,
itt már
jó lesz,
a szűrt égi fényben jól látni, már csak
mosolyog, kitartóan néz
a szemembe,
muszáj megkérdezni,
mit bámulsz,
tenyere kétfelől
az arcomra száll, simogat,
van mit,
itthon az urad,
mégis velem vagy,
ez jó,
moccan, picit pironkodva fészkelődik bennem
a tudat,
a hűtlenségemé,
csalánlevélként csapnék
az arcába
csípős szót,
nem hagyja,
magához szorít, szenvedélyesen, betelhetetlenül csókol,
keze a szoknyám alatt, élvezettel
markolássza, simogatja
a fenekemet, a hasamat, *ott* is,
előnt a forróság,
combommal megérintem az ágyékát,
kibontakozik az ölelésből, dűnnyög,
egy pillanat, Bogárkám,
ágyat csinálok,

a kedves szó, a figyelmesség örömétől reszketve
állok, várok, nézem,
ahogy zsebkéssel
ölnyi gabonaszálat kaszabol, szétteríti a földön, és
huncutul invitál,
 kész
 a nászágy,
 tessék rátentikélni,
leülök,
eszembe jut
megkérdezni,
 óvszert hoztál,
nevet, gyengéden hátra dönt,
 kettőt is,
mondja jókedvűen,
 akkor
 húzd fel,
levetett, szétterített zakója alatt
meghajolnak az álló gabonaszálak,
az inge halványkéken világol,
 máris,
kérdézi kissé csalódottan,
 csak azért,
 nehogy majd
 elfelejtsd,
leheveredik ő is, újabb csók után
a fülembe súgja,
 nem felejttem el,
hiszek neki,
engedelmesen, odaadással várom
a már ismert örömos érzés eláradását
egész testemben,
nem csalódom, perceken belül szinte
elalélok a gyönyörűségtől,
amit megszakít
muzájjszünet,
amíg az óvszerrel babrál, hálásan figyelem remegő kezét,

a csupán pillanatokban mérhető szünet
és a finom gumi kezdeti hűvössége
jót tesz, elnyújtja az élvezetet,
amint megérezem magamban a robbanásokat, földöntúlian
édes kéj kényszerít
nyöszörgésre, alig visszafojtott
sikítózásra,
utána
cicamód hozzá törleszkedve suttogom,
de jó így,
veled,
mellemre hajtja a fejét, ellágyultan dünnyög,
holnap is, azután is
találkozhatunk itt,
amíg le nem aratják a gabonát,
hamiskásan évődve picit megbököm
könyökmozdulattal, szóval,
úgy érted, mindennap,
nem lesz az sok
egy kicsit,
nevet, karját a fejem alá csúsztatja,
ne félj,
egy hét múlva
kezdődik az aratás,
eltűnődöm,
azután
mi lesz,
nyakamon érzem behajlított karjának gyengéd szorítását,
hallom magabiztos hangját,
majd megint
kiötlök valamit,
ha mind a ketten akarjuk
ugyanazt,
akkor alkalmat is
találunk hozzá,
ábrándos szemmel
igazat adok neki,

heverészünk még, aztán felsóhajtok,
most már
megyek,
megrándul a karja, erősebben szorít,
maradj,
mondja
tőle szokatlanul
kérlelően,
nem lehet,
elszaladt az idő,
és mára már
jóllaktunk egymással,
ülnék, állnék fel, de
visszatart, biztat,
én
még nem,
ebből a jóból
nem árt meg a több,
nem karjának szelíd ereje,
mesterkéletlenül őszinte, már-már könyörgésig alázatos hangja
bénítja meg szándékomat,
tanácstalanul ülök, amíg
zárt szemhéjam alatt
váratlanul, incselkedően kiutat jelezve
fényecske lobban,
habozás nélkül
az ágyékához nyúlva
gúnyosan kuncogok,
de hisz ennek
kampec,
elfogyott belőle
a szusz,
fogva tartja a kezemet, a remélt restelkedés helyett nevetve biztat,
ha megcirógatod,
feltámad,
megütődve elnémulok
egy kimerevített pillanatig,

azután még hangosabban
kacarászok,
haha,
én leheljek bele lelket,
hát a tiéd,
parancsolj neki te,
mókásan felemelt mutatóujjal emlékeztet,
mintha nem tudnád,
tegnap óta
a tiéd is,
tessék, tromfra tromf,
és az övé erősebb,
akkor meg
legyen kedve szerint,
ujjaim
puha gyűrűt formázva, le-fel csuszonkázva
ölelgetik kókadt férfiasságát,
kéjesen nyögdéccsel, csókkal keresi az ajkam,
mikor a gyűrűt betölti
meleg, duzzadó keménység,
sürgetni kezdem,
add ide,
tökéletesen értetlenül felnyikkan,
mit,
pajkosan nézek rá,
érti, benyúl a térde alatt összegyűrődött nadrág zsebébe,
nesze,
mondja hanyatt dőlve,
óvatosan, kicsit ügyetlenül
kibontom az apró csomagot, a papírt hanyagul eldobom, az
izgatóan finom gyűrűcskét lassú mozdulattal rásodorva felöltözte-
tem a fütykösét, nevetgélek,
hi-ha, nézd csak,
hogyan húzta magát, vigyázzban áll,
rajta, most már vitézkedhet,
keskeny az ágyunk, ő teljes egészében elfoglalja, eszébe
sincs átadni,

kinyújtja a kezét, hív,
lovacskázzunk,
én vagyok a ló,
te legyél a lovas,
nincs kifogásom,
szétvetett lábbal fölötte állva
lassan, óvatosan
aláéreszkedem,
fél kézzel
a nyalka vitézt
fogva, magamba irányítva, a fejemet hátravetve
ruganyosan, fáradhatatlanul
emelgetem a faromat,
néha
rányílik tekintetem az égre, önfeledten bóklászik a hunyorgó
csillagok közt,
a kalászos szalma halkan zizeg alattunk, minden porcikám
csordultig megtelik
örömmel,
a ritmusos hullámvész végül
elcsitul, megszűnik,
kellemes-fáradtan, tétlenül elheverünk, fejem a bal karján,
aztán elbúcsúzunk,
ő vissza, az istállók felé indul,
én
kielégülten, mámoros hangulatban
tovább a gyalogúton,
a gabonátábla túlsó szélén megpillantom az alsó utca házso-
rának pislá fényeit,
csak Meszesék portáján
szemet bántóan
nagy fény,
az esti csöndben
virrasztóénekek szomorúsága
jajong,
feljajdulok én is,
bőrömet borzongató hideg suhogás

kényszerít
sietősre fogni a lépést, szinte futni

hazáig,

reggel már
lehiggadva, rutinosan teszem a dolgom, zöldséget pucolok
a vasárnapi húslevesbe,

Ő

komoran, szótlanul
reggelizik,
nem hagyom szó nélkül,

talán nem ízlik,

mielőtt válaszolna, felforr, a nagy fazék fedőjét megemelve
kicsap a mosóvíz, sistereg,

gyorsan törölőkendőt nyomok a kezébe,

te jobban bírod,

gyere, húzd oldalra,

jön, a tűzhely hátsó fertályára rakja a fazekat, visszaül, két
harapás közt válaszol,

miért ne ízlene,

nem az étellel van bajom,

felaprózom a zöldséget, háttal állva szólok,

csak azért kérdezem,

mert nagyon hallgatsz,

befejezi az evést, ülve marad,

tegnap este fürdés után elmentem

virrasztani,

és amit ott

láttam, hallottam,

rögtön el akartam mondani neked,

de már aludtál, nem akartalak felébreszteni,

mondja naivan, jóhiszeműen,

persze, honnan tudná,

dehogyan aludtam,

csak úgy tettem,

hogy eszébe ne jusson

hozzám közeledni,
mert aki
kétszeresen jóllakott
azzal,
nem vágyik
abból
morzsákra,
ezt gondolom, másat mondok,
most beszélhetsz,
ha kiadod magadból,
hátha megkönnyebbülsz,
tenyerét csattanósan leejti az asztallapra, ökölbe szorítja,
Meszesné bolond
vagy nagyon képmutató,
egész este felháborítóan rikácsolt, megzavarta az éneket,
szünetben a kórusvezető szigorúan rászólt, de hiába,
úgy „siratta” a fiát, hogy egy árva könnyet se tudott
kipréselni a szeméből, pedig buzgón törölgette, nyomogatta,
nem tudom, meg se próbálom elképzelni Meszesnét, mert
nem érdekel, más érdekel, megnyugtatóni Őt,
ugyan, nem kell ezen fennakadni,
istenem, hát Alcsi mégiscsak az édes gyermeke volt,
van az úgy, hogy az ember
nem tud sírni,
én se
az édesapám temetésén,
csak álltam
némán, bután
a koporsója mellett,
végighallgat, ellentmond,
te
nem színészkedtél,
téged akkor őszinte gyász bénított meg,
mert szeretted édesapádat,
Meszesné viszont ki nem állhatta a fiát,
voltak virrasztó tanúk, elmondták,
akkor este, mikor

a veje védelmében
kiátkozta a házból,
Alcsi visszakiáltotta,
elmegy, de örökre, elégethetik a ruháit,
ezzel jelezte,
mire készül,
az anyja, a húga, a sógora bezzeg
nem értette,
vagy ha mégis, nem törődtek vele,
ez a bűnük, ezért volt a viselkedésük
hátborzongatóan visszatetsző,
főleg Meszesné színészkedett,
meglátod,
ugyanazt fogja művelni
a temetésen is,
odateszem a levest, rakok a tűzre, felölelem a szennyest, megállok,
nem biztos, hogy látni fogom,
mosni, főzni kell,
azt se tudom, hány órákor lesz a temetés,
gyere, hozd a forró vizet,
hozza, beleönti a teknőbe,
áll mellettem, dünnyög,
későn, fél háromkor,
mert a mi papunk
bevett szokása szerint
nincs itthon,
a másik meg
előbb a saját falujában temet,
beáztatom a ruhát, leöblítem a kezem, visszasietek a házba,
ránézek a levesre, közben morfondírozok,
fél háromkor,
de hisz addig végzek
a mosással, főzéssel,
elérkeznék a temetésre,
menjek, ne menjek,
felülkerekedik bennem a kíváncsiság, döntök,
jó, veled megyek,

ebéd után kiharcolok mindenkit a szobából, megmosak-
szom, feketébe öltözve összekapom magamat, és amikor megszá-
rad a hajam, negyed háromkor elindulunk,

közel a halottas ház, messziről feketélik a környéke,
felmegyek a portára, elvegyülök az udvaron szorongó nők közt,
Ő lent marad a kapu előtt ácsorgó férfiakkal,

kihozzák a koporsót, megérkezik a pap, az udvar közepén
álló ravatal mellett libasorban haladva felvonulnak a férfiak, elhe-
lyezkednek

a pokrócokkal letakart lócákon,

a kezdő ének hallatán

valahol az udvar szegletében

panaszosan felvinnyog egy kiskutya,

öregember nyitja a hátsó udvar kapuját, csendes szóval le-
tessékeli a megriadt állatot,

felolvasva a mottóul választott bibliai idézet, következik a pél-
dázatokkal színesített hosszú magyarázat,

sehol egy pisszenés, Meszesné is némán törölgeti a szemét, az orrát,
de mikor a pap

elsőként

őt kezdi búcsúztatni,

visítózva rádől a koporsóra,

jaj, drága fiam,

édes gyermekem,

miért hagytál itt engem,

kicsi korodtól gondom volt rád,

felneveltelek, ruháztalak, ettettelek,

mégis fájdalmat,

nagy fájdalmat hoztál rám,

beleszakad a szívem,

hát ezt érdemli

szerető anyád,

a pap türelmesen, megértően kívár,

a közelemben álló asszonyok közül többen

sokatmondó tekintettel

összenéznek,

mások együtt sopánkodnak Meszesnével,

szintén fiatalasszony szomszédom a fülembe súgja,
 hogy nem sül ki a szeme
 ennek a komédiásnak,
 ő kergette a halálba, most meg
 csinálja a fesztivált,
 pfuj,

seszínű hangulatban, a varjúhadként gubbasztó vénasszonyok
átszellemülten szörnyülködő arcát
gyors pillantással szemrevételezve
csak bólogatni tudok,
hosszú az út a temetőig, ahol
a gondosan ápolt, virágokkal pompázó halmoktól távol,
meglehetősen elhanyagolt sírok sorában
frissen ásott gödör tátong,
mikor a koporsó beleereszkedik, Meszesné
tényleg teátrálisan kitárt karral
örjöngeni kezd,

 nem,
 ne vegyétek el
 tőlem,
 engem
 tegyetek oda,
 engem is
 tegyetek oda,

senki, még a lánya sem törődik vele, nekem úgy tűnik, ő
ebben a percben
igazi könnyeket hullat,
aztán

dübög a föld a bárkán, izzadnak a sírásók,

a vő kifizeti a gyászokcsist, a temetőkapuban állva torra hívja
a hazatérőket,

 néhányan elfogadják az invitálást, a többiek fejüket rázva
tovasietnek, mi is,

 az *utolsónak* nevezett bekötőutat elhagyva

 lassítunk, halkán beszélgetve sétálunk hazafelé, ahogy előt-
tünk, mögöttünk a gyásznép többi, feketében bandukoló csoportja,

a szomszéd fiatalasszony hozzánk csapódik, belém karol,
járását az enyémhez igazítja, beszél,

hallottátok,

Alcsi volt feleségét,

akitől Meszesné csak azért marta el a fiát,

mert annak gondja volt az urára,

különb ruhát mosott rá, mint előtte az anyja,

és úgy általában

rendes, tiszta volt, nem lopta a napot,

hetente párszor, muszájból

ő is a határt járta,

cigit vitt, árult odaát,

na, azt a szegény asszonyt

feltartóztatták, bekísérték a motozóba, meztelenre vet-
köztették, elkoboztak tőle

egy blokk cigit,

szégyellte szegény, sírva rimázkodott, fogadkozott,

ezután soha nem visz többet

a megengedettnél,

csak mondják meg, miért éppen őt szemelték ki

a sok csencselő közül,

a vámos megmondta őszintén,

hogy feljelentették,

mégpedig egy nagydarab, ötven körüli nő

a mi falunkból,

hát ki más, csakis Meszesné lehetett,

gondoljatok bele,

micsoda gazság ez,

letaglóz a hír, csak engem,

Ő

fásultan veszi tudomásul,

mint aki rég tudja, Meszesnétől

bármilyen, ez is

kitelik,

nem kíván beszélni róla, hirtelen

megdöbbenő ötlettel áll elő,

kerüljük el a halottas házat, menjünk a gyalogúton, ahol
munkába jársz,

ökölnyi görcs a torkomban, majd megfulladok tőle, csak a
gondolat repdes ijedt madárként,

jaj, mi jut eszébe,

még hogy

arrafelé,

szó se lehet róla,

szent az a hely,

Ő

a közelébe se mehet,

muszáj megszólalni, eltéríteni a szándékától,

ugyan,

mitől félsz,

hogy ismét fel akarnak hívni,

istenkém, ha nem akarsz, hát

nem mégy

és kész,

nem erőszak

a disznótor,

megáll, rosszallóan méltatlankodik,

gondold meg, mit beszélsz,

a barátom tora

nem disznótor,

Meszesné a disznó alak,

te is láthattad, hallhattad,

mit művelt,

amúgy nem muszáj

a kert alatt menni,

tudok nemet mondani,

ha kell,

pironkodva igyekszem

semmivé oldani

a szerencsétlen szót,

sikerül,

és az imént még

szentségtelennek tűnő szándék

eltérítése okán
fellelégezve helyeselek,
hát igen,
mindenkinek szemet szúrt Meszesné
álságos viselkedése,
alighogy kimondom, felizzik arcomon a pirosság, beharapott ajakkal korholom magamat,
te jó ég,
én beszélek
mások álságosságáról,
még ha igazam van is,
jogom
nincs hozzá,
hiszen megcsalom, becsapom
Őt,
ez is álságosság,
akkor meg
mi a különbség,
van-e különbség
köztem és Meszesné között,
ó, szégyellni kellene
magamat,
mire hazaérünk, hosszadalmasan kínos vajúdás után meg-
érik bennem az elhatározás,
bármi bárhogya
történt,
az élők dolgai
mennek tovább,
Ő
most még háborog
a barátja halála miatt,
de lefekvésig
beletörődve megnyugszik,
és mivel holnap reggel
megint elmegy
egy hétre,
biztosan akarni fogja

azt,
megkapja,
minden eddiginél jobban
a kedvére leszek,
hiába jut eszembe a főnök, hiába csábít a vágy, aznap este
az alsó utcán sietek haza,
vacsorát adok, türelmetlenül várom
a villanyoltást,
én kezdeményezek,
ugyanazt teszem, amit tegnap
a főnökkel,
cirógatom a férfiasságot,
Ő mintha furcsállná,
de jelzik a jelek,
nagyon is jólesik neki,
és megtörténik,
utána elégedetten elnyújtózik mellettem, fél karjával átölel,
így alszik el,
én nem,
gondolataim vergődését figyelem,
most se,
mit kell még tennem ahhoz,
hogyan vele is
jó legyen,
vajon tudja egyáltalán, hogy nem elégített ki,
pedig ő se kapkodja el,
nemcsak a maga élvezetét akarja,
és mégis,
és mégse,
óvatosan kicsusszanok a karja alól, fálnak fordít a sóhaj,
istenem, mi lenne,
ha elmondanám, megbeszelném vele,
biztosan megsérteném benne a férfi önérzetét,
ó, hiába emészttem magamat,
van, ahogy van,
holnap a gabonában
majd másképp lesz,

komor felhők

a hajnali égen,
kedvetlenül cammogok a gyalogúton,
a szemlét tartó főnök
megbántódottan
magyarázatot követel,
 tegnap becsaptál,
 miért,
erőltetetten mosolyogva próbálok
mentegetőzni,
 gondolhatod,
 most az egyszer
 másképp alakult
 a helyzet, minden,
mogorván felmordul,
 mi a fene jött közbe,
nem izgat a feldúltsága, higgadtan mondom a magamét,
 semmi, senki,
 én nem akartam,
 mert aljasság lenne
 ugyanazon a napon
 veled és a férjemmel,
úgy néz rám, mintha
mondjuk
japánul szóltam volna,
legyint, dorgálva emlékeztet,
 csak nem
 megszólalt a lelkiismereted,
 szó se róla, jókor,
 már többszörösen az enyém vagy,
 és tegnapra is megbeszéltük,
száműzöm a kényszeredett mosolyt, felfortyanok,
 na, ide figyelj,
 bármennyire jó veled,
 mindennek van határa,
 nekem pedig

érzelmeim,
és ne felejtsd,
nem veled, a férjemmel
esküdtem meg,
fintorog, csúfondárosan válaszol,
na persze,
neki fogadtál hűséget,
de hol van az már,
bánt
a nyers igazság,
hamarjában nem tudok mit kezdeni vele, csak hebegek,
igen,
megszegtem az eskümet,
de miattad, veled,
mégis orrolsz rám,
már nem annyira ideges, kevésbé szemrehányóan mondja,
magyarázza,
nem vágatok
bambán örvendező képet,
el tudod képzelni, ahogy
várlak a gabonában,
te meg
nem jössz,
van fogalmad arról, mit éreztem
akkor,
el tudom képzelni, van róla fogalmam,
este a fal felé fordulva
sokszor gondoltam magamat
az ő helyébe,
mégis visszadöfök egy kérdéssel,
és te
bele tudod képzelni magadat
az én helyzetembe,
nem válaszol, oldalvást fordulva
gondolkodik,
felbátorodva, biztatóan
megérintem a karját,

hagyjuk a civakodást,
ma este ott leszek,
pótoljuk a tegnapi,
felhorkan, állával az ablakok felé int, kifakad,
ma este
aligha,
láthatod, lóg az eső lába,
semmi kedvem
lucskos vetésben hemperegni,
tényleg,
órák óta
esni készül,
erről elfeledkeztem,
makacs reménnyel mégis
azt gondolom, mondom,
hátha nem,
és ha igen, reggeli vendég
hamar elmegy,
hosszú a nap, estig
felszárad a föld,
végre
felderül az arca,
mosolyogni is képes,
úgy legyen,
mondja távozóban,
és úgy lesz,
kegyelmes hozzánk az idő,
kora délelőttre eső nélkül elvonulnak a felhők,
azon a héten kétszer,
hétfőn és kedden találkozunk, viháncolunk a gabonában,
szerdán két kombájn
kopaszra nyírja a táblát, hosszú sorokban hevernek a vastag
rendek, szomorkásan tűnődve gázolok át rajtuk,
oda a menedékünk,
a nyílt mezőn
mégse találkozhatunk,
de akkor

hol,
ő is töpreng,
kétheti szünet után, jobb híján
a raktárban csináljuk megint,
de csak egyszer,
mert megmakacsolom magam,
ez így
nem jó,
előbb-utóbb feltűnik valakinek,
és lassan
itt az ősz,
itt máris
hideg van,
nem akarok
felfázni,
megérti, nem forszírozza,
néhány nap múlva,
mikor a fülke kapuja elé leborítva
a borjak havi szénaadagja,
felcsillan a szemem,
úgy tárolom,
hogy a rakás és a fal között
maradjon hely,
az elgondolás neki is tetszik, megdicsér,
oké, Bogárkám, megoldottad a problémát,
attól kezdve oda rejtőzünk, valahányszor a Bibircsókos be-
fejezi a munkát, hazamegy,
mikor a szénarakás fogyóban, és már nem lehet mögé bújni, ő jön
másik ötlettel,
munka után gyere
az irodámba,
igazából
nem lep meg,
én is gondoltam erre,
de nem tartottam jónak,
most is kifogásolom,
és ha más is

épp akkor fog keresni,
mi lesz,
ha ránk nyit,
nem jön zavarba, nevetve válaszol,
este,
kicsoda,
még nyári lágerben
a tejelő jószág, a fejőnők, a gondozók,
az istállóban
csak ketten vagytok,
hát kizárt, hogy bárki más keresne,
belátom, igaza van,
azon az estén
először, óvatosan
osonok be az irodába,
már vár, az íróasztal szélére ültet,
szokatlan póz, de hátra dőlt felsőtestem alatt biztos támaszték
a két karom, tenyerem az asztallapra tapad,
állva hatol belém, arcán furcsa mosoly, mintha
zsákmányszerző állat
hideg öröme vegyülne bele,
riaszt ez a semmi-mosoly,
ráadásul
nem érzékelek tökéletes teltséget,
a remélt gyönyör fakóbb, mint máskor,
hát nem csoda, ha
csalódottan a szemére vetem,
mi történt,
ebben most
nem sok örömöm telt,
kész a vigasszal, két csók közt ígéri,
legközelebb
másképp csináljuk,
hogy neked is jó legyen,
tényleg nem repesek a boldogságtól, egykedvűen mondom,
de nem itt,
küldesd ki a jövő hónapi porciót, térjünk vissza a széna mögé,

kicsit elhúzza a száját,
azon ne múlják, csak hát
szemet szűrhet,
hogy te elseje előtt kapod a szénát,
ez is igaz,
de van rá megoldás,
ugyan,
két nap maradt elsejéig,
és kiküldheted a Bibircsókosnak is,
hümmög, rábólint
legyen a kívánságod szerint, Bogárkám,
a sokadszor hallott becéző szó most is ugyanazt az örömet
indukálja bennem, mint először,
hálás mosollyal, csókkal
nyugtázom,
a következő együttlétre nem hoz óvszert, azt mondja,
elfogyott a készletem,
de emiatt
ne hagyjuk dologtalanul
a kisvitézt,
majd vigyázok,
nem ragad rám a jókedve, félősen tétovázok, de hiszek neki,
rászánom magamat,
kikapcsolva az ösztön érzékeny műszere, teljes önvalómat
átadom a gyönyörnek,
ez a baj,
elfelejti az ígéretét,
tudhattam volna,
püfölöm két ököllel
iszonyú dühösen,
ahol csak érem,
dúlva-fúlva talpra állok, kimenekszem a szénaillatú odúból,
utánam jön, magyarázkodik, vigasztal,
bocs, nem így akartam,
de értsd meg,
korántsem biztos, hogy teherbe estél,
nem megy az olyan könnyen,

irritál minden szava, felcsattanok,
te könnyen veszed,
ti, férfiak
mind egyformák vagytok
az ilyen dologban,
megcsináljátok a bajt,
azután magyarázkodtok,
még ha házások lennénk,
csakhogy én
más felesége vagyok,
nem szülhetek
zabigyereket,
elibém lép, megállásra kényszerít, őszintének tűnő hangon érvel,
mit érsz el vele,
ne vidd túlzásba a haragot,
komolyan gondolom, mondom,
egyelőre nincs okod
keseregni,
állunk, egymásra bámulunk,
és érzem,
nagy haragom fellege
szőkülni, oszladozni kezd, már nem nyomaszt
annyira,
fejemet a mellére hajtva
enyhültebb hangon, csak azért is
reménykedve
suttogom,
jaj, csak igazad legyen,
egy hónap múlva
kígyósan sziszeg, fagyosan koppan számból a szó,
beszélhettél,
nem jött meg,
terhes vagyok,
hallgat, és a hallgatása
idegesít,
mi az,
egy szavad sincs,

csak nem
megkukultál,
elhűlve látom,
mosolyog, és
furcsát sejtetően
visszakérdez,
de van,
mondjam,
bosszant a sunyi vigyorgás,
türelmetlenül nógatom,
persze, ki vele,
nem vár tovább, magabiztosan mondja,
ebben a kellemetlenségben is van
valami jó,
az ámulattól elnyílik a szám, eltorzult hangon felnyikkanok,
micsoda,
átkozottul nyugodtan
állja haragos tekintetemet, beszél,
nézd,
egyhónapos terhes vagy,
megértem, hogy nem akarsz
megszülni,
a küretre viszont várnod kell
legalább másfél hónapot,
sért a hidegvérű számíttatás, belevágok a szavába,
de jól tudod,
honnán,
zavartalanul mondja tovább a magáét,
az mindegy,
megint közbevágok,
és akkor mi van,
nagy lélegzetet vesz, széles vigyorral
kimondja a lényegét,
másfél hónap
hosszú idő,
azalatt sokszor lehetünk együtt
óvszer nélkül,

felnyűszítek, mint rúgással
megalázott kiskutya,
csak én nem
futok, menekülök
rejtekhelyre
a megbántottság fájdalomával, kínzóm közönyével
szemben állva
elfog a sírás, könnyeimmel együtt buggyannak ki
szavaim,
szégyelld,
szégyelld magad,
én
majd megőrülök
ebben a helyzetben,
mert fogalmam sincs,
mitévő legyek,
és te
most is
csak *arra* gondolsz,
kikerülöm, menni akarok
tovább,
nem hagyja, visszafog,
miért baj,
ha őszintén bevallom, amire gondolok,
azért mondtam,
mert óvszer nélkül
jobban éreznénk
egymást,
teljesebb lenne
az élvezet,
rángat a szabadulás vágya, sziszegek,
ezt
nem akarom hallani,
azt
mondd meg,
hogyan tudnám
titokban elvétetni,

nem tudja, mellébeszél,
 elég okos vagy ahhoz,
 hogy kitalálj valamit,
 és ha nem akarsz
 arról beszélni,
 én
 nem erőltetem,
 csak nyugodj meg,
 Bogárkám,
a bűvösen becéző szó
most,
ebben az átokverte helyzetben is
lefegyverez, másfelé fordítja a vészterhes gondolatokat,
 hát nem furcsa,
 Ő, a férjem
 csak keresztnévem kislányos változatával becéz
 néha,
 pedig Ő az első emberem,
 a főnök csak második,
 mégis gondja van rá,
 hogy örömet okozzon
 ezzel a kedvességgel,
be kell látnom,
a terhességemet
magamnak, az óvatlanságomnak is köszönhetem,
pontosan úgy jártam, mint lánykoromban,
igaz, Ő elvett,
nem maradtam szégyenben,
ez már
nem vehet el,
 vajon tényleg
 nem,
ami a szívemen, kijön a számon,
megérintem a kezét, szemlesütve kérdezem,
 figyelj,
 ha kitudódna, hogy tőled
 lenne

a gyerek,
és emiatt a férjem
elűzne,
akkor
te
elvennél,
meglepetten
toporog, dünnyög,
na, ezt
verd ki a fejedből,
nem fog
kitudódni,
nem hajt el
az urad,
elkínzottan emelem a fejemet, a tekintetemet,
de ha mégis,
karnyújtásnyira
eltol magától,
tenyerét a vállamon hagyva, megkeményedett hangon, szinte
ridegen kijelenti,
Bogárkám,
én
soha nem akarok
megnősülni,
diákkoromban megszoktam
a függetlenséget, a szabadságot,
amiről a nős férfiaknak
fogalmuk sem lehet,
világos beszéd,
megfellebbezhetetlenül szigorú,
ezért fáj,
szomorúan próbálok
visszadöfni,
értem,
ezért nem vetted el azt a lányt
akit az egyetemen felcsináltál,
inkább tartásdíjat fizetsz,

megrázza a vállam,
 honnan tudsz erről,
van hozzá eszem, nem elárulni, kitől hallottam,
csendes, erőtlen hangon
csak annyit mondok,
 beszélük,
zsebre dugja a kezét, mérgelődik,
 szóval
 megy a pletyka,
 de hadd beszéljék,
 a valóságot nem ismeri senki,
 neked elmondom,
 az a lány
 azt hazudta,
 szedi az antibébit,
 nyilván arra számított,
 ha teherbe esik, akkor
 feleségül veszem,
ez hihetően hangzik,
csak hát a lánynak
komoly oka lehetett
erre a rafinériára,
s hogy mi,
magától értetődik,
 biztosan
 szeretett téged,
suttogom
az ingatag bizonyosság
szürke tudatában,
 lehet,
 nem tudom,
 de hát
 régén volt,
 nem érdekes,
 most
 a te helyzeted fontos,
 izé,

a küret költségére
természetesen adok pénzt,
mennyi kell,
megsértődve hátat fordítok,
nem kell,
annyira nem vagyunk
koldusok,
így, háttal állva hallgatom
engesztelő szavait,
bocs,
de te mondtad,
építkezni akartok, és
minden garas számít,
nem jut eszembe, mikor mondtam, hogyan mondtam,
de határozottan érzem,
nem szabad
elfogadni a pénzét,
galambszárnyasan verdeső indulattal
letorkollok,
ha mondtam, hát mondtam,
ne törődj vele,
nem kerülhet sokba
a küret,
jut rá a keresetemből,
nincs több szava,
seszínű hangulatban
megyünk a dolgunkra,
de pár nap múlva
már kívánjuk egymást,
elbújunk a széna mögé,
hat hét múlva, karácsony előtt pár nappal
derékfájás ürügyén
a városba utazok, jelentkezek a kórházban,
a férfiorvos előtt szégyenkezve tűröm
meztelenségemet,
a fájdalmat, ami együtt jár a kocsonyás magzat eltávolításával,
bő órahosszat pihenni hagynak

egy félreeső szűk szobában
maszatosan árválkodó vaságyon,
azután parancsoló hangon
elküldenek,
kell az ágy
a következő küretesnek,
szédelegve vánszorgok ki az állomásra, hazabuszozok,
otthon is
bizonytalanul mozgok még, de csak azért is
teszem a dolgom,
mikor eljön az idő, vállamon a sportfelsővel
munkába indulok,
anyósom szánakozik,
 jaj, lányom,
 ha ennyire fáj a derekad,
 hadd menjek helyetted
 én,
makacsul nemet intve
szó nélkül hagyom
az együttérző szavakat,
elszántan, kedvetlenül
nekivágok a gyalogútnak,

öregszik

az esztendő, fáradtan cammog végzete felé a karácsonyi
hómezőben,
az új év első napjai
nagy hideget hoznak, kitart a hónap végéig,
kevés a sportfelső, kabát kívánczik föléje,
alulra cicanadrág,
így, vastagon felöltözve bukdácsolok
nap mint nap
a gyalogút letaposott, jegesen csúszós haván,
az istállóban meleg van, de nem annyira, hogy a trágyabűz
orrfacsaró legyen,
mint nyári hőségben,

mikor ellátom őket, a bocik lefekszenek, békésen kérődznek,
lefekszem én is a főnökkel,
a küretet követő kényszerszünet után
ismét ájuldozom
a gyönyörűségtől,
február enyhülést,
de bajt is hoz,
egy délelőtt küldönc kerékpározik a latyakos utcán, a portánk
előtt leszáll, a nevemet kiáltja,
gyere gyorsan, telefonon keresnek,
megdobbán a szívem, riadalmasan felgyorsul,
engem,
kicsoda,
a küldönc visszafordítja biciklijét, felül rá, egyik karját ki-
nyújtva már csak ennyit kiált,
a kórház,
megadták a számot, hogy visszahívhasd,
elmegy, én
moccanni se bírok
az ijedtségtől,
édes jó Istenem,
kórház, sürgős hívás,
mi történhetett,
csak nem a decemberi küretről van szó,
vagy Ő került bajba,
jaj, ne,
egyiket se,
ahogy vagyok, szurtosan
rohanok a községházára,
a jegyző papírlapot tesz elé
telefonszámmal,
minden ízemben reszketve tárcsázok,
a vonal túlsó végén
unott női hang,
járási kórház, sebészeti osztály,
bemutakozom, kérdezek, várom a választ,
á, igen,

nos, asszonyom,
a férje
balesetet szenvedett,
megfordul velem a szoba,
feljajdulok,
ne aggódjon, már túl van a műtéten,
ő kérte, hogy értesítsük magát,
hogyne aggódnék, ha
műtetre volt szükség,
sovány vigasz, hogy már túl van rajta,
de mégiscsak vigasz, hát
kicsi megkönnyebbüléssel
megköszönöm, rákérdezek,
de hogy történt,
a másik hang már nem igazán készséges,
erre nincs időm, majd ő elmondja magának,
bejöhet hozzá, a kilencesben találja,
kattanás, bűgás,
leteszem én is a kagylót, hazasietek,
anyósom a kapuban vár,
mi van, lányom,
kérdezi repdeső riadalommal a szemében,
baleset, kórház,
hadarom a tudnivalókat,
boldogságos isten,
jaj, kedves fiam,
idegesít a jajongás, csitítani próbálok,
mondtam,
már megműtötték, jobban van,
és hogy mi történt, majd elmondja, bemegyek hozzá,
utánam siet a járdán, határozottan kijelenti,
én is megyek,
türelmetlenül rákiáltok,
és a gyerekek,
a csapat borjú,
arra gondoltam, hogy ha későn jönnék haza, maga el-
látja őket, hiszen apósomra nem bízhatom,

meghajlik az észérvek előtt, már csak figyelmeztet,
pénzt vigyél magaddal, elvárják az orvosok,
milyen igaza van, ez eszembe se jutott,
ó, jó hogy mondja,
mennyit vigyek,
a válasz bizonytalan,
tudom is én,
inkább többet, mint keveset,
legalább ötszázat,
meglep az összeg nagysága, bután bámulok,
akkor
hozzá kell nyúlni
a spórolt pénzünkhöz,
egy pillanatra
magából kikelve
rám ripakodik,
nem számít,
a fiam,
az urad
fontosabb a spórolásnál,
félreértette a csodálkozásomat, de nincs idő hosszas ma-
gyarázkodásra,
igen,
persze hogy fontosabb,
motyogom röviden megnyugtatóan,
magamra kapom ünnepi ruhámat, belepillantok a tükörbe,
de csak a kezemmel igazítok a hajamon,
bő fél órán át zötykölődik velem a busz,
a végállomáson szállok ki, onnan közel a kórház, percek
alatt odaérek,
benyitok a kilences kórterembe, tekintetem ágyról ágyra repdes,
itt vagyok,
emeli ép kezét bágyadtan az egyik beteg,
bal karja gipszben, a fél arcán kötés,
jaj, hát te vagy az,
a hangodról ismertelek meg,

odamegyek, leülök az ágya szélére, megpuszilo arcának
takaratlan felét,

beszélj,
mi történt,
hogy történt,
fogja a kezemet, játszik vele, mosolyog,
á, nem nagy ügy,
figyelmetlen voltam,
deres volt a palló, nem törődtem vele,
hát megcsúsztam, leestem,
a karom és két bordám bánja,
a fejemet is jól bevertem,
agyrázkódás, ezért esik nehezemre a beszéd,

a kezét megszorítva azonnal figyelmeztetem,
akkor ne beszélj,
ha kérdezlek, csak a szemeddel jelezz
igent vagy nemet,

kínos mosollyal lehunyja és kinyitja a szemét,
megoperálták a karodat,

a pislogás elmarad, szóra nyitja a száját,
igen,

rászólok, újra figyelmeztetem,
mondtam, ne beszélj,
a bordáidat is helyre tették,

pislog,

nagyon fáj,

megint a szólást választja,

a karom és a bordám nem, még hat az érzéstelenítő, de
a fejem fáj és zúg, mintha el akarna szállni,
emiatt nem engednek még haza,

felhagyok a hiábavaló figyelmeztetéssel, derűs-bosszúsan
rápirítok,

ejnye,

pár órával ezelőtt raktak össze, és máris haza szeretnél jönni,
várj türelmesen, pihenj,
nehogy nyomott hagyjon
az agyrázkódás,

most ő szorítja meg
erőtlenül
a kezemet, csodálkozva kérdezi,
csak nem arra célzol,
hogyan megbolondulhatok,
tekintetében több a huncutság, mint az aggodalom, mégis
komolykodva válaszolok,
há-át,
ha nem vigyázol magadra,
könnyen úgy járhatsz, mint a boltos fia,
aki a motorbalesete óta
nem igazán beszámítható,
újabb szorítás a csuklómon, móríkáltan bánatos szavak,
tényleg, a Dezsőke,
csak hát
későn példálózol vele, mert én máris
ütődött vagyok,
tudunk nevetni,
én
felszabadultan, aggodalmak nélkül,
Ő
fintorba torzuló mosollyal,
azután komolyra fordítjuk a szót,
megbeszéljük, mennyi pénzt adjak a sebésznek, az altató orvosnak,
a nővérnek, a műtősnek, Ő már tudja, megérdeklődte a betegtársaktól,
van
kirakatba nem való
véleményem a fehérköpenyesek mohóságáról, de engedel-
mesen kiszámolom, borítékba dugva átadom az összegeket,
a sebésztől megtudom, meddig tartják bent Őt, elújságolom neki,
ha minden jól alakul, a hétvégét már
otthon töltheted,
hat hét múlva be kell jönnöd vizsgálatra, és akkor leve-
szik a gipszet,
nemhogy megnyugodna a hírtől, indulatosan kifakad,
hat hét,
te jó Isten,

azalatt mihez kezdek
fél kézzel,
vigasznak szánva, de óhatatlanul szemrehányóan
rászólok,
örülj,
örüljünk,
hogyan ennyivel
megúszod,
és ne feledd,
apád a fél lábával is folyton tesz-vesz,
már amit tud,
te se legyél
telhetetlen,
alkalmazkodj a helyzetedhez,
látszik a szemén, az arcán,
elismeri igazamat,
ejti a témát, másról kérdez,
igaz is,
ők
hogyan fogadták a hírt,
ugye, anyám
nagyon kesereg,
megelevenedik előttem a délelőtti jelenet, anyósom a kapuban,
apósom a fásszín ajtajában,
jól gondolod,
anyádat lesújtotta a hír,
de már kisírta magát, mielőtt eljöttem,
most a gyerekekre vigyáz,
apád
nagyráspollyal a kezében
szakramentumolt, megfenyegette a szenteket,
ó, majdnem elfelejtettem,
megbeszéltem anyáddal, ő megy helyettem a borjúkhoz,
ha későn érek haza,
de még csak két óra, fél háromkor indul a következő busz,
jól láthatóan nehezebbre esik, mégis biztat,
akkor még hazaérkezel,

így igaz, mégis a fejemet rázom,
de hát csak most jöttem,
arasznyira felemelt kézzel erősködik,
másfél órája,
amit kellett, megbeszéltük,
miért maradnál tovább,
a táskámba nyúlok, kiemelem a két flakon ásványvizet, a
szekrénykére teszem,
csak ennyit hoztam,
de hát nem tudtam, milyen állapotban talállak,
akarsz inni, töltsék,
vagy valami másra van szükséged,
hozzak üdítőt is,
lehunyt szemmel nemet int, aztán
mosolygósan rám csillantja a tekintetét,
tudod mit,
egy pofa sör
nagyon jólesne most,
nem tudom visszafojtani a nevetést, széles mosoly az Ő arcán is,
csak utána mondom feddően,
szamár,
ebből ismerni rád igazán,
törött csonttal az ágyat nyomod,
mégis van kedved
viccelődni,
jó hangulatban búcsúzunk el,
elérem a buszt, még várok is néhány percet a beszállásra,
útközben nem bosszant a zötykölődés,
hálás vagyok a sorsnak,
hogy nem történt
nagyobb baj,
aggályok nélkül bizakodom,
egészséges férfi, meggyógyul, és
minden megy tovább,
ahogy eddig,
kibámulok az ablakon, tekintetem az olvadó hófoltok közt
barnálló földeken futkos, gondolkodom,

minden,
kapcsolatom is a főnökkel,
ma is eljön hozzám a fülkébe,
van akár csak egyetlen okom arra,
hogy elutasítsam,
egyszer megtettem, nagyon zokon vette,
tulajdonképpen én is megbántam,
mert nem ezt érdemelte,
ha ő nincs, talán ma sem tudom, milyen jó is lehet az
együttlét,

vajon nem inkább
hálásnak kellene lennem,
amúgy meg
mi a különbség, ha ma
nemet mondok,
de holnap vagy azután
együtt leszek vele,
semmi,
akkor meg
miért tiltakoznék,
dehogyan tiltakozom,
talán még odaadóbb vagyok, mint addig
bármikor,
érezem, az édeskettesben átficáncolt negyedóra
a már megszokott kielégülés
pluszhozadékaként
jót tesz
a délelőtti izgalmtól felzaklatott lelkiállapotomnak,
Őt
négy nap múlva, szombat reggel
valóban hazaengedik,

nehéz beteg,

háborogva szenved
a tétlenségtől,
a gyufásdoboz kinyitásával is

meg kell küszködnöm,
semmi hasznom a háznál,
hát milyen élet ez,
kár belém az étel,
hárman vigasztaljuk,
anyósom
aggodalmaskodva, szelíden dorgálva,
ne bosszankodj, kedves fiam,
tudom, már dolgozni szeretnél,
de hát
egy dolog a *kell*,
más a *lehet*,
jó az Isten, elhozza azt az időt, meggyógyulsz
és munkába járhatsz megint,
apósom
elégedetlenül dohogva,
ejnye, fiam,
nekem tíz éve
nincs az egyik lábam,
mert anyád jószágos istene
levágatta,
azt hiszed, könnyű volt
belenyugodni,
egy frászt,
de mi egyebet tehettem volna,
neked megmaradt a karod,
a csont összeforr, mihamar elfelejtet az egészet,
akkor meg
mi az istennek nyavalyogsz,
bennem
több a türelem, naponta győzködöm,
nem illik hozzád a gyerekes nyűgösködés,
azzal csak minket idegesítsz,
vedd úgy, ez a pár hét
szabadság,
eddig úgyse éltél vele, csak a szabadságpénzt vetted fel,
most itt az alkalom, pihenj,

hallgasd a rádiót, nézzed a tévét,
vagy keress olyan tennivalót, amit fél kézzel is csinálhatsz,
beszélhetünk, a válasz mindig ugyanaz,
na persze,
a más baját könnyű
lebecsülni, semmibe venni,
csakhogymég én
a sliccemet se tudom normálisan begombolni,
hát számítsatok rá,
előbb-utóbb
megüt a guta,
nem üti meg,
március végén leveszik a gipszet,
megvidámodva tér haza, mosolyogva emelgeti a karját, moz-
gatja az ujjait, fogást gyakorol,
és amikor
lopiban
sikerül baj nélkül becipelnie egy vödör vizet a kútról, én pedig
ijedt vércsehangon
összeszidom a felelőtlensége miatt,
rá se hederít, csillogó szemmel ujjong,
megint
tudok, bírok
emelni, cipelni,
csakhogymég ezt is megértem,
két nappal a betegszabadság lejárta előtt azt mondja,
velem jön, segít a munkában,
persze, hallani sem akarok róla,
azt már nem,
most máris
verd ki a fejedből,
korai még a huzamosabb munka neked,
széttárt karral bazsalyogva, logikus kérdéssel vág mellbe,
holnapután már nem lesz korai,
szó se róla,
két nap valóban kevés idő,
dúlva-fúlva mégis

fújom a magamét,
addig is
erősödik a karod,
és ha van eszed hozzá,
a brigádban kímélni fogod magadat,
legalább az első napokban
könnyebb munkát kérjél,
legyint, magyaráz,
ott nincs választási lehetőség,
azt kell csinálni, ami adódik,
ha falazunk, akkor
nincs mese, meg kell fogni a követ vagy a téglát,
és az se könnyebb,
mint egy vödör víz, villahegynyi széna,
kétségbeesetten keresgélek további érveket, nem találok,
muszáj tudomásul vennem, hogy velem jön,
szótlanul, morcos hangulatban mosogatok, gondolkodom,
mit szól majd a főnök,
vágjon jó képet hozzá,
meg kell hogy értse,
a férjem jelenlétében
mégse lehet,
a raktár ajtaja előtt állva már messziről láthatja, másodma-
gammal jövök,
beigazolódik a sejtés, abrakvételezéskor
rám förmed,
mit keres itt
az urad,
megrándítom a vállamat,
jött,
nem tudtam
lebeszélni,
dühösen felmordul, sziszeg,
köszönöm szépen,
beleképzelem magamat a helyzetébe, amit én is
zokon vennék,
vigasztalóan suttogom,

jaj,
ne húzd fel magad,
holnap meg azután
majd pótoljuk,
nem használ a szó, a biztató mosoly, hevesen gesztikulálva letorkol,
ezt nem lehet csak úgy
pótolni,
nem vagyok gép,
sorozatban produkálni a numerákat,
megüt a szó, indulatot kelt,
hogyan beszélsz,
az együttléteink neked afféle
numerák,
rádöbben, hogy durván szólt, enyhültebb hangon, de csöppet
sem engesztelően dünnyögi,
ideges vagyok,
mert nem erre számítottam,
ellobban a gyertyalángnyi indulat, ismét mosolyogni próbálok,
én se, hidd el,
de hát most
ez van,
nem lehetetlen
tudomásul venni,
csókkal akarom lezárni a szóváltást, de ő
elfordul, ingerülten dörmög,
menj,
nehogy csúnyán összevezzünk,
bánt az elutasítás, de pillanatok alatt túl vagyok rajta, elme-
nőben mégse állom meg szó nélkül,
jó, megyek,
te viszont
legyél türelmesebb,
a férjem már kitrágyázott, én porciózni kezdem az abrakot,
Ő villanyélre támaszkodva fütyörész, én hallgatok, töpengek,
hú,
sose volt még ennyire indulatos,
semmi *Bogárka*, semmi mosoly,

nagyon várhatta a mai együttlétet,
na de
ennyire kiborulni,
ez igazán meglepő,
ó, csak nem lett
szerelmes belém,
felhevül, pirosan izzik az arcom,
szerencsére háttal állok feléje, így Ő
nem láthatja a hirtelen színváltozást,
én sem veszem észre a közeledő főnököt, csak a hangjára
figyelek fel,
jó napot,
megy a munka, megyeget,
odafordulok, leplezhetetlen álmélkodással nézem, ahogy
kezet ráz Ővele,
hogyan vagyunk, férjje, meg
megelégtetted a semmittevést,
érdeklődik vidámkodva, és Ő
mosolyogva válaszol,
nagyon is,
épp azért gondoltam, hogy eljövök, segíték a feleségemnek,
vagy idegeneknek
tilos belépni ide,
a főnök kacag, de mintha
erőltetetten,
ugyan, nincs most járványveszély,
az asszony meg örül,
ha segít rajta a férfi,
Ő ellentmond,
a másé talán, az enyém
nem akarta, hogy vele jöjjenek, kézzel-lábbal, szúrós szó-
val tiltakozott,
a főnök egyetértően hűmmög,
hm,
ilyenek a nők,
az ember a saját feleségét se képes
igazán kiismerni,

folytatom a munkát, csak a fülemmel figyelek oda,
 többször lenne okom
 csípősen, bántóan éles gúnnyal reagálni
 a főnök cinikus szavaira,
 de hallgatok,
 mert sokkal inkább nyugtalanít
 a pusztá jelenléte, a hiábavaló találgatás,
 miért jött most ide,
 kezet fogott a férjemmel,
 azt a kezet nyújtotta neki, amellyel engem ölelt,
 és Ő
 abszolút gyanútlanul
 diskurál vele,
 már nem sokáig,
 a főnök
 papírmunkára hivatkozva
 befejezi a társalgást,
 távozóban ujjeheggyel a homlokára bökve, jó hangosan,
 hogy a férjem is hallja,
 hozzám szól,
 ja, most jut eszembe,
 megcsináltam a súlygyarapodási jegyzőkönyvet,
 gyere, írd alá,
 egy pillanatra megdermeszt a döbbenet,
 hát ezért jött,
 mégse akarja
 kihagyni az együttlétet,
 nagy erőfeszítés kell hozzá, a soron következő borjú elé
 összemaréknyi abrakot szórva tovább dolgozni, mintha nem tör-
 tént volna semmi,
 Ő figyelmeztet,
 nem hallottad,
 alá kell írni a jegyzőkönyvet,
 menj, én kiosztom a darát,
 kínomban már-már
 felordítok,
 miféle nap

ez a mai,
miért ennyire pimasz
a főnök,
miféle mamlasz
Ő, a férjem,
az egyik
átlátszó ürüggyel
épp most
invitált az irodájába
szeretkezni,
a másik meg nógat,
hogy menjek,
hát meg se fordul fejében
a gyanú,
töredezetten villogva, mintha csörömpölve
semmibe hullnak a gondolatok, kiürül az agyam,
leteszem a vödröt,
a férjem belenyúl, mutatja a markát, megkérdezi,
ennyit adjak,
a bambulásból felocsúdva
rárivallok,
az sok, így
nem jut mindnek,
sietve, csendesebben
hozzámondom,
mert a te kezed nagyobb,
visszacsorgat valamennyit a markából, dünnyög,
jó, legyen kevesebb,
így ni,
menj már, mire vársz,
nem tehetek mást,
az egyik itatóban leöblíttem a kezemet, beletörölöm a köpenybe, és
kábán, kelletlenül
elindulok,
tudván tudom,
ha nem mennék, az lenne feltűnő,
Ő nem érténé, én

nem magyarázhatnám meg,
de hát elképesztő a helyzet,
még ha tudtán kívül, mégiscsak
Ő, a férjem küld
más férfi karjába,
nagyon szerethet, bízhat bennem,
ha esze ágában sincs
a féltékenység,
vagy fordítva,
már nem szeret, nem törődik velem,
elég neki,
ahogy a Bibircsókos szokta mondani,
ha *az*
akkor üres,
amikor neki kell,
mi az igazság,

kopogás nélkül nyitok be az irodába, behajtom magam mö-
gött az ajtót, nekidőlök, haragosan nézek, szólok,

te
bolond vagy,
terebélyes, fényesebb irodákból
rég kiselejtezett asztal mellett áll, nevet,
dehogy,
csak vakmerő,
és aki mer,
az nyer,
közelebb lépek, jobb belátásra bírni,
na nem, ezt most
nem gondolhatod komolyan,
itt a férjem
egy hajításnyira,
kaján mosoly, nyikkant is hozzá,
na és,
épp ezért nem fog gyanút,
úgyhogy
gond egy szál se,
dehogy nincs, sorolom,

én *tudom*, hogy *itt* van,
és nem vagyok képes,
most nem,
hol az a papír,
aláírom és máris
megyek vissza,
az asztalra mutat,
tessék,
rajta a toll,
odalépek, föléje hajlok,
nem érdekelnek a rubrikákban sorakozó számok, a helyet
keresem, ahová a nevemet írhatom,
amint leteszem a tollat, hátulról
átölel, a fülembe súgja,
maradj így,
felháborodva próbálok szabadulni, sikertelenül,
emelt hangon, parancsolóan
mormog,
nyugi már,
ne húzd az időt,
mert az urad
tényleg gyanakodni talál,
nem adom fel,
lefojtott hangon szitkozódva, fenyegetőzve
küzdök, küszködöm,
eressz,
különben kiáltok neki,
a nyakamat csókolja, a fülembe liheg,
igen,
és mit akarsz
mondani neki,
hogyan a szeretőd
megint
meg akar kettyinteni,
megalázó szavak, szenvedek tőlük,
mi van veled,
csúnyán beszélsz,

honnán tudná, hogy
megint,
válaszul egykedvűen dünnyögi,
ha idehívod,
megmondom neki,
megbénít a döbbenet, csak felszisszenni tudok,
te piszok, hát
képes lennél rá,
újabb csókok a nyakamon, suttogás,
teérted
bármire, Bogárkám,
elnémulok, ízlelgetem a szavakat,
bármire,
ez tényleg képes lenne,
bogárkám,
mert szeret,
nagyon kíván,
már nem tudok
ellenállni,
fásultan érzékelem, a szokottnál mélyebben hatol belém,
szinte felnyársalja a testem,
nem veszem át a gyorsuló ritmust, homlokom és tenyerem
mozdulatlanul
a hűvös asztallapra tapad,
félelemtől, szégyenérzettől
letaglózva
Órá gondolok,
szerencse a rettenetben, hogy
rövid az aktus,
amelyben nekem
morzsa sem jut az örömből,

csalódottan,

a megalázottságtól folyton szégyenkezve, befelé nyüsztítve
kullogok vissza
Óhozzá, majd

vele együtt
haza,
villanyoltás után
az ágyban
goromba szóval, mozdulattal
elhárítom
a közeledését,
 hagyjál,
 semmi kedvem hozzá,
 aludni akarok,
dehogyz alszom,
ébren tartanak a gondolatok, a mai nap
minden kínja
újra belemar a lelkembe, hasogatja elmémet,
váltakozva villog előttem
a két férfi
arca, teljes alakja,
a férjem mamlaszságára
nem,
a főnök mohóságára
hosszú tépelődés után
találni vélek
magyarázatot,
 igen,
 belém habarodott,
 más oka nem lehet
 erőszakra is képes mohóságának,
 ha csupán
 a zsákmányszerzés szándéka munkálna benne,
 akkor nem csak engem akart volna
 megszerezni, újra és újra
 a magáénak tudni,
 de ő
 ott, a boltban
 engem szemelt ki és
 ragaszkodik hozzám,
 már én is őhozzá,

ez a kölcsönösség
meg kell hogy tartson bennünket
egymásnak,
a mai,
számomra nagyon is
váratlan, kellemetlen, kierőszakolt együttlét
felejtendő, felejthető,
legyek én
az okosabb, legyek
megbocsátó,
hogymérem lehessem
majdani újabb örömeimben
vele,
még akkor is, ha ez
bennem
nem szerelem,
csak lobogó vágy
a testi örömeimre
férjes, kétgyermekes asszonyként
ennél többet
nem akarhatok,
örüljek inkább, hogy kellek neki,
én kellek,
akiért
bármire képes,
hát muszáj, érdemes
lenni, maradni
az ő *Bogárkája*,
megnyugtat, elaltat ez a felismerés,
hajnalban
frissen, kipihenten ébredek,
április első napja súlyos felhőkkel riogat, etetés után épp csak
hazaszaladok, ellátom a gyerekeket, harapok valamit, és máris
sietek vissza
fedél alá rakni a havi szénaadagot, nehogy megázzon és
befűljön, a főnök meg
leszidjon,

ó, hát bosszankodik
másokkal
eleget,
legalább én
ne adjak rá okot,
belülről próbálom sarkig kitárni a fülke kapuját, de csak szűk
résnyire nyílik, épphogy a tekintetem kifér rajta,
elforr bennem a harag, zúgolódok,
na tessék,
túl közelre borította a kocsis,
biztosan korán felöntött a garatra,
vagy direkt csinálta, hogy borsot törjön az orrom alá,
a fenébe,
kétszer kell megdolgoznom vele,
előbb távolabbra rakni, hogy kinyíljon a kapu, utána
behordani,
kipirult arccal villázom a szénát, indulat hevít a kocsis iránt,
a soros pásztor odajön, hümmög egy sort,
ejnye, a teremtésit,
jól kicsesztek veled, te asszony,
mire berakod ezt a szekér szénát, a csontoddal számolsz,
hallgatok, nyögdécselve erőlködöm, ő
jószívűen vagy merő száналomból
másképp szól,
ide figyelj,
megcsinálom helyetted,
ha hozol egy kis itókát,
nem veszem komolyan az ajánlatot, dolgozom tovább, mire ő
lemondóan, értetlenkedve dörmögi,
hm,
ha nem akarod,
akkor megyek, szundítok egyet,
pedig szívesen segítenék, te meg hazamehetnél az ott-
honi dolgaidat intézni,
de hát
úgy látszik,
sajnálod azt a liter bort,

hirtelen megáll kezemben a villa, felkapom a fejem, vissza-
kérdetek,

egy liter bor,
rekedtes hangon mondja,
annyi elég lenne,
nem akarok berúgni,
kihúzni a gyufát
a főnöknél,

egy liter
nem sok,
ha ennyivel beéri, bolond lennék tovább
tétovázni,

jól van,
délután hozom a bort,
felfénylik az idős ember napbarnította arca,
ez a beszéd,
én meg a saját villámat,
ahhoz vagyok szokva,

köpeny a szögre, irány a kertek alja,
a gyalogúttal együtt sietősen kanyarogva többször is hálá-
san elgondolom,

egy gonddal, sok fáradtsággal
kevesebb,
derék ember ez a pásztor,
megérdemli a bort,

otthon

mosni nem kell, ebédet főzök,
mert az első együtt töltött esztendő után

a férjem kívánsága szerint, anyósom zokszó nélküli
egyvetértésével

külön konyhát vezetek,
neki, a férjemnek
jobb így,
még a katonaságnál
megszokta, szereti
az idegen ételeket,
amiket anyósom nem,

csak én tudok
kedvére valóan
elkészíteni,
ebéd után a kertbe megyek,
ahol apósom a szőlőt metszi,
kihordom az akkurátusan ölnyi csomókba rakott venyigét,
ásni próbálok a zöldséges részlegen, de a föld még lágy, nem
ömlik meg, rátapad az ásóra,
abbahagyom, bent a házban a heverőn ülve beállítom a vek-
kert, leheveredek pihenni,
fél ötkor elnémítom az óra ricsaját, uzsonnát adok a gyere-
keknek, én is eszegetek, aztán apósomat kérdezem,
apu, szívhatok egy kis bort,
a pásztornak kell,
berakta helyettem a szénát,
kissé meglepetten néz rám, de készségesen válaszol,
megyek én, kiszívom,
nekem is jólesik egy pohárral,
befőttres üvegbe ereszti a sötétvörösen csillogó italt,
megköszönöm, kifordulok a kamrából,
tasakban viszem az üveget, de folyton eldől, muszáj a ka-
romba venni, mint egy csecsemőt,
a pásztor azonnal meghúzza, dicséri,
a teremtésit, ez igen,
apósod ért a borcsináláshoz,
tovább megyek, az istálló felől
benyitva a fülkébe
elégedetten látom,
takaros kazlacska a sarokban,
de mi ez a furcsaság,
valami
nem úgy van, mint
lenni szokott,
a köpenyt gombolva közelebb megyek,
ó, nem hagyott rést,
hú,
most mi lesz,

a főnök megint
 felkapja a vizet,
 kapkodva, a Bibircsókoszt megelőzve
 sietek abrakért, megmondani neki, mi a helyzet,
 már tudja, egyáltalán nem látszik bosszúsnak,
 láttam,
 ellenünk dolgozott a véletlen,
 sebaj, jusst se fog ki rajtunk, este
 az irodában várlak,
 kikerekedik a szemem, felnyögök,
 miért,
 ott a múltkor se volt jó,
 nevet, nyugtat,
 most más a helyzet,
 nincs itt az urad,
 van időnk,
 neked is jó lesz,
 rövid, logikusan csattanó érvek,
 feloldják az ellenérzést, csak az aggodalom marad,
 de a kicsi reményhez
 mohó vágy társul,
 és a kettő együtt
 elég ahhoz, feladni ódzkodásomat
 a rosszemlékű helyszíntől,
 mikor a fejőgépek bűgása elhal, a tejházban mosogató, ha-
 zainduló Bibircsókos és a fejőnők fecsegése elcsitul, az éjjeli ügye-
 letes pásztor szokása szerint elnyújtózik a vedlett dikón, és az is-
 tálló csendjét már csak a jóllakott, pihenni készülő jószágok ne-
 szezése rebbenti meg néha,
 beosonok az irodába,
 az asztalnál ül, kedvesen szól,
 gyere, Bogárka, gyere,
 az ölébe ülök, csókolózunk,
 mozdul a keze,
 újra, sokadszor
 felfedezni, cirógatni
 halmaimat, völgyeimet,

felhevülten többet
áhítva, akarva
sóhajtozom,
ő is,
kibontakozunk az ölelkezésből, felállunk,
leveszi székéről a párnát, a padlóra ejti, biztat,
térdelj rá, támaszkodj a székre,
ismerős póz, nincs kifogásom,
cirran a zipzár, leereszti a nadrágját,
most
nem siet,
szelíd szenvedéllyel
dolgozik bennem,
én se vagyok tétlen,
mozgatom, szinte rátolom faromat
a vesszejére,
amikor
mámmoros bódulatban
már-már
a csúcson szédelgek, és mindketten érezzük, menthetetlenül
bekövetkeznek az apró, kéjes
robbanások,
akkor gyorsul a ritmus
önfeledten esztelen iramúvá,
az utolsó pillanatokban
főlem hajlik, csókolja a hátamat, a nyakamat, markolássza a
mellemet,
aztán
vége,
felöltözünk,
idő kell hozzá,
kielégülten ölelkezve,
cinkosan összerosolyogva
magunkhoz térni,
attól kezdve esténként
itt, az irodában
találkozunk,

a napi rendszerességet azonban megszakítja
a menzesz,
a negyedik napon már nem vérzek, de
görcsök kínoznak,
nehezen viselem, morcos hangulatban indulok
együtt a Bibircsókkal
abrákot vételezni,
visszatérőben faggatni kezd,
 téged mi lelt,
 most volt fizetés, ok az öröme,
 vagy kevesled,
 mennyit kaptál,
megmondom, mire ő
rám bámul, hebeg,
 micsoda,
 kétszázzal többet, mint én,
 az meg
 hogyan lehet,
 nekem is ugyanannyi borjóm van,
én is meglepődöm, magyarázatot keresek,
 az én csapatom biztosan
 jobban gyarapodik,
válaszok egykedvűen,
 persze,
 de csak papíron,
fakad ki dühösen,
 valld be,
 a főnök
 hozzáírta neked
 a különbözetet,
 nincs más magyarázat,
megállok, megtorpant
a döbbenet, őszintén csodálkozva kérdezem,
 miért tette volna,
a válasz órá
nem jellemzően
már-már suttyóáig lefojtott hangú, de indulatos,

azt akarod,
hogy megmondjam,
a szemedbe mondjam,
farkasszemet nézve, mit sem sejtve biztatom,
mondjad,
mi tart vissza,
gyűlölködően felizzik a tekintete, kígyóként sziszegi,
bejársz hozzá
az irodába,
azért,
megfordul velem a világ,
hirtelenjében
se köpni, se nyelni
nem tudok,
ha nem kapaszkodnék
görcsösen
a targonca fogantyújába,
tán
villámsújtottan
összerogynék,
űzötten, szakadozottan, kétségbeesetten
szaladoznak a gondolataim,
istenem,
hát tudja,
az
nem lehet,
honnan tudhatná,
á, csak gyanakszik, az irigység
mondatja vele,
hú,
most máris
le kell torkolnom,
erőt ad a muszáj-szándék, emelt hangon rikácsolva
ráförmedni,
ezt meg
honnan veszed,
ha nem láttad,

mert nem láthattad,
csak
képzeldődsz,
térj észhez, ok nélkül
ne sértegetsz,
nem enyhül
a haragja, visszadöf,
hiába tagadod,
azóta tudom, mikor
fényes nappal behívott
aláírni,
azelőtt mindig
sorra járt a papírral,
nem kellett az irodába menni,
akkor is
csak neked,
velem másnap íratta alá
itt, a jászol mellett,
azt hiszed, nem sejtettem meg,
miről van szó,
nem én vagyok bamba, hanem
az urad,
mert amíg a főnök téged odabent dömöckölt,
ő nyugodtan kaparta itt a szart,
és igen, egy este is láttalak
bemenni az irodába,
te azt hitted, rég hazamentem,
igen, elindultam,
de félútból
visszafordultam, mert itt felejtettem a kiskabátomat,
na, épp akkor
mentél be hozzá,
a testem, a lelkem
reménytelenül
vergődik,
hosszúnak tűnő percek múlva
kerekedik felül mindkettőn

a harag, megjön a szavam,
te átkozott,
képzelődsz, hazudsz,
hagyjál engem békén, mert,
nem fejezem be a zaklatott mondatot, hiszen fogalmam sincs,
mit tennék,
ő csúfondárosan rákérdez,
mert,
ebben a pillanatban
őrijítően, gyűlöletesen ellenszenves, hát kimondom, amire
itt és most
valóban képesnek érzem magamat,
kitépem a nyelved,
nem ijeszti meg a fenyegetés, még csúfondárosabban kacag,
azt hiszed,
félek tőled,
neked van okod
félni,
mert ha az urad
megtudja, akkor neked
annyi,
ez már
több a soknál,
ellenállhatatlan indulattal
megragadom, eszeveszetten cibálom a haját,
te nyomorult,
ha nem fogod be a mocskos szádat,
kinyuvasztalak,
megérttetted,
jajgat, de nem szól vissza,
csak akkor motyogja sírva,
mintha valaki láthatatlan másnak,
mikor eleresztem a haját, és tovább mehet a saját fülkéje felé,
eddig hallgattam,
de most már
elmondom mindenkinek,
el én,

legelőször
az urának,
iszonyú fáradtság minden tagomban, csak a harag világol
kitartóan a tekintetemben, ahogy távolodó alakja után nézek,
aztán körbe,
volt-e
a civakodásnak
szem- és fültanúja,
nem látok senkit,
szerencsére a fejőnők még a tejházban trécselnek, csöröm-
pölnek az edényekkel,
ám alighogy
icipicit
megkönnyebbülök,
máris megcsap, retteg tet
a kilátásba helyezett
bizonyosság,
ha átkozott,
nem szerencse a szerencse,
ez a fúria
haragjában
előbb-utóbb kibeszéli, szétkürtöli, Ő is
megtudja,
ó, jaj,
mit,
mit mondok majd neki,
a munka megszokott mozdulatai
nem nyugtatnak meg,
befeled figyelek, sűrű egymásutánban bucskázó gondolatokra,
lebuktam,
jaj, lebuktam
kétszáz pénz miatt,
igaza lenne a Bibircsókosnak,
a főnök valóban kedvezett nekem,
amit mástól elvett, nekem adta volna,
de miért,
sose keveselltem a fizetésemet,

ha tényleg hozzáírt,
kikaparom a szemét,
kiadom az útját,
tűnjön el
az életemből,
már üres a vödör, a zsák is, és hat borjú
még nem kapott,
sietve összekaparak néhány marékkal a többi elől, eléljük
szórom, tépelődöm,
ilyen se volt még,
nem ott az eszem, ahol a kezem,
mit csináljak, mit
csináljak,
ki kell találnom
valamit,
minél tovább, annál inkább
kétségbeesetten, tanácstalanul
emésztetem magamat,
ráadásul a főnök
nincs az irodában,
vételezésakor megmondta,
ma kivételesen
hamarabb hazamegy,
fontos ímélt
vagy mi a fenét vár
külföldre nősült egykori diáktársától,
persze, ez
vagy igaz
vagy nem,
inkább arról lehet szó,
hogyan tudja, nincs mire várnia
ma még
nem lehetünk együtt,
csak holnap lesz alkalom
kérdőre, felelősségre
vonni,
ó, hát

nem az a legfontosabb,
hogy hozzáírt-e,
az a rettenetes, hogy kitudódott
a kapcsolatunk, és
hétvége van, nem is akármilyen,
nagyszombat, ünnep szombatja,
ittthon a férjem,
hogy álljak eléje, hogy nézzek a szemébe,
most még
nem tudja, de
a locsi-fecsi vénlány tesz róla,
hogy akár már holnap
megtudja,
és el fogja hinni,
naná, hogy elhiszi,
és ki tudja,
mire lesz képes,
talán agyba-főbe ver,
nem, dehogy emeli rám
a kezét,
inkább Ő fog
szervenvedni,
én meg attól,
hogy miattam,
istenem, édes jó istenem,
ebbe én
belebolondulok,
útban hazafelé
süketen, vakon,
magamba zuhantan
vánszorogva
belebukfencezek az árokba,
feltápászkodom, leporolom a ruhámat, nyöszörögve megyek
tovább,
az a legszörnyűbb,
hogy mástól fogja megtudni,
hacsak,

megrémülök tőle, de a gondolat
nem hagy békén,
mit segítene rajtam,
ha én mondanám meg neki,
hiszen az igazság
akkor is
igazság maradna,
megcsaltam,

már a saját kertünk közelében járok, pontosan tudom, pár
percem maradt
a döntésre,
elkeseredetten fohászkodom,
istenem,
mi jobb,
lapítva, csodában reménykedve
hallgatni
vagy
megmondani,
hátha
nem veszi annyira zokon,
ha érzékel
csöppnyi őszinteséget
legalább,
elkullogok a porta mellett, a kiskapu kilincsét érintve
elszántan, mégis bátorítóan suttogom,
ez
a kisebbik rossz,
bevallani,
csak legyen hozzá
erőm,

sokáig

nincs,
némán forgolódom, kerülöm az Ő tekintetét,
feltűnik neki, szóvá teszi,
mi bajod,

nem is ettél, csak nem
még mindig
amiatt görcsölsz,
tulajdonképpen
kapóra jön
az érdeklődő, féltően együttérző szó,
de a szeméből áradó aggodalom
még inkább
megzavar,
istenem,
Ő aggódik,
nem tudja,
mi vár rá,
hiszen itt
a sorsdöntő perc,
el kell mondanom
az igazat,
csakis az igazat,
megvárom, amíg a két gyerek
átmegy anyósomékhöz,
bezárom utánuk az ajtót,
fáradtan motyorászom,
nincs étvágyam,
pedig *azon* már túl vagyok,
másvalami bánt,
kicsit értetlenül
megnéz, aztán
biztat,
ki vele, beszéljük meg,
hátborzongató ez a gyanútlanág, ami,
érezem, előre látom,
perceken belül
menthetetlenül
romba dől,
kitérően, fakó hangon mellébeszélve
csak elodázni tudom
azt az átkozott percet,

erre készülök
egész este,
de nagyon nehéz,
téged is
bántani fog,
kihúzza magát, magabiztosan mondja,
na persze,
ami neked rossz, annak én se örülhetek,
a feleségem gondjának fele
engem illet,
így könnyebb elviselni,
miről van szó,
elkínzott arccal tűnődve a frissen elmosott edényeket törölgetem,
igen,
te megértő, segítőkész férj vagy,
ilyen voltál legénykorodban is, ezért mentem hozzád,
de most
számíthatok-e a megértésedre,
ó,
talán mégis jobb lenne
hétvégi, ünnepi derűs hangulatot
színlelve hallgatni,
más okot találni a kedvetlenségre,
jaj, nem lehet,
már benne a bogár a füledben,
leteszem a tisztán csillogó tányért, rajta hagyom a kezemet,
keserves sóhajjal szakad ki számból a szó,
mondd meg
igaz lelkedre,
mit tennél, ha valaki
azt mondaná neked,
hogy a feleséged
megcsalt,
nagyot néz, furcsa grimaszt vágva visszakérdez,
miért mondana ilyet
bárki,
engem a pletykák

nem érdekelnek,
itt az a perc, most
kell, muszáj
kimondani,
 úgy értem,
 ha nem pletyka lenne,
megrándul a válla, hüvelyk- és mutatóujjával az orra hegyét
vakarva dünnyög,
 na,
 ez nekem magas,
 beszélj világosabban,
ó,
mennyire bántó tud lenni
ez a romlatlan
jóhiszeműségből fakadó értetlenség,
szomorú elszántsággal
kényszerít
zavarodottan a szemébe nézni, akadozó lélegzettel kérdezni,
 jaj, hát
 tényleg
 nem érted,
hirtelen, ijesztően
tágra nyílik a szeme, megdermed a tekintete,
ül, néz, nagyokat nyel,
ádámcsutkája görcsösen
rángatózik,
aztán,
mint a fuldokló,
felhördül,
 mi,
 micsoda,
 megtetted,
hallgatok,
képtelen vagyok
szemébe mondani
a póre valót,
csak

tehetetlenül
előrebicsakló fejjel
bólintani,
és félelemtől reszketve
állni, várni, mi lesz,
már tudja,
nem kellett kimondani, anélkül is felfogta
végre,
mire gondolhat, mit érezhet,
a bizonyosság mérge
még csak
ezután fog hatni,
hogyan viseli majd,
meg fogja érteni
vagy megsebzett
vadállatként
nekem ront,
lehorgasztott fejjel
hallgat,
az arcán
mélységes szomorúság,
megmoccanok, elrakom az edényeket, tisztára törölöm az asz-
talt, a konyharuhát átdobom a szárítórúdon, hokedlire ülök az üres
asztal mellett, ujjaimmal a terítő sarkát gyűrögetve
megtöröm a csendet,
figyelj,
bevallottam,
neked meg
egy szavad sincs
hozzám,
ezt
nem értem,
mit akarsz
tenni,
felemeli a fejét, de
nem rám,
oldalvást, az ablakon túli sötétségbe nézve

erőtlen, töredezett hangon szól,
te
mit tennél
az én helyemben,
istenem, mennyire
egyszerű, hétköznapi,
mégis
megválaszolhatatlan kérdés,
nem tudom,
sóhajtom el az igazat
tenyerem oltalmába rejtett arccal,
és én
honnan tudjam,
csak azt érzem,
valami
eltört bennem,
jön a hangja,
mintha
irdatlanul
messziről, fáradtan,
elhiszem,
de az előbb
azt mondtad, beszéljük meg,
ó, milyen bántó
az emelt hangon kihangsúlyozott szó,
ahogy szemrehányóan
visszakérdez,
ezt
szerinted
meg lehet
beszélni,
igaza van,
nagyon nehéz,
de már benne vagyunk,
nincs visszaút,
szó nélkül akarod
tudomásul venni,

nem érdekel,
kivel, mikor,
reccsen a heverő, elkomorul a hang,
képes voltál
megtenni,
ezt
nem hittem volna,
ösztön és értelem
egyként nőgat, kényszerít
azonnal reagálva
kimondani,
hidd el,
én se,
hallgatunk,
a sűrű csendben
ijesztően hangosnak tűnik az óra ketyegése,
talán neki is, mert
az ujjaim közt nyíló résen át látom,
mozdul, rám néz, kérdez,
még hogy
te se,
de hisz megtetted,
miért,
rég felkészültem
erre a kérdésre,
még sincs bátorságom
nyers őszinteséggel
még inkább megsérteni
máris letaglózott önérzetét,
mellébeszélve
más igazságokat próbálok
eldadogni,
figyelj,
te
nagyon jó ember vagy,
szereted a családot, törődsz velünk,
sok asszony

kibújna a bőrből
örömében,
ha ilyen férje lenne,
én se bántam meg, hogy
hozzád mentem,
félbeszakít, a hangjában
most először érzékelek
türelmetlenséget, indulatot,
ne beszélj mellé,
egy-két pillanatra
beharapott ajkam mögött
rekednek a szavak, végül
kiszabadulnak,
az igazat mondom,
olaj a tűzre, felcsap hangjában
haragosan a láng,
igen,
akkor válaszolj végre,
miért,
hát legyen, muszáj
kinyögni,
emlékezz
az első együttlétünkre,
te ujjongtál,
én meg
azt mondtam,
nekem
nem volt jó,
és
azóta sem,
ezért,
elképedve
meresztí rám
a szemét,
nyitott ajka mögött vakítóan világol
a hibátlan fogsor,
mit beszélsz,

hát
kevés vagyok neked,
mit lehet erre
válaszolni,
hiszen
úgy, az ágyban
valóban kevés,
amúgy viszont
Ő és a két gyermek
a mindenem,
ezért
nem döfhetem
mélyebben beléje
a szenvedés pengéjét,
jaj,
nem így,
nem ezt
mondtam,
hanem azt, hogy neked
nagyon jó velem,
nekem pedig
csak egy kicsit,
furcsán fakó, már-már
közönytől szürke hangon, megállapításszerűen
dünnyög,
értem,
és
ennyi elég ahhoz,
hogy másnak add magad,
nem tudom mire vélni
ezt a higgadtságot,
tajtétkzó dühkitörés előtti
látszólagos nyugalmat
sejtve benne
százszor átgondolt, megcáfolhatatlannak vélt érveimhez
menekülök,
huszonnégy éves vagyok,

mikor teljék örömöm
az életben,
ha nem fiatalon,
igen,
én is
érezni akartam
a kielégülést,
amiről az asszonyok
olyan sokszor
beszélnek,
egy pillanatra
behunyja a szemét, utána
kinyitja
a száját is,
szóval
te csábítottad el
a *másikat*,
hevesen tiltakozva
megrázom a fejemet,
ez
nem igaz,
ő
kezdeményezett,
legyint, bántóan fintorogva
sziszegi,
hiszem,
ha akarom,
de nem akarom,
némi háborgással, felbátorodott hangon
erősködöm,
akkor is
igaz,
ő kezdte, és eleinte
ellenálltam,
de a kíváncsiság
és a vágy
erősebb volt

bennem,
ráhagyja, más irányból
támad,
 ha így volt,
 azt mondd meg,
 de,
 ha képes vagy még rá,
 csakis őszintén,
 teljesült a vágyad,
 a *másik*
 kielégített,
nem,
azt a szót
nem lehet,
nem tudom
kimondani,
csak
szemlesütve
bólintani,
 de hát
 mit tud,
 amit én
 nem,
 az övé
 nagyobb,
izzik, perzsel hangjában
az indulat,
ahogy arcomon
a szégyen pírja,
és nincs kegyelem, beszélnem kell,
 nem,
 nem hiszem,
 csak
 vele más,
 tovább tart,
 fontos neki,
 hogyan nekem is

jó legyen,
tenyere a térdén csattan,
főlegyenesezik, hadonászik,
 nekem talán
 nem fontos,
 csakhogy
 hiába cirógatlak
 előtte,
 nem veszel részt
 a játékban,
 a legtöbbször épp csak
 hagyod, eltűröd,
 hogyan lehet *azt*
 másképp csinálni,
 szelídebben, lassabban,
 szilajabban, gyorsabban,
 honnán tudod, hogy a *másikkal*
 tovább tart,
 csak nem
 számolod a perceknek,
nem várom meg, hogy kifújja magát,
igazam tudatában
kifakadok,
 mit vársz tőlem,
 ujjongó odaadást,
 színlelést,
 nem megy,
 hát olyan nehéz felfogni,
 amikor neked jó, én
 nem érzek semmit,
 a *másikkal* meg
 egyszerre jó
 mindkettőnknek,
visszazöttyen a heverőre, könyöke a térdén, álla a tenyerén,
alig hallhatóan suttogja,
 szóval
 bennem a hiba,

de
mi a jó fenét csináljak,
ha így rakott össze
a teremő,
vigaszna szána, de magamat mentegetve sorolom,
nem a te hibád,
nekem viszont
több idő kell
az *olyan* örömhöz,
szerinted
nincs hozzá jogom,
mondjak le róla,
legyek engedelmes
áldozat,
felemeli a fejét, megvetéstől eltorzultan néz rám,
te
áldozat,
akkor
mit mondjak
én,
van fogalmad arról, mit érzek most,
megmondom,
mint akit
leköptek, semmibe vettek,
belátom,
még ha igazat is, de
bután szólva
még inkább
megbántottam,
hát hogyna
szenvedne, és
vele együtt
én is,
hiszen
mind a ketten
áldozatok vagyunk,
ő, istenem,

ha
kezdettől fogva
itthon van,
este velem fekszik,
reggel velem kel,
biztosan másképp alakul
minden,
de hát
hétvégi házasság
a miénk,
két hétvége közt
távol van,
én meg itthon
egyedül,
és hiába várom
a hétvégét, tőle
az *olyan* örömet,
leszállok a gondolatok
sehova vezető, folyton
visszakanyarodó vonatáról,
bármennyire sajnálom
Őt,
a maradék józan ész
azt súgja,
ne próbálkozzak,
ebben a helyzetben
nincs számára vigasz,
jobb
hallgatni,
Ő
felhúzza lábát az ágyra, hátrább fészkelődik, a falnak dől,
mióta vagy
a *másik* szeretője,
kérdézi
szinte az egykedvűségig
fásultan,
most

bennem a kés,
felszisszenek,
 ilyet
 ne mondj,
 nem vagyok a szeretője,
 legalábbis nem úgy,
 ahogy te képzeled,
 nincs köztünk
 szerelem,
 csak az, amit
 már mondtam,
 hogy jó vele
 úgy együtt lenni,
oda a fásultság, goromba szó
veri a dobhártyámat,
 még egyszer
 meg ne halljam,
 milyen jó vele,
 kérdeztem valamit,
 arra válaszolj,
talán
a jégdarabosan durva hang
ad erőt, bátorságot
felállni, odamenni, leülni melléje, fejemet a mellére hajtva
sírásba fúló hangon
bevallani,
 tizenegy hónapja,
nem lök el magától, csak
felsőtestét rángatja
az indulat,
 miért sírsz,
 most, majdnem
 egy év múlva
 bánt
 a lelkiismeret,
 eddig
 hol volt,

most miért
ébredt fel,
hagyom a könnyeket
lecsorogni, nyöszörgők,
azt hittem,
jobb,
ha tőlem tudod meg,
megragadja a vállamat, szorítja,
micsoda,
hát
mások is tudják,
nem próbálok
szabadulni, nincs hozzá
erőm,
csak bólintani, ikegve szólni,
i-ige-en,
ma összeveszttem
a Bibircsókokkal,
mérgében
megfenyegetett,
elmondja neked, amit
rólam és a *másikról* tud,
elereszt, talpra ugrik, szitkozódva körbejár,
a szentségít,
hát szó sincs
lelkiismeret-furdalásról,
csak félelemről,
komolyan azt hitted,
ha tőled tudom meg,
jó képet vágok hozzá,
micsoda figyelem, micsoda törődés,
nehogy fálnak rohanjak
a szarvammal,
hát
köszönöm, nagyon köszönöm,
arcom a könnyek alatt
felparázslík, de a hangom

rimáncodó,
jaj,
csak ezt
ne csináld,
vess meg, verj meg, csak
ne gúnyolódj velem,
megáll a közelemben, fölém hajolva
fojtott hangon, vészjóslóan
figyelmeztet,
ne akard megszabni,
hogyan viselkedjek
ebben az istenverte helyzetben,
mi változna, ha
megvernél,
ennyivel szeretnéd megúszni,
ne remélj,
nem foglak megütni,
még azt se kívánom, hogy
az Isten verjen meg,
pedig
elárultál, megloptál,
én marha,
a két gyerekkel együtt
te voltál
a mindenem,
büszke voltam rád,
a rendes, dolgos, tiszta asszonyra,
de a képet, ami rólad
bennem élt,
te
bemocskoltad, összetörted,
semmivé lett,
elborzadva, hitetlenkedve
felsikoltok,
semmivé,
most már
semmi vagyok

számodra,
hogy mondhatsz
ilyet,
hiszen együtt élünk,
holnap és azután is
együtt leszünk,
elfordul, távolodik, messziről kérdezi,
biztos vagy benne,
mert én
nem,
istenem, most segíts
eltéríteni
a feltételezett, rettenetes
szándéktól,
elzavarsz,
válni akarsz,
faggatom ijedten, sápadt reménnyel,
hogy talán
mégse,
a tűzhelytől visszafordul, közeledik,
nem tudom,
csak azt, hogy a szépnek álmodott jövőnket
szó szerint
elcseszed,
jeges borzongás fut végig rajtam, kinyújtott kézzel
zokogok,
nem így,
nem ezt
akartam,
hát nem tudsz
megbocsátani,
visszaül, ismét a falnak dől, zihál,
a közös jövőnket
nem tudom elképzelni,
már nem,
mi értelme lenne,
lecsúszok az ágy mellé, fejemet a térdére hajtom,

istenfélő, keresztyén férfi vagy,
ismered a megbocsátás fogalmát,
hát
könnyörögve kérlek,
bocsáss meg,
elhúzza a kezét, oldalvást kinyújtva
odébb rakja, mintha nem akarna
megérinteni sem,
nagyon fáj
a távolságtartó mozdulat, a szó is,
ne rimánkodj,
te miért nem féltél
Istentől, mielőtt
másnak adtad magad,
jogos
a szemrehányó vád,
az elviselhetetlenségig megkínozt,
védekezni csak
tébolyult őszinteséggel
tudok,
mert
hülye voltam,
önző voltam,
de
megbántam,
ezerszeresen
megbántam,
nem mozdul, elnéz fölöttem, nehezen forgó nyelvvel mondja,
az lehet, de
későn, muszájból,
mikor megtudtad, többé
nem titok, amit
annak hittél,
hosszú hónapokig
hallgattál, alakoskodtál
előttem,
hirtelen előre dől, két tenyere közé fogva

az arcomat mustrálja, emeltebb hangon, könnyörtelenül
a szemembe mondja,

tudd meg,
kire gondolok,
a nővéredre,
annak is
utána jött
a híre,
évekig
csalta a férjét,
és amikor
kipukkant a dolog,
még neki állt feljebb,
persze hogy
kitették a szűrét,
haza kellett jönnie
két gyerekkel
az anyád
nyakára, nyugdíjára,
mert nem kapott
munkát,

igaza van,
nem tudok
mit mondani,
csak sírni,

Ő folytatja,
azt hittem,
te
más vagy,
de nem,
te is ezt tetted,
és most
rimánkodsز, elvárod,
hogy bocsássam meg,
persze, hiszen
nem tudod
elképzelni sem,

mit érzek
most,
ha korábban
megbánod, bevallod,
akkor se lett volna
könnyebb,
de így,
kikényszerített beismeréssel
nagyon kicsi
az esély,
alig sejthetően
halvány,
az utolsó szavak hallatán
szüntelenül pergő könnyeim közt
fellobban a remény
pisla fénye,
azt monddod,
kicsi az esély,
de *van*,
kapaszkodj, kapaszkodjunk
bele,
a feleséged vagyok,
nem dobhatsz el,
hallgat, szavakat
keres, talál,
akkor is
így beszélnél,
ha én
latorkodnék,
mit tennél
akkor,
a csendes, tűnődő hangban
fordulatot érzékelek,
ami talán
csak
fásultság,
de lehet

a megnyugvás, a beletörődés
jele is,
kézfejjel az arcomat törölgetve
bátrabban, biztatóan suttogom,
 neked
 arra
nincs okod,
megkapod tőlem, amire
vágysz,
ha mégis
megtennéd,
nekem se esne jól,
kibőgném magamat,
de megbocsátanék,
sóhajt, dünnyög,
 ezt tegyem
 én is,
 sírjak, mint
 megvesszőzött kisfiú,
 talán jobb is lenne,
 mert így azt se tudom,
 hol a fejem,
 csakhogy én
 nem tudok sírni,
szinte
el se hiszem,
nyoma sincs hangjában
a háborgásnak,
sietek
szólni, győzködni,
 nem is kell,
 férfi vagy, erős lélek,
 mindent kibírsz,
 ha akarsz,
 ezt is,
 esküszöm,
 a másik

nincs többé,
bár
ne is lett volna,
hozzád akarok tartozni,
csak hozzád,
nem tudom elképzelni
nélküled
az életet,
derékban megtört szálfaként
nyomja az ágyat,
nézem, látom,
nem akarja a mozdulatot, de
megakadályozni sem tudja,
hogy a keze
tétován
elinduljon felém,
ujjai belebújjanak
zilált hajamba,
és
nagyon halkán, bizonytalanul
kimondja,
azt hiszem,
én se,
ujjongás
ezüst fénye
a szememben, a lelkemben,
de még félve
emelem a fejemet, keresem a tekintetét,
akkor
mégis,
nem azonnal, és
szigorú arccal,
de most
Ő bólint,
nem viszonozza, de túri,
hogy odakússzak az arcához, elhalmozom
hálás csókokkal,

végül
átölel, magához szorít,
sóhajokkal zaklatottan
kimondja,
 az a baj, hogy
 szeretlek,
ó, istenem
hová lett
a régi,

ártatlan idők

derűjében
oly sokszor megnyugtatóan bűgő hang,
megtörte, elszürkítette
a megbántottság
általam csak elképzelhető
fájdalma,
de akkor is
az övé,
micsoda boldogság
örülni a szavának,
 szeretlek,
semmi más
nem számít,
mert aki
 szeret,
 képes a *megbocsátásra*
 is,
ezzel a gondolat-reménnyel
virrasztok hajnalig,
mert aludni
nem tudok,
hogyan is tudnék,
egy-egy mozdulatából, rosszul elfojtott hördüléséből érzékelem,
Ó is
ébren van,

hallgatunk,
mintha attól félnénk,
minden további szó lerombolná
kettőnk
még nagyon is törékeny
lelki békéjét,
így talál ránk
a hajnal,
fekszem, nézelődöm
a beszüremelő fényben,
már jól látszik a vekker,
pár perc híján
öt órát mutat, de
hallgat,
este nem állítottam ébresztőre,
a legkisebb gondom is nagyobb volt annál,
de
nincs is rá szükség,
pontban ötkor
nógatni kezd az ösztön,
 felkelni, öltözni, elindulni,
csak hát
semmi kedvem hozzá,
visszamenni
 asszonyi tiszta énem
 vesztőhelyére,
bő negyedóraig heverészek még,
utána már
nincs pardon,
felültet, leráncigál az ágyról
a kötelességtudat,
visszafordulva
megnézem Őt,
a jobb oldalán, térdét kissé felhúzza, tenyerét a párna alatt
feje alá téve
fekszik, egyenletesen lélegzik,
vajon mégiscsak sikerült elaludnia vagy

színeleli a nyugodt alvást,
nincs időm hosszan tűnődni
az ártatlan talány
megfejtésén,
késésben vagyok, mennem kell,
már felöltözve, a sportfelső zipzáriját cirrogtatva
hirtelen
elbizonytalanodom,

Istenem,
hát tényleg
muszáj mennni
oda, ahol
szinte naponta
elkövettem
a hűtlenség vétkét,
ó,
jó vagy rossz jel,
hogyan Ő
egy szóval sem tiltott el a munkámtól,
ilyen helyzetben
bárki más
férfi
ezt tette volna,
Ő miért nem,
érthetetlen, érthetetlen,
de talán
jobb így,
talán a visszanyert bizalom jele,
meg azért is, mert
lesz alkalmam
tisztázni azt a kétszáz pénzt
a főnökkel,

erős elszántsággal, már-már
boldogan, felszabadultan,
futkározó gondolatokkal versenyre kelve
szaporázom lépteimet
a napkelte előtti derengésben,

jól van,
 minden jól alakul,
 nem kell többé rettegnem
 a Bibircsókos bosszújától,
 még hogy én
 pénzért,
 brr,
 mit ki nem talál,
 de majd az orra alá dörgölöm,
 mennyire téved,
 tessék,
 hogy mégiscsak
 bejártam az irodába,
 csakhogy nem pénzért,
 a vágy vitt,
 ami már
 nincs, meghalt,
 Ő pedig
 megbocsátott,
 és ez mindennél
 fontosabb,
 a szűk félórás késés miatt, és mert a bocik
 a szokottnál is hangosabban követelőznek,
 fordítok a munka során,
 előbb szénát adok, azután cserélek almot,
 már az elhullott széna- és szalmaaprólékot sepregetem, ami-
 kor belép a főnök,
 szervusz,
 befogtad végre a szájukat,
 merthogy sokáig vártak rád,
 a jókedv ezüst szálaival átszőtt nyugalom széthasad, ride-
 gen szólok,
 jó reggelt,
 igen, késtem egy kicsit,
 gúnyosan válaszol,
 gondolom, az urad miatt,
 pótolgatók, ami egy hét alatt kimaradt, ugye,

te jó ég, ennek most is
azon jár az esze,
de mindjárt
leesik az álla,
 és ha igen,
 mi közöd hozzá,
 inkább azt mondd meg,
 hozzáírtál-e a fizetésemhez,
meglepődve bámul,
 miért kérdezed,
pontosan tudom, most kell
könyörtelennek lennem,
kimondanom,
 mert van, aki szerint
 ezzel, pénzzel
 fizettél az együttléteinkért,
felhorkan, tátog, a szeme természetellenesen kikerekedik,
 tessék, hogyan,
 ki az,
nyelvemen a név, de nem mondom ki,
 ne tudd,
 te válaszolj a kérdésemre,
közelebb lép, parancsolóan sürget,
 előbb a nevét,
 hogyan beszélhesek a fejével,
eszemben sincs
az orrára kötni, a fejemmel és a kezemmel is nemet intek,
 akkor pláne
 nem mondom meg,
 arra felelj,
 hozzáírtál vagy nem,
mintha belátná, hogy nem tudja megtörni a makacsságomat,
izgágán toporogva kiböki,
 és ha igen,
 miért baj az,
 bírja a cég,
arcomat elszínezi

az indulat,
pokoli érzések és gondolatok
dübörögnek
egész önvalómban,
Istenem, a Bibircsókosnak igaza volt,
és én a hajába ragadtam,
persze hogy
még inkább felbőszült,
emiat a nagyokos miatt,
okos egy frászt,
csak hitte, hogy jót cselekszik,
ha szólt volna, mire készül,
rögtön lebeszéltem volna róla,
de így, most
mit tehetek, csak szidhatom,
hogy merted
megtenni,
nem kértelek rá,
nem vártam el tőled,
azt hiszed,
te mindent megtehetsz,
semmit sem ért, őszintén csodálkozik,
mitől vagy úgy oda,
bárki más
örülne,
te meg
háborogsz,
miért,
ennyire
bamba lenne,
hiszen az eddigiekből már tudhatná, legalább
sejthetné,
mi történt,
és nem, még most sem érti, muszáj
kertelés nélkül
megmondani,
mert amiatt buktunk le, te nagyokos,

áll, ámuldozik, a hozzá dörgölöző borjút ingerülten odébb rúgja,
le-buk-tunk,
na ne, ez
ki van zárva,
mondja magabiztosan, kissé mégis
kínosan mosolyogva,
ösztönösen mozdul a kezem, leseprűzni arcáról
a sunyi vigyorgást,
de nincs rá szükség, elég a kíméletlen szó,
szerinted,
már legalább ketten tudják,
oda a mosolya, szánalmasan felhördül,
ki,
kicsodák,
elhallgatok,
a fülke nyitott ajtaja előtt biciklijét toló Bibircsókost figyelem,
követi a tekintetem, vészjóslóan dünnyög,
szóval
ő az egyik,
na, majd gondom lesz rá,
ki a másik,
egy pillanatra meginog bennem az akarat, de bármennyire
nehezemre esik, ki kell mondanom,
megrázkódik, körbe fordul, dühöng,
az urad,
ez igaz,
hát az a némbér elmondta
neki is,
na, én annak a banyának
kitaposom a belét,
mielőtt még csúnyábban folytatná a szitkozódást, csendesen,
kegyelemdőfésnek szánva beledöföm a szó mérgét,
tőlem tudja,
nem hat a szó mérge, sikertelenül fojtott hangon elkárom-
kodja magát,
a kutyaistenit, ennyire
bolond vagy,

elárultad kapcsolatunkat
az uradnak,
megáll az eszem,
szinte jólesik a zavara, a felháborodása, a szenvedése, újabb
kíméletlenségre ösztönöz,
a volt kapcsolatunkat,
nem elárultam, hanem
bevallottam,
és megbocsátott,
most már
nyugodtan nézhetek
bárki szemébe,
nagy lélegzetet vesz, kissé tanácstalanul kérdezi,
és én,
velem mi lesz,
az nem számít, hogy
örömünk telt
egymásban,
bármennyire őszintének tűnnek
a panaszosan aggódó szavak,
engem is meglepő módon
hatástalanul
leperegnek rólam,
megkeményedik a hangom
már nem,
vége,
te kezdted, én
befejezem,
mintha rémület rebbenne
sötét szárnycsapással
a tekintetében,
a hangja azonban
zordan
figyelmeztető, tiltakozó,
ezt
nem teheted,
hiszen alig kezdtük el,

sóhajtani muszáj, sziszegve szólni,
még hogy alig,
te hogy számolod az időt,
majdnem egy éve,
elég volt,
egészen közel lép, megfogja, markolja a vállamat,
nekem nem,
szükségem van
rád,
neked is
rám,
ne tagadd, hogy neked is
jó velem,
fellángol az arcom, de fékezem a kitörni készülő indulatot,
igaz,
veled ismertem meg
az *olyan* gyönyört,
de azt
nem csak kaptam,
adtam is
neked,
kvittek vagyunk,
itt kell befejezni,
igen, igen,
a férjem, a házasságom
fontosabb,
ráadásul te
fizetni akartál
a tőlem kapott gyönyörért,
ami aljasság,
nem voltam, nem vagyok, nem leszek
a pénzes kurvád,
látszik rajta, azt hiszi,
elbizonytalanodva vívódom,
ki is mondja
mosolyogva,
na ugye,

tudtam én,
csak a harag és a félelem
beszélt belőled,
valójában változatlanul
ragaszkodsz hozzám,
elhamvad arcomon a tűz, a tekintetem
hamuszürkén, hidegen villan, a hangom is
fakó, közönyös,
ami volt, elmúlt,
felejtsd el,
már csak azt akarom,
hogya következő fizetésemből
írd oda kétszáz pénzt
a Bibircsókosnak,
megértetted,
igencsak irritálhatja
az ellentmondást nem tűrő hangnem,
sértődötten, rendreutasítóan felhördül,
de felnyílt
a csipád,
te akarsz
parancsolni
nekem,
hát ki a főnök,
te vagy én,
belátom, kár erőltetni,
foghegyről, megvetően mondom,
jól van,
ha te nem, akkor
majd én
odaadom neki,
nem tudhatom, színlelt vagy őszinte
kétségbeeséssel
fejére kulcsolja a kezét, tátog,
hát,
hát te
tényleg megbolondultál,

mi abban a rossz,
ha segíték nektek,
hiszen azt mondtad, új házra
kuporgattok,
kutakodok az emlékekben, de
fogalmam sincs,
mikor és hogyan
beszélhettem előtte
erről,
beszéltem-e egyáltalán,
idefigyelj,
ha szóba is került,
nem azért mondtam,
még mindig fején a keze, mint
szörnyülködő vénasszonynak,
de már halkabban szól,
az lehet,
de jót akartam, értsd már meg,
nem tudhattam, hogy ez lesz belőle,
tudod mit,
ha nem akarod, nincs több hozzáírás,
csak maradj
az én *Bogárkám*,
szíven üt a becéző szó, beleremegek,
de észbe kapok, s mielőtt szétáradna bennem a jóérzés, me-
nekülőre fogom,
hagyjuk a vitát,
a dolgomat elvégeztem,
megyek a családomhoz,
minden jót,
helyére teszem a seprűt, levetem, szögre akasztom a köpenyt,
a sportfelsőt már indulóban öltöm magamra,
együtt jön velem, a fülke ajtaja előtt megfogja a kezemet,
visszatart,
maradj,
nem mehetsz el
így,

fáj a szorítás, bosszant
a megállásra kényszerítő
idegen akarat,
dühösen szitkozódok,
 eressz, te ostoba,
 miért maradnék,
 mindig
 ugyanazt, ugyanúgy fújod,
már mindkét karomat fogja, a szeme furcsán csillog,
 mondhatok
 mást és másképp,
 ha meghallgatod,
cseppet sem érdekel, mi járhat a fejében, a hiábavaló szab-
adulási próbálkozástól kimerülten mégis megkérdem,
 ugyan mit,
elereszti a karomat, fontoskodóan felemelt ujjal néz, szól,
 a nénéd
 munkát kért tőlem,
rácsodálkozom, felnyögök,
 na és,
 nekem
 mi közöm ehhez,
idegesít a nyugalom, ahogy beszél,
 az egyik fejőnőnk
 nyugdíjba megy,
 annak a helyére pályázik,
 csak hogy mások is
 jelentkeztek,
 törhetem a fejem,
 kit válasszak,
ebben a percben
semmi másra
nem tudok gondolni,
csak a nővéremre,
akinek munkahelyre, keresetre
van szüksége, hát
mi mást mondhatnék,

ő
a nővéremet,
hiszen egyedül kell eltartania két gyereket,
a szeméből látni,
ezt, ilyen választ várt,
elégedetten bólint,
de riasztó módon szól,
tudom,
csak az a gond, hogy mások is rászorulnának
a jobb keresetre,
ágaskodik, csapdát jelez az ösztön, nem törődök vele, nagyobb
gond a testvéremé,
nem jobban, mint ő,
ha van benned egy kis
emberség,
őt választod,
mélyeket lélegzik, egyre szélesebb a mosolya, már az egész
arca kifényesedik tőle,
így,
lassan, kimérten
mondja,
igen,
őt választom,
ha te
velem maradsz,
ó, ez a csapda,
belesétáltam,
pedig tudhattam volna,
ez a fickó
bármire
csak valamiért
hajlandó,
ó, én
buta liba,
most már hiába dörömböl bennem
a döbbenet,
szólni nem tudok,

ő igen,
gondolj bele, Bogárkám,
mindenki
jól jár,
a nénéd
munkát kap jó fizetéssel,
te megkapod, amit
otthon nem,
és én is
boldog leszek,
borzongtat, megszegyenít
a felsorakoztatott érvek
átkozott logikája,
az eddiginél mélyebb
ellenérzületet keltve
heves kifakadásra
kényszerít,
világos,
neked csak az számít,
továbbra is
kedved szerint, bármi áron
kihasználni engem,
hát nem,
ebbe ne éld bele magad,
hiába hangomban
a háborgó indulat, tán fel se figyel rá,
mániákusan, már könyörgőre fogva
próbálkozik tovább,
Bogárkám, ennyire
meggyűlölteél,
emlékezz az együttléteink
örömére,
te magad mondtad, milyen jó
neked is velem,
hát csak akarnod kell, és
ezután is úgy lesz,
miért nem akarod,

a puszta látvány, ahogy
ő, a büszke főnök
előttem, nekem
rimánkodik,
lelki kínjaimat csitító
kéjes kárörömmel tölt el, gúnyos szólásra késztet,
hát ezt is
megértem,
te kérlelsz engem,
tudd meg, én
nem gyűlölök
senkit,
amit régen mondtam, nem tagadom meg,
mert valóban jó
volt,
érted, csak
volt,
te rontottad el, amikor,
de hagyjuk,
az a lényeg, hogy vége,
felfogja, tudomásul veszi, földre ejtett tekintettel sziszeg,
szóval
ez az utolsó szavad,
azonnal, kurtán válaszolok,
ez,
menj a dolgodra,
kilépek a fülkéből, ő a nyomomban, a jászolsorok közötti
placcon megállva
ridegen kemény hangon
utánam szól,
hát jó,
te akartad,
még ma üzenek a nénédnek,
holnap vegye át
tőled
a csapatot,
annak a banyának a helyére is

találok valakit,
megfordulok, nézem, ahogy
zsebre dugott kézzel, füttyörészve
elindul az irodája felé,
feljajdulok,

megteszi,
jaj, képes megtenni,
így áll bosszút,

visszavánszorgok a fülkébe, a jászolfára ülve arcomat a te-
nyerembe rejtve gubbasztok,

ó, istenem,

erre

nem számítottam,

most

mi legyen,

az okosabb enged

alapon

menjek utána, engeszteljem ki,

de hát ez

zsarolás,

hogyan engedhetnék neki, hiszen

most szidtam le

a sárga földig,

Ő is tudja, megmondtam neki,

a *másik*

nincs többé,

és

őszintén

gondoltam, mondtam,

ráadásul

vágy sincs bennem

további együttlétre

ezzel a fickóval,

akinek csak

arra

kellenék,

de miért éppen engem akar,

azt
mástól is megkaphatná,
mi a fenének ragaszkodik
ennyire aljasul
hozzám,
csak nem
belém szeretett mégis,
elzavarom a sete-sután botladozó gondolatot, kibámulok a
fülke ablakán túli világba,
már magasan jár a nap, ideje hazamenni,
de előbb
dönteni muszáj,
hirtelen megelevenedik előttem
az Ő arca,
könnyes szemmel nézem, suttogásnál is halkabban beszélek hozzá,
ó, ha tudnád,
milyen helyzetbe kerültem,
hogyan maradhaszak, megint meg kellene csálnom téged,
ezt talán
csak később tudnád meg, de engem
gyötörne a tudat, hogy megszegtem az ígéreteimet,
hát nem,
nem akarlak többé
így
megbántani,
a nővéremről van szó, de ha
választani muszáj
kettőtök közül,
téged kell hogy válasszalak,
inkább rúgjon ki
ez a gazember,
felállok, egy-egy pillantással megsimogatom a bocik buksiját,
szervusztok,
holnaptól
másvalaki
viseli a gondotokat,

elmenőben kézzel is megérintem őket, hagyom, hogy egyik-
másik megszopja az ujjamat,
a fülkéből kilépve

óhatatlanul

elfog a sírás,
a zokogástól rázkódva
mintha kifordulnék
iménti magabiztos önvalómból,
szédelegve vonszolom magamat
az iroda ajtajáig,
nyitom, belülről nekitámaszkodom,
kézfajjal a könnyeket letörölve hagyom
kihullani számból a szót,
 itt vagyok,
 maradni
 akarok,
 cserébe
 csinálj velem,
 amit akarsz,
akar,
kajánul vigyorogva szinte
parancsba adja,
 oké,
 vetközz le,
már megint
bőrömön a borzongás, lelkemben riadalom,
 most,
 kora délelőtt van,
 bárki jöhet,
megnéz, rám förmed,
 nem érdekel,
 azt mondtam, vetközz le,
egybefüggő jéggé dermed a borzongás, beborítja egész tes-
temet, vacogtatja a lelket is,
 miért,

eddig nem kellett,
suttogom bátortalanul, hátha
nem gondolja komolyan,
épp azért,
és ha nem akarod,
máris hazamehetsz,
mondja egykedvűen,
minden szava
megalázó,
mégis halva születik a szándék,
ki az ajtón, el innen,
maradok, levetkőzőm, toporgok,
ő az asztalnál ülve
mustrál, mint vásári lovat,
aztán elfordítja a kulcsot a zárban, odajön, a fülembe lihegve
tapogat, simogat,
simogat és tapogat,
térdre kényszerít,
hevesen, durván
belém hatol,
fáj a mozdulat,
a térdem is
a padló keménységétől,
lelkem a kiszolgáltatottságtól,
semmi bizsergés, semmi öröm, csak
a kín, a türelmetlen óhaj,
legyen,
legyen vége már,
hogy felöltözhessek, hazamehessek,
úgy lesz,
hamar elélvez, begombolkozik, visszaül az asztalhoz,
oké,
maradhatsz,
a nénéd is munkába állhat,
de azt akarom, hogy
minden héten kétszer,
szerdán és pénteken

az esti munka után
itt legyél velem,
megértetted,
nem kap, nem is vár választ, unottan intve jelzi,
tűnjek el,

kívül

az ajtón,
távolodva az irodától,
megalázó behódolásom
átkozott helyszínétől
jólesne
a sírás,
de nem tudok,
pedig hatalmas tengerként háborog bennem
a rettenet,

jaj, megint
megtettem,
hitvány érdekek miatt
meghunyászkodva
odaadtam magamat,
az elsőre még
talán, úgy-ahogy
mentség volt
az ellenállhatatlan vágy,
erre most
mit hozhatok fel
magamban, magamnak
enyhítő körülményként,
a nővérem gondja
elég-e
a felmentéshez,
hiszen
Ő megmondta, jól mondta,
a nővérem maga okozta
a saját gondját,

ma is
együtt lehetne
átlagon felüli jó módban
a férjével,
ugyan mi vitte rá, férjes asszonyként
fűvel-fával
összeadni magát,
a falu szája szerint
épp a gondtalan jó mód
vette el az eszét,
mintha a semmiből, könnyörtelenül
megsuhint, toporgásra kényszerít
szörnyű gyanú,
ó, istenem,
talán ő is
azt, az olyan örömet kereste,
amit hozzám hasonlóan
nem kapott meg a férjétől,
és ha
ez a való, akkor
nem gondolhatok, nem szólhatok
róla rosszat,
aki most,
a válás, hazaköltözés utáni helyzetben
nem megvetést érdemel,
sokkal inkább
segítségre szorul,
amit érte tehettem, megaláztatást elszenvedve
már elkövettem,
és akárhányszor megteszem,
csak legyen munkája, keresete
eltartani a gyermekeit,
hiszen a két kislány
ártatlan,
meglódulok, más irányba fordulva
tovább fut a gondolat is,
igen,

a világ
rossz,
már a teremtés csodájába
hiba csúszott,
megáldott a Teremtő
engem is, a nővéremet is
vággyal, igénnyel
az *olyan* öröm iránt,
de páromul, párjául
méltó férfit,
akitől otthon, a hitvesi ágyban
megkaphatnánk
a kielégítettség gyönyörűségét,
nem adott,
ez így
igazságtalanság, tulajdonképpen valamiféle
büntetés,
de miért,
itt vagyok én,
szeretem a családomat, naponta gondoskodom róla,
emellett dolgozom,
én
mivel érdemeltem ki
ezt a büntetést,
felróhatja-e bárki vétekül
nekem vagy a nővéremnek,
hogy a belénk táplált váagnak engedelmeskedve
kerestük, megszereztük
az *olyan* örömet,
gyöngé, szemező esőben bandukolok, az égi áldás
jólesően hűti
nyugalmasabban elviselhetővé
zaklatottságomat,
kimossa belőlem a bizonytalanságot,
már szentül hiszem, jól tettem, hogy a zsarolásnak engedve,
magamat

kiszolgáltatva,

félíg ésszel megfontoltan, félíg az ösztönre hallgatva
haza-menekülés helyett
az irodába mentem,
szó szerint

valamiért valamit alapon
felkínálkoztam
a főnöknek,

persze hogy elfogadott, persze hogy kedvét töltötte
velem, általam,

és persze hogy ezután is így lesz,

áldozat vagyok, mást nem tehetek,

ezzel a gondolattal érkezem haza, de

kint, az udvaron hagyom,

ha vidámságot nem is, keserves nyugalmat mintha sikerülne az
arcomra varázsolni,

békés esténk van, vacsorázunk, beszélgetünk,

csak néha sötétül el szemem fénye

a tudattól, hogy mindez

idegen, hamis valóság,

de a tekintetemet

elfordítva, alábuktatva

titkolom, rejtegetem

a benne lobbanó rettenetet,

attól kezdve

ezzel a kettősséggel,

a megjátszott való

és az igazi valóság

nyomasztó terhével

járok-kelek,

végzem a munkám,

szerdán és pénteken

kötelességszerűen

megjelenek az irodában, kielégítem a főnök vágyát,

már kezdem

beletörődve megszokni, hogy nekem

örömtelen az egész,
harag, vad ellenérzés
már nincs bennem,
a régi együttlétek
emlékében, örömében
hiába keresek
vigaszt,
reménytelenül üres, kifosztott a lelkem,
nagyon, elviselhetetlenül hiányzik
az *olyan* öröm,
kínomban megteszem, amit
addig soha,
időnként
félig önkívületben, szégyentelenül
 oda nyúlok,
 próbálom magamat
 kielégíteni,
április végén, csütörtöki napon
az esti munka közben
érezem,
amire számítottam, készültem,
 megjött,
nem nagy gond
gyorsan, megszokott mozdulatokkal
tisztára törölni magamat, elhelyezni a betétet,
csak hogy a főnök
nem tudja, muszáj megmondani neki,
 holnap este
 ne várjon,
 jó ha jövő szerdán
 lehetünk együtt,
befejezem a munkát, veszem a sportfelsőt, indulok,
még istállóban a tejelő jószág, öreg tehénarcok bámulnak rám,
ahogy
 óvatosan körülkémlelve
 elhaladok a jászolsorok közt,

sehol egy lélek, a fejfőnök hazamentek, az ügyeletes pásztor
biztosan elszunyókált,
az iroda ajtaja előtt
megállok egy pillanatra,
átgondolni,
mit és hogyan mondjak,
lehetőleg röviden, kifejezően, hogy rögtön megértse,
nem véletlenül térek el
a grafikontól,
tényleg csak
pillanat az egész, de ahhoz elég,
hogy megüssse fülemet odabentről
a neszezés,
mintha
ismétlődő
sóhajok, nyögések
zilálnák szét a helyiség csendjét,
kezem beledermes a mozdulatba, nincs erőm
lenyomni a kilincset,
állok, bután pislogok,
lassan felocsúdva ráeszmélek,
mi történik,
igen,
semmi kétség,
odabent valakik
szeretkeznek,
az egyik
ki más lehet,
a főnök,
ó, az átkozott,
nem éri be velem,
ezért hát
a grafikon,
a hét két napján
én vagyok a soros,
más napokon
más, mások,

kicsodák,
most éppen
kivel van együtt,
meg kell tudnom, muszáj megtudnom,
kíváncsiság, sértett önérzet, felháborodás
kényszerít
a kilincset lassan, észrevétlenül lenyomni,
nem enged,
na persze,
magukra csukták az ajtót,
megcsalatra érzem magamat, szégyen és düh forr bennem,
átkozom a főnököt és partnerét,
piszok lator,
ezt érdemlem tőled,
hogyan egy legyek
a kurváid közül,
megállj te is, te dög,
úgyis megtudom,
ki vagy,
előbb-utóbb megszólalsz,
a hangodról pedig
felismerlek,
fülemet a kulcslyukra tapasztva
nem kell sokáig várnom,
vége a légyottnak,
fölerősödnek a neszek, léptek kopognak a padlón, elégedett
női hang szűrődik ki,
úristen,
a nővéremé,
hát lehetséges ez,
így, az én második emberemet kisajátítva
hálálja meg a jótetteimet,
istenem,
ugye nem igaz,
ugye tévedek,
a saját nővérem
nem lehet képes

ezt a csúfságot
megtenni velem,
az
mindennek a teteje
lenne,
ó, bizonyosság kell,
de hogyan,
nincs idő hosszasan tépelődni, odabent már búcsúzkodnak,
hamarjában az egyik csillás targonca mögött rejtőzöm el,
leguggolva várok, figyelek,
kattan a zár, csörren a kilincs, a nyitott ajtóban
kielégítetten pirosuló orcával, csillogó szemekkel megjelenik
a nővérem,
mögötte a főnök,
forró harag zihál bennem, nógat az ösztön
felállni, odamenni, szitkozódni,
ehelyett
térdre buktat, megbénít
az ámulat,
csak befelé vinnyogni tudok, szájtátva bámulni
az iszonyatos valóságot,
aztán,
mintha megvesszőzve, hamvukba holt gondolatok tetemén
vakon átgázolva
hazafelé tántorogni, lefeküdni, falnak fordulva
sírni, sírni, elátkozni
azt a napot, azt az órát, amikor
először odaadtam magamat a főnöknek,
el
a nővéremet is,
aki összebújt vele, pedig tudta,
ahogy az egész falu
a Bibircsókostól,
hogy én és a főnök
úgy voltunk, vagyunk,
micsoda kín
elképzelni őket

együtt, úgy,
melyikük kezdeményezhette,
na persze, az ilyesmi mindig
a férfi reszortja, na de
hogy volt rá képes a nővéremmel,
irgalmas Isten,
tegnap még
velem volt, engem ölelt,
ma pedig
vele,
hát igaza volt a Bibircsókosnak,
Szodoma ez, ahol
mindenki mindenkivel,
fény gyúl a sötétben, hirtelen
tisztán, bántóan éles kontúrokkal elibém villan
a bosszú toporzékoló szándéka,
megállj, gazember,
ha te így, én se
másképp,
nekem már mindegy, a falu szemében úgyis
kurva vagyok,
hát legyek valóban
az,
összeszűröm a levet én is
mással,
van választék,
csillapítja indulatomat a felismert szándék, útban hazafelé
sorra veszem a számításba jöhető férfiakat, akik közül
a maguk bumfordi módján
jó néhányan
megkörnyékeztek már,
eddig
kuncogva elhárítottam a közeledésüket,
na igen,
biztosan meg fognak lepődni,
hogy most már
nem,

legyen a bosszú első eszköze
 a felcser,
 fiatal, huszonéves fiú,
 ő a kivételek egyike, még nem tett ajánlatot,
 de valahányszor beteg bocihoz hívtam, lerítt róla a vágy
 jót hemperegni velem,
 pedig nősülés előtt áll, jegyese a szomszéd faluból való,
 nem számít, most már
 semmi sem számít,
 kielégítem a vágyát, és ha szerencsém van, ő is en-
 gem, így lesz édes
 a bosszú,
 ezzel a reménnyel nyom el az álom,
 másnap reggel, munka után
 még csak rákacsintok, mert
 a tejházba sietek, ahol a nővérem
 teszi a soros fejőnő dolgát, elmossa a fejőedényeket, feltá-
 karítja a csempézett falakat, a padlót,
 mi van,
 kérdezi kicsit meglepetten, amikor belépek,
 ketten vagyunk a jókora, körben a falak mentén stelázsival
 övezett teremben, hát nem tétovázok,
 idefigyelj,
 ezt az egyet
 nem gondoltam volna rólad,
 nemigen zavartatja magát, a helyére tesz néhány vödört, csak
 azután kérdezi
 közömbösen,
 miről beszélsz, húgocskám,
 gyerekkorunktól így nevez, megszoktam, most azonban sért
 a lekezelő titulus, a fahang, ahogy mondja,
 persze hogy indulatosan válaszolok,
 tegnap este a főnökkel randevúztál,
 mintha nem hallaná, zavartalanul sikálja egy kanna belsejét, csak
 akkor szólal meg, amikor előblítve, szájjal lefelé a stelázsira helyezi,
 láttad,
 kérdezi változtatlanul

közönyösen,
nem, de hallottam,
és együtt jöttetek ki az irodából,
tehát együtt voltatok,
másik kanna a kezében, a fülénél fogva tartja, hátborzongatóan szemérmetlenül néz rám, mellbe vág a kérdéssel,
na és,
semmi közöd hozzá,
ezt a pimaszságot,
még hogy nekem
nincs közöm hozzá,
jó isten, mivé lett a nővérem, szemernyi szégyenérzet vagy lelkiismeret-furdalás sincs benne, hát ez felháborító,
de hisz a főnök
az én pasim,
sziszegem szégyenpírban égve,
volt,
mondja egykedvűen, és a munkát folytatva hozzámmondja,
amíg ki nem derült
a kapcsolatotok,
nem kellene, de mérgemben
dühösen kifakadva
bevallom,
most is az,
és épp miattad,
hogy itt dolgozhass,
megáll a keze, ujjairól csorog a víz, arcán az értetlenség összes látható jele,
tessék,
ezt nem értem,
röviden, saját szavaimban botladozva
elmondom
az igazat,
elképedve hallgatja, aztán,
mintha zavarodottan, kapkodva
forgatja, sikálja a kannát, végül

bánkódó sóhaj nélkül, cinikus mosollyal motyogja,
hiszi a piszi, ezt csak
kitaláltad, húgocskám,
ha meg
mégis igaz, akkor
köszönöm szépen,
de ettől még
az van,
ami van,
összejöttem vele, na és,
a válás óta
szabad vagyok,
és nekem is kell
férfi,
azzal csinálom, akivel
akarom,
neked viszont van
hites urad,
érd be vele,
megértetted,
minden szó csattanós pofon
az arcomon, a lelkemen,
így, a bennük sötétlő igazságtól
kétszeresen is letaglózva
előmlik bennem, rajtam
az engesztelhetetlen gyűlölet,
sírógörccsel viaskodva
kifordulok a teremből, futva menekülök az újabb megaláz-
tatás helyszínéről,
megviselnek a menzesz görcsei is, otthon és a munkahelyen
napokig csak szédelgek, alig tudom leplezni
belső zavarodottságomat,
egyedüli vigaszom
a kíméletlen bosszú gondolata,
aprólékosan kiterelve, naponta
kacérkodom a felcserrel, már-már megőrjítem
a mosolyommal, kacsintásokkal, egy-egy pikáns szófordulattal,

van rá alkalom, hiszen egyre gyakrabban, szinte nyálcsor-
gató vággyal forgolódik körülöttem,
és egyszer, amikor
átölelve lefogom a beteg bocit az injekciózás végett,
hirtelen befúrja arcát a felül begombolatlan köpeny dekoltá-
zsában megrezzenő melleim közé, forró lihegéssel suttogja,
elég a játékból,
nem bírom tovább,
legyél enyém,
eszeveszetten csókol, simogat, érintése lázba hoz, bennem
is lüktet a vágy,
kézen fogva a széna mögé vezetem, leheveredünk,
alighogy belém hatol, máris
elélvez,
de mielőtt bármilyen jelét adnám a csalódásnak,
gyorsan óvszert cserél, folytatja, igazán derekasan kitesz magáért
és értem,
mert a második aktus jóval tovább tart, meghozza számomra
is a mennyei gyönyört,
utána
pajkos kíváncsisággal
megkérdem,
most, hogy
a jegyesedet megcsaltad,
nem bánt nagyon
a lelkiismeret,
meglepi a kérdés, eltűnődik rajta, mosolyogva dünnyögi,
nem,
cseppet sem,
tudod, hogy van ez,
ami kell, az jár,
és tőle nem, tőled viszont
megkaptam,
hiszed vagy nem, de igaz,
most először volt dolgom
növel,
méghezváz egy igazi

bombázóval,
felnevetek, de bármennyire jólesik a bók, túlzásnak tartom,
bombázó,
én,
két gyerekkel,
ugyan már,
tiltakozik, erősködik,
de igen, az vagy,
mindened megvan hozzá, sok lány
elbújhat melletted,
még ő, a jegyesem is,
ráhagyom, de közömbösen megjegyzem,
gondolj, beszélj rólam, amit akarsz,
akkor is, mégiscsak van jegyesed,
el fogod venni, engem pedig
elfelejtesz,
megrázza a fejét, magabiztosan mondja,
téged
elfelejteni,
soha,
a jegyesem pedig
csak egy lány,
s hogy elvegyem-e, azt még
meggondolom,
téged máris
jobban szeretlek,
inkább téged
vennélek el
nem várt fordulat, álmélkodó nyikkanásra kényszerít,
jé, ez
butaság,
gyorsan verd ki a fejedből,
férjes asszony vagyok, jó volt veled, de csak
kaland volt,
elégedj meg
ennyivel,
elszontyolodva, hitetlenkedve kérdezi,

ennyivel,
azt már nem,
legyen neked is
több mint kaland,
egy hosszú kapcsolat kezdete,
amúgy
miért ne válhatnál el,
nem nagy ügy, csak akarnod kell, és akkor
a világ, a falu előtt nyíltan
együtt élhetünk,
semmi kétség,
mihelyt megkóstolta velem a kéjt,
ez a szexre kiéhezett fiú rögtön
belém habarodott,
azt hiszi, mástól nem kaphatja meg, amit tőlem,
ez
jólesik, fokozza a beteljesedett bosszú
édességét,
de nincs mese,
sürgősen, most azonnal,
nyers, kíméletlen őszinteséggel
ki kell ábrándítanom,
figyelj, bikfic,
nemcsak férjem,
szeretőm is van,
tudod, a főnök,
és ennyi nekem
elég,
úgyhogy ne álmodozz
hosszú kapcsolatról, házasságról,
elhúzza a száját, hebeg,
ne, ezt
ne csináld,
hogyan legyek meg
nélküled,
a főnökről pedig
egy szót se,

tudom, már
végeztél vele,
különben is,
ha így beszélsz, akkor
mire való volt
az imént
veled, velem
ez az egész,
kiutat keresve a számomra egyformán
bosszantó és komikus helyzetből
ráeszmélek, nem lenne
jó megoldás
az eddiginél megalázóbban goromba
elutasítás,
jobbnak látom
megfogni a kezét, picit felágaskodva
szájon csókolni, utána
gyengéden, akár a bocikét,
megpaskolni az arcát, szelíden duruzsolni,
figyelj,
majd csak lesz valahogy
velünk,
hagyni kell a dolgokat alakulni
a saját logikájuk szerint,
rendben, találkozzunk még,
és akkor megbeszélünk mindent,
de értsd meg, most
menned kell, nehogy
megint
lebuktasson a Bibircsókos,
a taktika sikeres, lehiggad,

távozóban

már mosolyog,
magamra maradva
megcsóválom a fejemet, sóhajtok,

kölyök,
buta kölyök,
még hogy
váljak el,
arra várhat,
nem leszek bolond
csapot-papot odahagyva
megint a falu szájára kerülni,
ő csak
játékszer számomra,
kinéztem, megszereztem magamnak,
még ha könnyen ment, akkor is
kétszeresen kéjes a siker,
maga az együttlét, de főleg a tudat, hogy
működik a bosszú,
felszarvaztam a főnököt, most már
hiába látja bennem
a kizárólag általa bitorolt
kújforrást,
ráadásul
a magam módján tromfra tromffal
ütöttem vissza
a nővéremnek is,
ezt érdemelte, nagyon
megérdemelte,
furcsa nyugalom
telíti egész bensőmet,
de ez a nyugalom
illékony, riadtan rebbenve elszáll, amint
kunkorodva emeli kígyófejét a kérdés,
hogy tovább,
az még hagyján, hogy újabb együttlétek ígéretével biz-
tattam a felcsert,
de
mit kezdjek a főnökkel,
semmi kedvem
ridegen iszonytató grafikon szerint

lefeleküdni vele, aki,
brr,
a nővéremmel, a nővéremet is,
de ha
köpök a grafikonra, akkor
oda a munkám,
mivel magyaráznám
a férjemnek,
miért rúgtak ki,
és ha csalárd módon összekapkodott okokkal
sikerülne is kimagyarázkodni,
utána mit kezdenék magammal
munka, munkahely nélkül
otthon ülve,
ebbe
belegondolni is
rossz,
bizony rossz,
hát
nem tehetek mást,
fogcsikorgató szolgálkúséggel
tartom magamat
az átkozott grafikonhoz,
s hogy kilobbanó haragos indulat nélkül
eltűrhessem, ahogy a főnök
élvetegen
zabálja belőlem
a kéjt,
a felcsert képzelem helyébe,
szinte megváltás számomra, amikor
tényleg vele, a fiúval vagyok együtt,
hálásan, kifulladásig csókolom, az égadta világon minden
másról megfeledkezve, boldogan viháncolok vele,
ez a baj, minden hempergés után
szerelmet vall, válásra biztat,
hiába a ravasz női praktika,
egyszerűen nem lehet

eltéríteni
őrült szándékától,
visszaveszi jegyesétől a gyűrűt,
büszkén, mintha
komoly szándéka
fényes bizonyítékaként
mutatja
nekem,
felforr bennem a düh, rázúdítom a sötét áradatot,
te ostoba,
ha tényleg miattam tetted,
kár volt, felesleges volt,
világosan megmondtam,
nem válok, nem leszek
a feleséged,
miért nem volt jó neked
az és úgy,
ami, ahogy köztünk
kialakult,
muszáj volt elrontani,
elegem van belőled, menj
a francba,
elereszti füle mellett a goromba szót, visszabeszél
na,
nana,
fékezd magad,
örülnél inkább,
hogy kettőnk érdekében
az első lépést
megtettem,
rajtad a sor, beszélj
a férjeddal,
add be a válási papírt,
de ha
esetleg
nincs bátorságod hozzá,
megmondom neki én,

mi a helyzet,
véggépp elborul az agyam, rikácsoló vércseként szitkozód-
va nekimegyek, vesszőseprűvel csépelem
a fejét, a karját, a mellét, ahol csak érem,
te taknyos barom,
hát egy csepp eszed sincs,
bambán, önzőn
szétcincálnád a házasságomat,
csak hogy
nem hagyom, nem hagyom,
nesze, ez a tiéd, meg ez is,
okulj belőle, fuss vissza
bűnbánóan
ahhoz a lányhoz,
többé ne kerülj
a szemem elé,
ha akarná, lefoghatná a kezem, kicsavarhatná belőle a sep-
rűt, de nem teszi,
értetlenkedve, a kezét védekezően felemelve
meghököl, hátrál, a csípőig érő bőrszíjon nyakába akasztott
gyógyszeres válltáska
komikusan fityeg,
nem csituló vad haraggal hajszolom
az üres istálló kapujáig,
kimenekül rajta, becsapja maga mögött,
de nem megy tovább, hallom a hangját,
vedd tudomásul,
úgyis az enyém leszel,
a férjednek már úgyse kellesz,
ha megtudja,
hogya a főnök után
engem is
elcsábítottál,
azt már
aligha fogja
megbocsátani,
teszek róla, hogy

megundorodva
kiszerelesen belőled,
fáradtan zihálva
csak állok,
ha tudnék is szólni,
mire mennék vele,
épp az imént
lehettem tanúja,
az ennyire pimasz önfejtőség
megátalkodott konokságáról
visszapereg minden józan érv,
tisztára megőrült, esztét vette
a szex megkóstolt gyönyöre,
s hogy megkaphassa, hogy
végképp, visszavonhatatlanul
bitorolhasson,
képes rá,
az ostobák magabiztosságával
eléje állva
ráébreszteni férjemet
a valóságra,
ó, átkozottul
ismerős helyzet,
már átéltem a Bibircsókokkal,
és mint akkor, most sem várhatom
tétlenül
a könnyen elképzelhető következményeket,
nekem
kell, muszáj,
mintha
második kivégzésre,
odaállni,
a kegyelem
sápadt reményével

színt vallani,

megteszem,
amúgy is feldúlt lelkiállapotomat
rafinériásan
elviselhetetlenné fokozva
bejelentem,
 kész, elegendem van,
 otthagynom a munkát,
a szó súlya, tartalma fejbe kólintja
Őt,
csodálkozva rám bámul,
 tessék,
 nem hiszek a fülemnek,
 csak úgy
 otthagysz,
 ugyan miből lett
 ilyen hirtelen
 eleged,
pontosan tudom, mit akarok, mit
muszáj
mondanom,
de az iszonyat
elbizonytalanít,
hiszen előtte az asztalon
új házunk tervrajza, papírok, a kezében ceruza, vonalzó,
mér, számol, tervezi
új otthonunkban
a közös jövőt,
amit
a bejelentéssel, főleg annak
sejtésem szerint is
silány magyarázataként
hűtlenségem újabb bevallásával
épp most készülök
kockáztatni,
ó, ha

szent borzadállyal besokallva
megundorodik tőlem, akkor
odavész
 közös jövőnk
 esélye,
ez a tét, összefonódott sorsunk
sorsa,
jaj, mégse hátrálhatok meg,
vallanom kell,
még ha időbe telik is összeszedni hozzá a bátorságot,
 a lesz ami lesz
keserű elszántságát,
 mindenből, mindenkiből
 elegem van,
 a nővéremből, a főnökből, a felcserből,
éles, csontig hatoló pillantással felmordul,
 na,
 mi bajod a nővéreddel,
a rá jellemzően
logikus, célratörő kérdés
dühös kifakadásra kényszerít,
 mi bajom, mi bajom,
 bezárkózott, együtt volt az irodában
 a főnökkel,
 láttam, kihallgattam őket,
komoran töprengve a fejleményt próbálja
megemésztetni,
sóhaj és nyugodt hangja jelzi, sikerül,
 hm,
 a nővéred mostanában került,
 hogy úgy mondjam,
 a főnök keze ügyébe,
 összejöttek, na és,
 az egyik elvált, a másik legényember,
 úgyhogy emiatt
 nem kell
 kiborulnod,

jól láthatóan fogalma sincs
a bennem dühöngő érzések viharáról,
amelynek poklában
csak szenvedni lehet, vinnyogva
egyszerre hullatni
könnyet és szót,
a vérig sértett önérzet könnyeit,
a karmos kínokkal hadakozni képtelen lélek eszelős szavait,
hát nem érted,
nem akard felfogni,
az a gazember
ugyanazt csinálja
a nővéremmel,
amit velem,
szerinted ez
nem ok
a háborgásra,
bugyután bámul, hitetlenkedik,
hogyhogy
veled,
ha egyszer
szakítottál,

kiesik a kezemből egy tányér, fülsértően csörömpölve darabokra
törik, bennem is a félelem, a mosogatótál szélét kétfelől szorítva nyö-
szörgök, aztán

eszelősen, félbeszakíthatatlanul
ömleni kezd számból a szavak
keserű zuhataga,
igen, megpróbáltam,
nem sikerült,
mert akkor a nővérem
nem kapott volna munkát,
ez az igazság,
ó, ha előre tudom,
hogy így hálálja meg,
dehogyan megyek bele, inkább
kikaparom a zsaroló gazember szemét,

nem tudtam, nem tudhattam, hát
feláldoztam magamat, pedig
undorodom tőle, csepp örömöm sincs az együttlétben
vele,
neki igen,
minden héten kétszer
betölti a vágyát
velem,
előtte-utána
a nővéremmel,
és ki tudja, kivel még,
mert ez egy betelhetetlen lator,
így, ennyire megalázva
muszáj volt
szemet szemért, fogat fogért alapon
bosszút fogadva,
elcsábítani, férfivá avatni
a fiatal felcsert,
de az a szerencsétlen
teljesen belém zúgva
kéri, követeli,
váljak el, legyenek az ő felesége,
hát ez van, ebből van
elegem,
tessék, elmondtam,
tedd, amit jónak látsz,
kopog a csend,
Ő feláll, kezét a fején összekulcsolva
jár, ténfereg
mérhetetlenül hosszúnak tűnő percekig,
végül megáll
a nyitott ablak előtt,
a párkányra támaszkodva előre görnyed,
mintha az utcai járókelőknek motyogná
megtört hangon,
hát
erről van szó,

azóta is
 megcsalsz, már két
másikkal,
 mivé lettél,
 mivé lett
 az én feleségem,
 nem hagyom folytatni, odamegyek hozzá, mosogatóvíztől luc-
 kos kézzel megrázom a vállát, sírással küszködve figyelmeztetem,
 mielőtt ítélsz,
 nézz
 magadra, magadba,
 legalább most lásd be,
 miattad alakult így,
 sose elégitettél ki, ezért kerestem
 másikkal, másokkal
 az *olyan* örömet,
 megtaláltam, elvesztettem, megint megtaláltam,
 de most már
 elég,
 megutáltam magamat is,
 ezért menekülök haza,
 hozzád,
 ha ezek után
 kellek még
 neked,
 szembefordul, ellöki a kezemet, felkiált,
 ne érij hozzám,
 egyszer megkaptad, most már
 nem érdemelsz
 bocsánatot,
 szedd magad, takarodj
 a szemem elől,
 elrettent
 a Tőle
 soha nem tapasztaltan
 goromba szavak
 keménysége,

még inkább
a tekintetében jégcsappá dermedt
megvetés,
a kettő együtt
őrjöngő zokogás nélkül

elviselhetetlen,

nincs erőm, bátorságom
kiengesztelődést
kérni, remélni,
pontosan tudom, jajveszékelve
az ösztön is azt súgja

ennyi,
elvégeztetett,
az elképzelt, vágyott
közös jövőből
kiebrudalva
mehetek én is
szintén két gyerekkel
az anyám házába, nyakára,

nyikordul a szekrény ajtaja, hiábavalóan hangos jajszóval
kutakodok, a sajátomból és a gyerekekéből kirakok néhány ruha-
darabot a padlóra, táskába gyömöszölöm, kész, indulhatok,
de a nejlonaszatyor fülét görcsösen szorongatva
csak állok, ijedten vibráló tekintettel nézem

Őt,
szívtájon a mellét
dörzsölve, markolászva,
elkínzott, lucskosan verejtékes arccal fel-felnyögve
vánszorog körbe-körbe, és

egyszer csak
térdre esik, a semmiben kaparászva
fogódzót próbál
keresni, találni,
nincs olyan,
oldalvást dőlve

elterül a padlón,
elejtem, odébb rúgom a szatyrot,
föléje bukva
felordítok.

Istenem, Gáborom,
mi van veled,
ébredj, ülj fel, állj fel,
legyen erőd
élni, élni,
jóságos Isten,
ha ölni akarsz,
vedd el
az én életemet,
mert én vétkeztem,
Ő

ártatlan, ártatlan,
rázhatom a vállát, dörzsölhetem hidegvizes kendővel a mel-
lét, paskolhatom az arcát,
nem mozdul,
a padlón ülve fejét az ölembe fektetem, simogatom, csókol-
gatom a furcsán megnyúlt arcot, és
lassan,
mintha száz évek csendjéből
feketén kiemelkedve
lesújt rám

a felfoghatatlan,

meghalt,
az én egyetlenként
igazán szeretett
emberem
nincs többé,
mert velem,
a feleségből hitvány lotyóvá züllött néemberrel
már nem,
de nélkülem se tudta

elképzelni, vállalni
az életet,
szeretet és gyűlölet iszonyatos viharában szenvedve
inkább elment,
Ő ment el,
elvitte
keretes bizonyítványban a halál okaként akkurátusan
feltüntetett
infarktus,
szédelegve,
összekulcsolt kézzel, lehajtott fejjel
órákon át
a ravatal mellett ülve
faggat, vádol a bűntudat,
van-e jogom
gyászolni Őt,
akit oly sokszor
semmibe vettem,
és végül
nagy bűneim
másodszori, felsorolásszerű
bevallásával
halálba kergettem,
jaj,
miattam halt meg,
igen,
én öltem meg
Őt,
és ezt tudja
mindenki,
anyósom, apósom, anyám, az egész falu,
magamon érzem a virrasztók
megvető tekintetét,
mintha ők
szentek lennének,
ki tudja, hány arcon
csak álca

a komor áhítat, elrejtteni
 a rút valót,
 latrok és kurvák
 viselt dolgait,
 ami az én bűneimre
 nem lehet
 mentség,
 ó, legalább tudnám
 kisírni magamból
 a kínt,
 nem tudom, kiapadt a szemem, szárazon ég,
 másnap
 pünkösöd első napja,
 gyönyörűkéek éggel, pazarul áradó fénnel ékes
 ünnepvasárnap,
 csak az emberek tódulnak
 tetőtől talpig feketében
 az udvaron koszorúk sokaságával borított ravatalhoz,
 anyósom zord arcú bátyja
 igazgatja a koszorúkat, az enyémet
 felemeli, elolvassa a szalag betűsorát, bosszúsan ránduló
 mozdulattal
 hátra, az Ő lábához rakja, helyére másikat, az anyósomét teszi,
 szó nélkül hagyom
 a megvetés újabb,
 kétségbevonhatatlan jelét,
 a megalázottság tudatát,
 én itt
 már nem számítok,
 mindenki
 semmibe vesz,
 még a pap is
 fordít a búcsúzóik során,
 előbb anyósomat, apósomat és a két gyermeket
 búcsúztatja
 szokatlanul hosszan, szemenszedett szép szavakkal,
 csak őutánuk áldoz rám

fakó muszáj-hangon
egy szűk percet, kurtán-furcsán épp csak megemlít,
ó, hogy fáj
a szokásrendet felrúgó
megkülönböztetés
könyörtelensége,
felhasítja a fásultságot, megtapossa, felsebzi
a lélek sérülékeny szövetét,
ettől a kintől
csak Ő tudna,
ha megbántottan is,
de halála percéig zakatoló
szeretetével
megóvni, vigasztalni,
de jaj,
méltatlan lettem
Őhozzá, a szeretetére,
orvul szerzett, gyorsan múló
kertalatti örömekért
elkótyavetyéltem
az Ő kezével, szorgalmával, gondoskodásával teremtet
létbiztonság
minden egyéb dolgoknál
szentebb, fontosabb
aranyát,
ahelyett, hogy
féltve őriztem, akár naponta hálásan
megköszöntem volna
Neki,
nem tettem,
ez a bűnöm,
megérdemlem, jaj, megérdemlem
a megvetést, a megkülönböztetést,
de
hová legyek, mit tegyek
így,
kimondatlanul is

számkivetve,

itt
a temető,
tátong a sír,
mélyre,
az enyészet ölére
süllyed benne
Ő,
akit
mindenkinél jobban
becsültem,
de
rosszul szerettem,
dübörög a föld, halommá magasodva
szállnak rá susogó
koszorúk,
szedelőzködnek a sírásók,
velük, a már korábban elszállingózó gyászolóktól
elkülönülve
tántorgok
hova is,
hazafelé nem, hiszen
nincs otthonom,
anyósom tegnap este
sziszegő gyűlölettel
a szemembe mondta,
temetés után
ezen a portán
nincs maradásod,
fiam gyilkosát
nem tűrhetem a házamban,
csak arra kérem a Jóistent,
fizessen meg neked
a gonoszságodért,

sose legyen
egyetlen nyugodt perced,
ha van egyáltalán,
örökké verjen, bántson
a lelkiismeret,
megfogant, vesszőzi lelkemet
ebben a percben is
az átok,
mégis Oda, a száműző otthon felé visz
az ösztön,
ahol megterített asztalok sora mellett az udvaron
tort ül
rokonok zsongó sokasága,
két harapás, kortyintás közt
mogorván megnéznek,
az asszonyok
elborzadva összesúgnak,
ó, sehol
a szószékről prédikált,
hívek hamis áhítatával elfogadott
keresztyéni megbocsátás
akár csak apró, félénken megnyilvánuló jele,
pedig
szentségesen ragyog az ünnep
Szodomában,
hiába, hiába,
ha az emberek metszően éles tekintetében
sötét indulatok kései,
de legalább hagynak
végigmenni a járdán, fel a lépcsőn, belépni
az elárvult szobába,
tovább gondolni
a vádoló pillantásokkal megszakított
gondolatot,
igen, erre,

a megbocsátásra
csak Ő
volt,
lett volna
másodszor is
képes,
nem,
dehogyan tudott volna
meglenni, élni
nélkülem,
ahogy én se
nélküle,
ó, én szerencsétlen,
hagytam magamat
önzön, minden örömek
megszerzésének, birtoklásának vágyával
elcsábulni,
homlokomon a paráznaság bélyegével
élvezni a bűn
átkozott édességét,
hát kiszabva rám
megfellebbezhetetlen büntetésül
iszonyú veszteség,
hiánnyal sír
a vágyott Minden,
kihullott belőle
a legdrágább Rész,
ami önlényege áldott fényével sugarazva
megadatott nekem, maradhatott volna számomra
ragaszkodással becsülhető Egész,
jaj, nem becsültem,
jaj, rosszul szerettem,
ezért vesztettem el
Őt,

bűntudat

keserűségében fuldokolva
sápadt vigasz a tudat,
 a gyerekek anyámmal
 jó helyen,
csak én gunnyasztok
véggépp elárvulva,
elidegenülve
az évek alatt belakott szobától,
 amelyben
 nekem, csak nekem
 nincs helyem, maradásom,
 és sehol másutt a Nap alatt,
 jaj,
 mit tegyek,
 mit kell
 tennem,
áldott a perc, amikor,
mintha semmiből csillanó fénnel elárasztott, üresen kongó
hatalmas teremben bolyongva,
hirtelen meglátom, ösztönömmel is érzékelem
ez egyetlen lehetséges kiutat,
semmi tétovaság, mérlegelés,
könnyű, felszabadító sóhajjal
kancsó vizet meríték, magamhoz veszem a dobozt, kiborítom a tartalmát, és máris
pattogva pukkadozik ujjaim közt a csomagolás ezüstoffényű
védőrétege, egykedvűen számolom az ölembe potyogó tablettákat
százig,
ennyi elég,
szervusz világ,
már csak annyi a dolgom,
nyelni, inni,
nyelni, inni,
végül

fáradtan, megadóan
elheverni, falnak fordulva, hüppögve
várni, áhítani,
mikor
jön el,
jöjjön már,
semmit sem érő kincses kéjekkel
ostobán bemocskolt sorsomat
muzájságosan megszakítva
könyörüljön rajtam

a megváltás.